

Biblioteca erotică

Editor: Călin Vlasie

Redactor: Mugur Butuza

Corector: Adriana Oprea

Tehnoredactor: Luminița Badea

Coperta colecției: Ionuț Broșțianu

Prepress: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VOICU, CLAUDIA

Confidențele unei fete de oraș / Claudia Voicu. –

Pitești : Paralela 45, 2012

ISBN 978-973-47-1579-4

821.135.1-31

Copyright © Editura Paralela 45, 2012, pentru prezenta ediție

CLAUDIA
VOICU

Confidențele
unei fete
de oraș

PARALELA 45

Prietenelor mele

Dragostea se trăiește, nu se planifică!

Definiția pseudorelației

Ceasul arăta deja ora zece și jumătate. Peste 30 de minute aveam ședință de redacție, iar eu trebuia să traversez orașul de la un capăt la altul. Să ajung la fix era, practic, misiune imposibilă.

Mi-am salutat în grabă vecinii, am urcat repede în „Buburuza” mea, așa cum îmi dezmierdam mașinuța modestă, pe care o iubeam, și am plecat în trombă.

— Mișcă-te mai repede, melc ratat ce ești! Ai ieșit la plimbare!? Unii merg la muncă, măi, cârnat umflat. Du-te-n mă-ta! l-am apostrofat pe un șofer grăsuț care circula cu viteza legală.

Repertoriul de înjurături la volan devenise un fel de ritual zilnic. Traficul era insuportabil, dar și dacă n-ar fi fost așa, tot aș fi înjurat. Era un fel de terapie pentru mine. Nu de puține ori, Ana, soră-mea, mi-a atras atenția că ar trebui să fiu mai calmă.

— Laura, s-au întâmplat atâtea nenorociri în trafic... Mai liniștește-te și tu! a încercat să mă avertizeze ea, cu blândețea și înțelepciunea specifice unei surori mai mari cu zece ani.

— Unii parcă sunt drogați. Zău, în așa hal conduc. Cum să nu te enervezi? mi-am justificat eu limbajul vulgar, de șoferiță meseriașă, care, la drept vorbind, habar n-avea să parcheze.

Viața mea curgea aproape după un șablon, impus de conjunctură. Casă-serviciu, serviciu-casă. Aș fi vrut să ies în oraș mai des, dar îmi era din ce în ce mai greu să-mi găsesc companie.

Multe dintre prietenele mele se măritaseră, aveau copii, iar cele pe care nu le vrusese niciun bărbat pe termen lung nu făceau decât să se lamenteze că sunt singure. Nu mai puteam suporta și eșecurile altora, abia le duceam pe ale mele.

Umorul care mă caracteriza mă ajuta să trec relativ repede peste rateurile sentimentale. Asta nu înseamnă că nu sufeream. Puteam s-o fac mai rău ca un câine. Iubeam și uram cu intensitate maximă.

După ce-mi dădea seama că iar am făcut o investiție amoroasă proastă și încă o pseudorelație (relație de scurtă durată) se ducea pe apa Sâmbetei, trei zile mă simțeam cel mai nefericit om de pe pământ. Mă autocompătimeam, plângeam, mă îmbătam, fumam țigară de la țigară și mă întrebam cum de-am putut face încă o alegere greșită.

Scenele de isterie și depresia mi le suportau Ana, singura persoană care mă tolera în preajma ei în astfel de momente de criză majoră, și Puffy, bichonul meu maltez, care, bietul de el, nu avea încotro.

Pentru că voiam să par o femeie care deține controlul, nu-mi trădam niciodată în public neîmplinirile în dragoste.

Pozam într-o tipă cochetă, ușor provocatoare, independentă, poate chiar libertină, care nu are nevoie de un singur bărbat în viața ei, ci îi plăcea să-i schimbe ca pe ciorapi. Jucam un teatru care îmi făcea bine. Citisem undeva că era de preferat ca lumea să te invidieze decât să te compătimească.

Eram atât de orgolioasă încât poate doar în fața unui preot, la spovedanie, aș fi recunoscut că mă simt învinsă de iubire.

Eu, Laura Mușat, o femeie căreia îi reușește tot ce-și pune-n cap, nu puteam să câștig de partea mea dragostea după care tânjeam atât de mult.

Mă simțeam neputincioasă când treceam în contul vieții o nouă pseudorelație.

Paradoxal, ultimul lucru de care mă puteam plânge era succesul la bărbați. Uneori, mă gândeam dacă nu cumva

deodorantul pe care-l foloseam dimineața conținea feromoni, dar nu era asta. Schimbam marca regulat.

Îmi plăcea să intru în jocul seducției. Un flirt agresiv cu un tip interesant putea fi mai incitant decât dacă aș fi făcut sex cu el; nimic nu mi-ar fi garantat că era bun la pat.

Aveam admiratori de toate categoriile: șmecherași de oraș, papă-lapte, fără prea mulți bani, cu conturi grase, atrăgători, respingători, aventurieri, de casă, fumători, alergici la tutun...

Puteam tolera multe defecte la un bărbat (așa credeam eu, realitatea era însă alta!), dar nu aș fi făcut niciodată sex cu unul care nu avea carnet de șofer. Logica era foarte simplă și le-o împărtășisem și prietenelor mele, care nu-mi înțelegeau acest criteriu.

— Când sunt mici, băieții se joacă cu mașinuțe și visează să le conducă într-o bună zi. În principiu, șoferia este o plăcere masculină, iar un bărbat dezinteresat de ea are o problemă. Dacă nu e în stare să-și ia carnet de șofer, cum poate fi el bărbatul puternic pe care să se bazeze o femeie? Concluzia? Nu conduci, nu ești bun de nimic, îmi argumentam originala teorie ori de câte ori disecam bărbații cu prietenele.

Pentru a fi și mai convingătoare, aveam pregătită și o listă nominală cu exemple.

— Uitați-vă la Valentin! Ce a făcut în viață? Nimic. Stă cu părinții la 35 de ani, nu știe să bată un cui și trăiește de pe o zi pe alta. Are Valentin carnet? N-are, vă spun eu, îmi susțineam ideea cu vehemență, de parcă aș fi fost avocatul șoferilor într-un proces cu cei care, din diverse motive, nu-și luaseră permisul auto.

Cererea-n... călătorie

Marcus Swartz era un neamț cu niște superbi ochi albaștri, care nu compensau însă fața prea rotofeie și spălăcită, părul rar și frizura demodată. Avea mai degrabă alura unui românaș crescut la țară, printre vaci, capre, oi și alte orătănii decât a unui intelectual care se născuse și trăia în patria lui Goethe.

Dacă n-aș fi știut că e neamț, aș fi fost tentată să-l cred originar din Dâlga (habar n-am unde e această Dâlga, dar e nasol când ți se spune că ești de-acolo!). Încă burlac la cei 37 de ani pe care-i avea, Marcus făcea naveta între Germania și România pentru a se ocupa de afacerile imobiliare pe care le avea la Timișoara. Când l-am cunoscut, l-am etichetat, în gând, scurt și categoric, așa cum îmi era felul: un țărănoi. Teoretic, nu i-aș fi acordat nicio șansă. Practic, aveam să mă îndrăgostesc de el.

Într-o zi, neamțu', așa cum îi spuneam când nu era de față, m-a luat cu el în orașul de pe Bega, unde avea de încheiat niște contracte. Pentru ca eu să nu mă plictisesc în săptămâna în care era ocupat cu afacerile, mi-a prezentat-o pe franțuzoica Simone, măritată cu Virgil, un diplomat român.

Când ieșeam toți patru, seara, la restaurant, era un adevărat Turn Babel. Marcus, Simone și Virgil vorbeau în germană, un fel de limbă oficială a grupului. Eu și Simone ne înțelegeam în franceză. Cu Virgil o dădeam pe românește. Limba pe

care o foloseam în relația cu Marcus era engleza. Oh, da, iar restaurantul, mereu același, era italianesc, cu un patron-chelner care ne lua comanda pe limba lui. Și totuși, mă simțeam minunat în această companie turno-babelică.

Eram atât de îndrăgostită de neamț încât râdeam și la bancurile în germană, din care nu pricepeam o iotă. Mă purtam întocmai ca o maimuțică. Dacă gașca izbucnea în hohote, nu voiam să mă simt ca o intrusă și făceam și eu la fel. Era nefiresc ca trei oameni să râdă cu poftă, iar a patra să nu aibă nicio reacție. Consideram că-i cea mai bună strategie pentru a nu părea debila grupului în ochii celorlalți clienți din local.

Grupul râdea, făceam și eu la fel. Grupul era îngrijorat, sufeream alături de el. Grupul se enerva, aveam grijă să afișez o bine simulată iritare. Cu timpul, m-am obișnuit cu această combinație lingvistică ciudată, având mereu pregătită reacția pe care grupul o impunea, de la răs la plâns, dacă situația devenea dramatică.

Relația pe care o avem de opt luni cu Marcus mergea minunat, iar confirmarea a venit și din partea lui, când, într-o seară, mi-a propus să călătoresc cu el prin lume.

— Honey, eu am afaceri prin mai multe țări și trebuie să mă ocup de ele. Vino cu mine! Stăm o lună în Italia, una în Cehia, venim și prin România, dar în cea mai mare parte a anului vom locui în Germania. Te angajez la mine la firmă, pentru că am nevoie de un ajutor, îți fac carte de muncă și tot ce trebuie ca tu să fii liniștită, mi-a spus Marcus, pe un ton de cerere în căsătorie. Lipsea însă inelul.

Și pentru că o propunere care sună a „Vrei să fii soția mea?” trebuie să primească un răspuns pe loc, m-am conformat.

— Baby, românii au altă mentalitate decât nemții. Eu am muncit mult ca să-mi clădesc o carieră, nu pot renunța atât de ușor la ea. Este greu să-ți găsești un job bun, mai ales în presă. Eu risc totul, tu nimic. Dacă ne-am căsători, ar fi altceva, mi-am forțat norocul, pe un ton languros, de piscică în călduri.

— OK! Este alegerea ta! a venit sec replica lui Marcus, în timp ce a deschis televizorul pentru a-și urmări emisiunea favorită, desigur una în limba germană.

Ca să nu-mi arăt dezamăgirea, ca o femeie orgolioasă ce eram, l-am sărutat de noapte bună și m-am prefăcut că mă culc.

„Unde am greșit? Ce nu-i convine la mine? Sexul merge bine, fumatul nu-l deranjează, sunt amuzantă, grijulie, tandră... De ce oare nu vrea să ne căsătorim?”, au fost întrebările pe care mi le-am pus toată noaptea, perpelindu-mă de pe o parte pe alta.

Spre dimineață, obosită de atâtea frământări, mi-am dat singură verdictul: n-am noroc la bărbați. Apoi am adormit.

A doua zi, pe la ora 10:00, noua mea prietenă, franțuoaica Simone, m-a sunat să-mi spună că mă așteaptă la barul hotelului, cel mai luxos din Timișoara, pentru a ne bea cafeaua împreună. Dormeam când telefonul fix a început să urle mai ceva ca sirena care anunța atacurile aeriene în timpul războaielor.

Nu puteam să mă văd cu Simone mai devreme de două ore. Atât îmi lua să-mi aplic masca de farduri obișnuită, să-mi aranjez părul zburlit în toate direcțiile și să îmi aleg o ținută suficient de sexy.

Desigur, doar eu știam de ce amânam cafeaua matinală pentru ora 12:00. Lui Simone i-am spus o minciună la îndemână, cât s-o conving să nu mai insiste.

După cele aproximativ 120 de minute petrecute în fața oglinzii, întrerupte doar de pauzele pentru câteva țigări fumate pe stomacul gol, am coborât, în sfârșit, la bar.

Simone era deja la o masă, cu un espresso în față. M-a întâmpinat zâmbitoare, așa cum făcea de fiecare dată.

— Bonjour, ma chère! Ța va bien? (Bună ziua, draga mea! Ce faci, ești bine?), m-a întrebat Simone, o femeie fină, dar deloc frumoasă, care nu se farda niciodată, lucru de neconceput pentru mine.

Nu aveam o relație atât de apropiată încât să-i povestesc despre cererea în călătorie și nu în căsătorie, așa cum speram eu, a lui Marcus. Până la urmă, Simone și neamțu' erau prieteni vechi, nu puteam avea așteptări să-mi fie aliată.

— Je vais très bien, merci! (Sunt foarte bine, mulțumesc!), i-am răspuns franțuzoaicei, cu aerul celei mai fericite femei de pe-o rază de 100 de kilometri.

M-am așezat la masă, punându-mi geanta Gucci cu emblema la vedere. Ochii mi-au picat pe prima pagină a unui celebru tabloid, altul decât cel pentru care lucram de patru ani. „Iulia Muntean s-a căsătorit în secret cu milionarul George Vasilescu”, era știrea zilei, vândută de colegii mei ziarști ca informație-bombă.

În fotografia cât toată pagina, care însoțea textul, Iulia Muntean, alături de excentricul magnat, își etala fericită dantura perfectă, într-un zâmbet larg, studiat ani de zile. Am rămas perplexă. George Vasilescu era unul dintre bogătașii României, iar Iulia cea mai bună prietenă a mea. Nu înțelegem ce treabă avea Iulia cu acest Vasilescu și de unde până unde a ajuns s-o ceară de nevastă peste noapte?

Nu putea fi vorba despre nicio confuzie. Există o singură vedetă de televiziune Iulia Muntean, iar aceea îmi era prietenă și confidentă de-o viață. Și totuși, ziarele nu făceau glume proaste decât de 1 Aprilie.

Ca să lămuresc această poveste suspectă, care trona pe prima pagină a publicației concurente, trebuia să-mi sun prietena. M-am scuzat în fața lui Simone, spunându-i că am de dat un telefon urgent și am șters-o în grabă de la masă.

În timp ce așteptam ca Iulia să-mi răspundă, mi-am aprins o țigară, din care am tras cu poftă un fum. Dacă s-ar fi inventat tehnica „Smoking while sleeping” („Să fumezi în timp ce dormi”), aș fi ridicat încasările producătorului.

Eram o viciată de prima mână. Dădeam gata două pachete de țigări pe zi, spre disperarea familiei, care îmi făcea mereu morală pe seama costisitoarei și mai ales dăunătoarei mele plăceri cotidiene.

— Ce faci, fetiță? s-a auzit în telefon vocea Iuliei.

— Sunt la Timișoara, cu neamțu'. Zi-mi mai bine ce faci tu? am repezit-o eu.

— Ce să fac, uite m-am măritat, a venit răspunsul vesel al proaspetei doamne Vasilescu.

— Aaaaa... Da? Deci e adevărat? i-am pus o întrebare stupidă, fără inspirația unei replici mai potrivite, cum ar fi fost „Felicități!” sau „Casă de piatră!”.

— Da, fetiță, e adevărat. Suntem de mult împreună. Nu am putut să spun nimănui, nu a vrut George. Chiar acum plecăm la Paris, în luna de miere. Suntem la aeroport. Nu mai pot vorbi, te sun când mă întorc. Te pup! am primit, sub formă de rezumat, schimbările din viața prietenei mele, măritate de o zi cu un barosan.

Eu și Iulia eram foarte apropiate. Ne știam de 15 ani, împărțisem și bune, și rele.

Iulia își deschidea adeseori sufletul în fața mea. O femeie arogantă și antipatică în aparență, cu greu se putea atașa de cineva. Dar eu reușisem să-i câștig încrederea.

Amândouă proveneam din familii simple, copilăriserăm printre blocurile gri, cu tencuiala căzută, din cartierele mărginașe, de unde am visat să evadăm.

Iulia, o blondă cu forme voluptuoase și trăsături perfecte, își depășise cu mult condiția socială. Avea o carieră în as-censiune, locuia într-un apartament dintr-o zonă selectă și frecventa cercurile mondene.

Se căsătorise de tânără, dar mariajul a fost un iad. Nefericită și îngrozită de bărbatul care o agresa dintr-o gelozie maladivă, a divorțat fără să se uite în urmă.

Și iată că acum Iulia își refăcuse viața, și nu cu oricine, ci cu un milionar. Nu o auzisem niciodată că ar vrea să se recăsătorească, de aceea vestea mă luase prin surprindere.

Mă bucuram pentru ea, iar tot ce puteam să sper era să nu o pierd, așa cum se întâmplase și cu celelalte prietene care-și găsiseră alesul.

M-am întors la bar. Simone mă aștepta cu același zâmbet cordial pe buze.

— Ea este prietena mea, Iulia, despre care ți-am povestit, știi tu, vedeta, m-am lăudat franțuzoaicei, ghidând-o cu pri-virea spre ziarul de pe masă.

Din politețe, Simone s-a arătat impresionată, iar când grupul s-a reunit la obișnuitul restaurant italianesc, i-a dat vestea cea mare și soțului ei.

Tot din aceeași pură amabilitate, Virgil s-a prefăcut interesat de cununia secretă a faimoasei mele prietene. Seara a continuat cu deja familiarul pentru mine Turn Babel.

Am plecat de la local după miezul nopții. Odată ce am ajuns în camera de hotel, mi-am dat seama că mă simt stingheră lângă Marcus. Cu o noapte înainte ceva se fisurase în relația noastră. Ne-am culcat fără să mai facem sex.

Micul dejun l-am luat împreună cu Marcus și un prieten de-al său, un român, proprietarul unei fabrici de mobilă, pe care nu-l mai întâlnisem până atunci.

— Hallo, Marky! i s-a adresat în germană bărbatul, folosind un alint surprinzător, în timp ce-l îmbrățișa amical. „Marky de la Marcus... Hmm... Cum de nu m-am gândit să-i spun și eu așa?”, m-am întrebat în sinea mea, oarecum geloasă pe cel care îmi răsfața astfel iubitul.

Eram pregătită să-i fac o impresie bună acestui prieten. Abia așteptam să-i spun că sunt o ziaristă de succes, care lucrează la cel mai citit cotidian din România. Am pândit ocazia preț de-o oră, timp în care Marcus și prietenul său au vorbit numai în germană.

Nu am înțeles nici până în ziua de azi din ce motiv iubitul meu nu ne-a făcut prezentările. Stăteam la masă cu ei, încercând să par preocupată de felia de pâine cu unt și gem, pe care o înfulecam cu poftă ca pe o friptură de vită în sos de vin, și de cârnații grețoși, mustind în ulei.

După ce chelnerul a strâns resturile de pe masă, m-am văzut nevoită să-mi găsesc altă ocupație. Salvarea a venit de la țigara pe care mi-am aprins-o cu un gest lent, ca să trag de timp și de la cafeaua pe care o studiam de parcă voiam să-mi citesc viitorul în ea.

Îl disprețuiam pe acest prieten, care nu s-a deranjat să-mi arunce nici măcar o privire. Încercam să găsesc o explicație a comportamentului său de bătăran.

M-am oprit la două variante: fie iubitul meu mai înnoptase pe acolo cu cine știe câte femei înaintea mea, deci nu eram cu nimic specială în ochii moșicului, fie individul credea că sunt o curvă pe care Marcus o invitase și la micul dejun, dacă tot era inclus în prețul cazării.

După o oră, am cedat nervos și am urcat în cameră, sub pretextul că trebuie să mai strâng din bagaje. A doua zi plecam spre București. Concediul meu se terminase.

Am decis să nu-i repropoz nimic lui Marcus, deși mă simțisem umilită că fusesem ignorată.

În acea după-amiază, Simone și Virgil ne-au invitat să luăm prânzul la ei. Marcus a fost de-o tandrețe de care mă dezobișnuisem în ultimele zile.

Într-un moment în care eram numai noi doi la bucătărie, m-a strâns în brațe și m-a sărutat.

— Răspunde-mi DA la întrebarea pe care o am în minte! mi-a sugerat, uitându-se în ochii mei.

După cele câteva zile de incertitudine în relația noastră, am răsuflat ușurată, dar n-am lăsat să se vadă.

— Nu pot răspunde afirmativ la o întrebare pe care nu o cunosc, i-am spus, făcând pe interesanta, în timp ce mi se înmuiaseră picioarele. „Gata, mă cere de nevastă!!! A complotat totul cu Simone și Virgil”, m-am entuziasmat în gând.

— Te rog, spune DA! a insistat el.

— Nu pot, Marcus, m-am menținut pe poziție.

— Mă mai iubești? m-a întrebat cu inflexiuni îngrijorate în voce.

— Da, te iubesc! De ce nu te-aș mai iubi? am lăsat eu garda jos.

— OK, și eu te iubesc! m-a asigurat el, după care a făcut stânga-împrejur și a plecat din bucătărie, nu înainte de a lua un castron cu floricele.

Marcus a lăsat în urma lui o femeie care nu mai înțelegea nimic din ceea ce i se întâmpla. Îmi venea să plâng de ciudă pe mine, pe el, pe toți bărbații care nu știu ce vor...

În formula completă în care-mi petrecusem această vacanță la Timișoara, Marcus, Simone și Virgil m-au condus la gară. Iubitul meu ar fi putut să-mi cumpere bilet de avion, dar se știe că nemții nu sunt mână largă, iar Marcus nu făcea excepție. Mi-a plătit, totuși, un loc la vagonul de dormit. El mai avea treabă în oraș și rămăsese să vină la București peste o săptămână. M-a ajutat la depozitarea bagajelor, m-a

sărutat și a coborât, așteptând ca trenul să se pună în mișcare.

Lungul drum spre casă a fost plin de griji și îndoieli. Nu am putut închide un ochi, cu atât mai puțin cu cât am împărțit vagonul cu o cucoană obeză, care sforăia de-o puteai lesne confunda cu locomotiva. Era exact ce lipsea pentru o călătorie compromisă.

Am ajuns acasă dimineața, dărâmată fizic și sufletește. Nu trebuie să-ți spună niciun medic că o relație este pe moarte. În cazul meu și al lui Marcus, boala se instalase perfid și avansa într-un ritm galopant, iar șansele de supraviețuire erau minime. Doar o minune ar fi putut să ne salveze, iar eu eram conștientă de asta.

Marcus m-a sunat la prânz să mă întrebe cum am ajuns. Când i-am văzut numele afișat pe ecranul telefonului mobil, am tresărit ca o femeie care așteaptă primul semn de la bărbatul cu care s-a culcat pentru prima dată noaptea trecută. Simțeam că pierd teren, eram deja vulnerabilă, nesigură pe mine, disperată să rămân în această relație care trăgea să moară... Știam însă că panica nu va duce la nimic bun.

Odată ce m-am întors la București, Marcus îmi răspundea din ce în ce mai rar la telefon, iar de sunat cu atât mai puțin. Și totuși, mai era o șansă. Urma să stea la mine pentru câteva zile. Revederea nu a îmbunătățit situația, ba dimpotrivă. Mi-am jucat ultima carte într-un mod absolut imatur și prostesc. Eram atât de îndrăgostită de el!

— Marcus, ce zici dacă am face un copil? l-am întrebat, fără nicio introducere, cu teama lesne de înțeles a unui refuz.

— Laura, tu nu îți asumi o călătorie cu mine prin lume, dar vrei un copil? Este illogic ce spui, a venit replica tăioasă a bărbatului pe care-l iubeam.

Discuția s-a aprins, ne-am certat, ne-am făcut reproșuri urâte, iar rezultatul a fost că a doua zi și-a înghesuit hainele în geantă și s-a mutat la hotel. Am plâns în hohote, l-am implorat să nu-mi facă asta. A fost de neînduplecat. Nu mă mai iubea.

La doar două minute după ce Marcus m-a părăsit, primul lucru pe care l-am făcut a fost s-o sun pe Iulia. Nu știam dacă se întorsese din luna de miere, dar nici nu mă interesa. Trebuia să vorbesc cu ea.

— Fetiță, m-am despărțit de neamț, i-am spus pe fundalul unui plâns isteric.

— Laura, eu divorțez! Poți să crezi? m-a întrebat prietena mea, mult mai calmă decât mine.

Nu, nu puteam să cred. Un lucru era cert: ei i se întâmpla ceva mai grav decât mie. Divorța la două săptămâni după ce se căsătorise cu un milionar.

Am stabilit o întâlnire în regim de urgență. Și-a anulat tot programul din ziua respectivă și m-am dus la ea. Era balsamul de care sufletul meu avea nevoie cu disperare și viceversa.

Faptul că Iulia îmi era alături mă ajuta mult, dar nu avea să-mi vindece suferința. Doar timpul putea închide o rană sufletească, adâncă și dureroasă, așa cum era a mea.

O perioadă, dorul de Marcus m-a împins la gesturi stranii, care nu puteau fi asociate cu o femeie cerebrală, așa cum speram eu că sunt.

Când ajungeam seara acasă, miroseam sticla goală de after shave pe care Marcus îl folosea și pe care nu mă simțeam pregătită să o arunc. După ce adulmecam cu nostalgie acea mireasmă care-mi amintea de el, izbucneam în plâns.

Îmi zdrobise inima și îmi era îngrozitor de greu să o repun în funcțiune. Am reușit totuși s-o fac, refugiindu-mă în muncă. Cele mai bune articole le scriam când sufeream din dragoste. În ritmul insucceselor sentimentale pe care le trăiam, aveam toate șansele să urc pe scară ierarhică.

Amantul însurat

Singura constantă masculină din viața mea era Alex, un bărbat căsătorit și cu un copil. Ne combinasem în ciuda faptului că le disprețuiam pe amante. Când eram în clasa I, tata ne părăsise tocmai pentru o stricată ca ele. Mă dezgustau spărgătoarele de case. Și totuși, ceea ce nu concepeam vreodată s-a întâmplat: am ajuns și eu în mult condamnată castă a ibovnicilor.

Alex era un maestru al manipulării. M-a sedus când aveam 20 de ani, într-o perioadă de vulnerabilitate sentimentală. Bărbatul care mă dezvirginase și pe care-l divinizam mă înșelase cu fosta lui iubită. Cu doar câteva zile în urmă, fixasem logodna.

Educația severă pe care o primisem mă ținuse departe până atunci de tentațiile sexuale. Voiam să mă dăruiesc unui bărbat care să merite dragostea mea trupească, dar mă orientasem prost. Încrederea, și-așa firavă, în sexul masculin fusese zguduită din temelii.

Cum bârfele se răspândesc mai ceva ca virusii, Alex aflate de traumatismul meu amoros. Era un personaj influent în lumea în care mă învărteam, un fel de guru pentru breasla noastră, pe care-l respectam.

Când m-a luat sub aripa lui ocrotitoare, din proprie inițiativă, m-am simțit măgulită.

În naivitatea mea, am crezut că protectoratul lui este unul umanitar, total dezinteresat. În scurt timp, mi-am dat seama că mă plăcea ca femeie.

Când m-a pipăit prima dată, m-am panicat, dar nu suficient cât să mă determine să protestez. Un tip experimentat ca el, mai în vârstă cu zece ani, îmi stârnea curiozitatea.

Perversitatea ascunsă undeva, într-un ungher secret al caracterului meu, se lupta cu inocența femeii dezvirginate de câteva luni. Atingerile lui subtile au devenit cu timpul din ce în ce mai îndrăznețe.

Într-o după-amiază, am rămas numai noi doi în birou. A închis ușa cu cheia, a venit în spatele meu și a început să-mi ridice fusta.

— Ce faci, Alex? am băjbăit eu, nepregătită pentru o partidă de sex într-un birou.

Făcusem dragoste numai în pat și în pozițiile clasice.

Alex m-a ignorat și a continuat asaltul asupra fustei mele încăpățănate, care nu voia să cedeze sub presiunea mâinilor sale grăbite s-ajungă la destinația finală. Când mi-am dat seama că nu va renunța, m-am retras speriată ca o căprioară.

— Nu pot face asta cu tine, i-am spus, deschizând repede ușa biroului.

Refuzul meu l-a incitat și mai mult, o reacție de altfel caracteristică bărbaților.

Fizic, Alex nu-mi inspira nimic și totuși, începea să mă atragă.

De o abilitate cu mult peste medie, mă adusese acolo unde voia: să fiu dependentă profesional de el. Știa că este asul lui din mâncă. Ce tânără aflată la începutul carierei nu și-ar fi dorit un profesor de nivelul lui?

Multă vreme, relația noastră a fost una adolescentină și nu părea să-l deranjeze. Ne legasem sufletește unul de celălalt.

Plictisit de-o căsnicie plafonată, îi umpleam golurile din viață cu râsul meu molipsitor și grija pe care i-o purtam.

Idila noastră, nebănuită de nimeni, se rezuma la săruturi și mângâieri pe furiș, dar care ne făceau atât de fericiți.

După câteva luni, inevitabil au apărut primele șușoteli.

— Ce ai tu cu fata aia, Laura Mușat? Vezi să nu te zăpăcească! l-a tachinat, răutăcios, o cunoștință comună.

Alex s-a prefăcut surprins, dar, după prima bărfă, gura lumii n-o mai astupi.

Nimeni nu ar fi înțeles, oricum, că eu și el aveam o legătură specială. Nu eram amanți, dar nici simpli amici. Nu se putea spune că-și înșela nevasta, pentru că nu mă culcam cu el și totuși, într-un anume fel, aveam o relație adulteră.

Alex îmi aducea echilibru în viață. Îl iubeam într-un mod aparte.

Sexul avea să îplinească, la un moment dat, această poveste de dragoste despre care atunci nu mi-am imaginat că va fi unică. Bărbatul matur se transforma în prezența mea într-un puștan pus pe șotii. Era o relație interzisă, dar căreia nu-i puteam pune punct.

Alex știa că, în spatele femeii țâfnoase și autoritare se ascundea o alta, care era dependentă de gesturi romantice.

Într-o dimineață, când am ajuns la birou și am verificat mailul, am găsit un mesaj de la el: „Să ai o zi frumoasă, Suflețel!”

Îmi trimisese atașat cântecul „Zece”, al lui Florin Chilian, pe care nu-l mai ascultasem până atunci.

Mi-am pus căștile în urechi, ca să mă bucur în intimitate de ceea ce bănuiam că este o declarație de dragoste. „Zece întâmplări ciudate și-o minune/ Te-au adus în casă, zece.../ Zece pictori se tot miră/ Cât ești de frumoasă/ Zece zile trec absurd de nu știu/ Nu știu cum, nu știu pe unde, nu știu/ Zece vieți de-aș sta cu tine/ Tot ar fi puține.”

Versurile m-au mișcat atât de mult încât nu mi-am putut controla lacrimile. Mă simțeam o femeie iubită. Cântecul lui Chilian avea să devină un fel de imn al legăturii noastre adultere.

Din când în când, aveam remușcări că sunt pe cale să-i fur soțul altei femei, care-i dăruise și un copil. Nu știam atunci că-mi fac griji inutile. Mă îndrăgostisem de cel mai familist bărbat de pe planetă, iar asta aveam s-o aflu abia după trei ani de iubire.

Într-o zi, mi-am făcut curaj să lămuresc statutul meu în viitor.

— Alex, există vreo șansă ca să divorțezi? l-am întrebat direct.

Întrebarea mea l-a luat pe nepregătite. S-a bâlbâit, fără să știe ce să-mi răspundă, o manifestare nefirească pentru cineva care avea mereu cuvintele la el.

— Nu, nici nu se pune problema, mi-a spus, cu jenă și voce joasă.

De atunci, căsnicia lui a devenit subiect tabu pentru mine.

M-am simțit rănită, așa că m-am aruncat în patul primului venit. Voiam să-l pedepsesc, să-i demonstrez că nu are exclusivitate asupra mea.

Am încercat de multe ori să-l părăsesc, dar, după fiecare pseudorelație, mă întorceam tot în brațele lui.

Orice bărbat nou apărut în viața mea era comparat cu Alex și niciunul nu putea concura cu el. Era un rival din umbră periculos pentru cei care voiau să mă cucerească.

Diminețile în care Alex suna la ușa garsonierei mele au fost cele mai minunate pe care le-am trăit vreodată. Ne beam cafeaua împreună, ca orice cuplu normal, povesteam vrute și nevrute, ne sfătuiam, făceam dragoste, apoi mă ducea la serviciu. O rutină de la care încercam să nu ne abatem.

Slujba de înmormântare a unei prietenii

Eram ferm hotărâtă să-mi vindec „dependența alexiană”. Îmi doream o familie, pe care nu era dispus să mi-o ofere. Am răcit relația și mi-am văzut o perioadă de viața mea. O lună nu am mai știut nimic despre el și, totuși, supraviețuisem.

Valeriu, fostul meu șef, cu care rămăsesem în relații amicale, mă anunțase că-mi face o vizită în acea seară. Mă simțeam bine în compania lui, așa că era binevenit. De obicei, ne întindeam la vorbă până dimineața.

Valeriu arăta formidabil, era un tip deștept, cu o poziție socială foarte bună și succes la femei frumoase. Deși n-aș fi vrut niciodată să-mi risc relația de prietenie care ne lega, uneori mi se părea curios că nu-mi făcea avansuri. Cu toate acestea, simțeam că nu-i sunt total indiferentă ca femeie.

— Hello, dragă. Ce faci? m-a întrebat Valeriu, din pragul ușii, pupându-mă apăsător pe obraji și pasându-mi sticla de vin roșu și pachetul cu prăjituri asortate pe care le cumpărasese de la cea mai renumită cofetărie din București.

— Te așteptam, i-am răspuns, în timp ce mă îndreptam spre bucătărie cu pungile în mână.

— Te rog, ia loc pe canapea! Vin imediat, l-am invitat pe musafirul meu, în patul căruia femeile picau ca muștele.

Cu Valeriu vorbeam despre te miri ce, dar niciodată nu l-am întrebat nimic despre viața lui amoroasă și nici pe el

nu-l interesa a mea. Oricum, nu i-aș fi putut povesti despre pasiunea mea pentru Alex. Se cunoșteau foarte bine și nu se suportau. În plus, iubitul meu era căsătorit și convenisem să nu discutăm cu nimeni despre relația noastră, pentru a nu-i crea probleme.

I-am întins lui Valeriu un pahar de vin, am dat noroc și m-am făcut și eu comodă pe canapea. Amicul meu a pus paharul pe masă și, luându-mă prin surprindere, m-a sărutat franțuzește.

După zeci de vizite nocturne, în care păstrase mereu distanța, Valeriu îmi cerea, prin acest sărut brutal, să trecem la „nivelul superior”, cum îmi plăcea mie să spun.

Nu-mi dădeam seama exact ce roțiță a mecanismului său masculin fusese reparată, după o perioadă îndelungată de avarie, în care mă ignorase ca femeie. Nici n-am avut prea mult timp să reflectez la asta pentru că deja m-am trezit făcând sex cu bunul meu amic.

A fost o dezamăgire totală ca amant.

— De ce plângi? m-a întrebat văzând că am lacrimi în ochi.

Nici eu nu știam prea bine. Ce-aș fi putut să-i spun? Că plâng lângă mormântul frumoasei noastre prietenii, pe care hormonii răzvrățiți tocmai o îngropaseră? Că plâng pentru că sexul cu el a fost lamentabil? Că-mi plâng de milă că iubesc la disperare un bărbat însurat?

În loc să-i răspund, mi-am aprins țigara „de după”, pe care am savurat-o în tăcere.

M-am întins lângă el, pe canapeaua extensibilă și am oftat. Amândoi trădasem, de comun acord, amiciția care ne unea de ani de zile. Deja avem regrete, dar sexul se consumase. Într-un târziu, somnul a învins gândurile obositoare.

Dimineață, zbârnăitul insistent al soneriei mi-a dat trezirea brusc. Nu așteptam nicio vizită matinală. M-am uitat buimacă la ceas: arăta 8:30.

Am coborât din pat, goală, mi-am pus pe mine, la repezeală, un halat și m-am dus să văd cine naiba mă deranjează cu noaptea-n cap.

Am întredeschis ușa, hotărâtă să expediez urgent pe oricine ar fi fost în spatele ei. M-a întâmpinat un bărbat cu un zâmbet plin de iubire.

— Ce faci, Suflețel? m-a întrebat musafirul nepoftit.

După o lună în care nu mai vorbisem deloc, Alex a vrut să-mi facă o surpriză.

Obişnuia să vină la mine fără să mă anunțe, dar de data asta nimerise într-un moment nepotrivit. Canapeaua confortabilă, care ne găzduise dragostea de atâtea și atâtea ori, era acum ocupată de un alt bărbat.

Speriată că Valeriu s-ar fi putut trezi, am tras ușa după mine. O întâlnire între el și Alex ar fi fost o catastrofă.

— Sunt cu cineva, i-am spus fâstâcită, ținând mâna pe clanță.

Voiam să am controlul în eventualitatea în care i-ar fi trecut prin cap să dea buzna în casă. Dar n-a făcut-o. A dispărut de la ușa mea de parcă tocmai asistasem la un număr reușit de iluzionism.

M-am dus la bucătărie să-mi fac o cafea. Ziua începuse prost. Știam că Alex nu îmi va reproșa nimic, era prea orgolios s-o facă. Îmi părea însă rău că îl rănisem fără să vreau.

Așa cum intuisem, escapada cu Valeriu a curmat prietenia pe care o clădisem de atâta amar de vreme. Nu ne-am mai revăzut nici măcar întâmplător.

Bărbații nu sunt capabili să întrețină o relație de amiciție cu femeile atrăgătoare. Mai devreme sau mai târziu, vor pofti la fructul oprit. Este doar o chestiune de conjunctură dacă vor gusta din el sau nu.

Ancheta „Obsedatul”

Alex îmi era amant, protector, confident și prieten. În fața lui, nu trebuia să-mi asum niciun rol. El se îndrăgostise de Laura cea reală, nu de imaginea comercială, la care muncisem din greu, pentru ca mai apoi s-o vând publicului.

Mă iubea așa cum eram eu. O femeie banală dimineața, când se trezea, dar strălucitoare când ieșea pe ușă; nostimă și drăgălașă, dacă era în toane bune, dar care, la nervi, se transforma într-un arici cu toți țepii la înaintare; adorabilă și deopotrivă îngrozitoare; cu un caracter în ansamblu puternic, dar cu momente de labilitate psihică.

— Suflețel, tu ești și foc, și apă. Cu tine, omul nu se plictisește niciodată, mi-a împărtășit, într-o zi, iubitul meu, percepția pe care o avea asupra mea.

Deși n-ar fi avut niciun drept, simțeam că Alex este foarte gelos. Asta nu mă împiedica să-l țin la curent cu viața mea amoroasă oficială. Îi spuneam cu cine mai ies, îi ceream sfaturi de gestionare a relațiilor pasagere pe care le aveam, iar detaliile picante nu lipseau din povestiri. O făceam ca să-l exasperez și îmi ieșea de minune.

În aparență, îmi încuraja tentativele unei relații stabile, dar nu am crezut niciodată că o face cu sinceritate.

— Dacă tu ești fericită, și eu sunt, încerca să mă prostească, cu un aer de indiferență.

Sorin figura printre puținii bărbați de pe lista mea secretă, despre care Alex nu știa nimic. Nu pentru că aș fi avut ceva special pentru el, dar individul era grav bolnav. Îi pusese diagnosticul de „labagism acut”.

Mă șocase și, totuși, acceptasem să intru în jocul lui murdar și nou pentru mine. Își făcuse un obicei să-mi trimită sms-uri obscene, iar după ce se excita, mă suna și se masturba la telefon.

Aș fi putut să-i explic că nu mi-am luat un job de noapte la hotline, dar nu-mi doream să-i pun frână fanteziilor.

O curiozitate depravată mă forța să-i testez limitele erotice scabroase. Voiam să văd până unde poate merge.

Eram atât de năucită de grosolănia prin care spera să mă aducă-n patul lui încât am simțit nevoia să cer părerea unei persoane avizate.

Într-o seară, m-am autoinvitat la Sandrina, o tipă frivolă, expertă în sexul murdar. Era o fată minunată, dar cu o viață amoroasă demnă de-o curtezană. După un mariaj compromis, se transformase dintr-o soție exemplară într-o femeie care înțelesese că sexul dictează regulile.

Nu am întrebat-o niciodată cu câți bărbați făcuse amor, dar aveam convingerea că erau mult mai mulți decât mi-aș fi închipuit.

Devora, în general, tinerei entuziaști și rezistenți în dormitor. Le spunea, în glumă, „Gerovitali”, de la vestita marcă românească de creme antirid.

O judecam pe femeia Sandrina, care avea 38 de ani și se purta ca o nimfomană incurabilă. O admiram însă pentru dragostea și grija pe care i-o purta fiului său; era o mamă model.

Gazdă primitoare, numeroșii amici pe care-i avea în cercuri mai mult sau mai puțin suspecte o vizitau cu plăcere. Apartamentul ei, luminat semiobscur și amenajat în stilul unui bordel de lux, era plin de musafiri aproape de fiecare dată.

Am nimerit într-o seară aglomerată. În livingul Sandrinei, prin pânda groasă de fum lăsată de țigări, am numărat, dintr-o privire, trei bărbați și două femei. Sandrina ne-a făcut cunoștință, după care a intrat direct în subiect.

— Ea este prietena mea, Laura Mușat. E ziaristă. Ia zi, păpușă, ce-ai pățit? m-a îndemnat să-mi spun povestea.

Deși mi se părea nepotrivit să dezbat cazul „Obsedatul” în prezența unor persoane pe care le vedeam pentru prima dată în viața mea, mi-am făcut curaj. Doar nu bătusem atâta drum degeaba.

— Un coleg cu care nici măcar nu am făcut sex îmi trimite mesaje porcoase pe telefon, noaptea, am spart eu gheața, arătându-le celularul, în care erau arhivate textele pornografice.

— Ce cool! a exclamat un bărbat tolănit pe unul din cele două fotolii din piele neagră.

Restul confidenților mei ad-hoc a cerut detalii suplimentare. Nu se putea trage o concluzie clară dintr-o prezentare atât de sumară.

— După trei-patru mesaje, mă sună și se masturbează, am continuat eu, ceva mai relaxată.

Odată deschisă, ancheta „Obsedatul”, în care se implicaseră toți noii mei prieteni, a necesitat și probe concludente, nu doar mărturii.

— Arată-ne mesajele! mi-a cerut unul dintre detectivii de ocazie din livingul Sandrinei.

Nu am avut nimic de obiectat. Voiam să plec de acolo cu dilema clarificată: sufeream de o pudoare exagerată sau chiar aveam de-a face cu un deviat sexual? Înclinam spre cea de-a doua variantă și nu am ezitat să-mi expun punctul de vedere.

După ce s-au analizat în detaliu datele problemei, toată lumea a fost de acord că admiratorul meu era un pervers.

Chiar dacă sentința mi-a dat de gândit, nu eram ferm convinsă că ar trebui să-l ignor pe „Obsedat” definitiv. Fata rea din mine, pe care nu o cunoscusem până atunci, l-a sunat și l-a chemat la ea.

Maniacul meu coleg era un introvertit. Am schimbat două vorbe, după care a sărit pe mine. L-am respins și a înțeles că nu mă poate convinge să cedez. Mă bazam pe instinctul meu că nu este un violator, ci doar un onanist, lucru care mi s-a reconfirmat.

Mi-a cerut acordul să se masturbeze în baia mea, a ejaculat, apoi, fericit, și-a tras pantalonii pe el și a plecat. Nu mi-a mai dat mesaje, iar la birou ne-am purtat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Într-o noapte, chinuită de-o insomnie încăpățanată, am aprins veioza de pe noptieră și am început să butonez telefonul mobil. Am recitit câteva mesaje primite, de-a lungul timpului, de la bărbații care trecuseră prin viața mea.

Expedito: Alex: „Suflețel, nu mai pot să vin să te iau. A intervenit ceva urgent. Te iubesc!”

Expedito: Marcus: „Honey, I wish you a good night, kisses.” („Noapte bună, iubito! Te sărut.”)

Expedito: Valeriu: „Dragă, știi că mereu uit ce interfon ai, dă-mi sms, te rog!”

Expedito: Sorin: „Mi-o frec singur, dar mi-ar fi plăcut mai mult s-o faci tu.”

Fără niciun raționament, am dat reply la ultimul mesaj. Pesemne că Laura cea perversă nu putea nici ea dormi și simțea nevoia de puțină atenție.

„Mi-e dor să te aud că vrei să mi-o tragi”, a încercat fata cea rea să-l stârnească pe „Obsedat”.

A așteptat nerăbdătoare răspunsul, pregătită pentru obscenitățile de care fusese privată în ultima vreme. Au trecut două ore, fără ca mobilul să-i dea de veste însă că ar fi primit vreun mesaj.

Nedumerită de această indiferență, Laura cea pusă pe rele s-a retras discret la culcare, lăsându-mă singură, cu gândurile mele de fată cuminte. „Oare când o să-mi găsesc și eu un băiat bun?”, a fost ultima mea grijă înainte să adorm și să visez că făceam sex în grup.

„Gogu” face treabă bună

Dintotdeauna am considerat că este bine să ai un plan de rezervă, indiferent de situația pe care trebuie s-o rezolvi. Eu obișnuiam să-i spun planul B.

Când Alex nu reușea să scape de nevastă-sa, iar eu simțeam o nevoie urgentă să-mi reglez hormonii, intra în scenă Tudor, un fel de mantie de vremea rea în garderoba mea sexuală.

Ne cunoșteam de ani de zile, dar între noi nu a existat niciodată o atracție suficientă ca să depășim perimetrul sexual. Deși nu încheiasem niciun pact, ne ajutam mereu la nevoie unul pe celălalt. Uneori, îl căutam eu, alteori, se întâmpla invers.

Pentru Tudor, am făcut un compromis major: m-am culcat cu el, deși nu avea permis auto. Mă știa de prea multă vreme ca să nu las de la mine.

Bine făcut și oarecum simpatic, s-ar fi putut înscrie fără probleme în orice competiție destinată bărbaților supradotați. Își poreclise bărbația „Gogu” și era mândru nevoie mare de cel mai intim prieten al său.

— „Gogu” al meu face treabă bună. Adevărul e că asta contează cel mai mult într-o relație. Dacă ești un distrus în pat, femeia se duce la altul s-o satisfacă, era convingerea lui de neclintit.

Mie nu mi se părea o mare fericire să faci amor cu un bărbat care depășea cu mult standardele. Aveam alte fantezii, dar actorii din filmele porno nu jucau în ele.

Cu Tudor, mă întâlneam doar de câteva ori pe an. Chiar dacă sexual nu puteam spune că suntem compatibili 100%, se străduia, iar pentru asta îl apreciam. În schimb, eram pe aceeași lungime de undă la poante. Râdeam mult când eram împreună, și înainte, și după sex.

De parcă ar fi conștientizat că nu este un oarecare, „Gogu” avea personalitate și refuza de fiecare dată să-și ducă misiunea până la capăt. După aproape o oră și jumătate de sex sălbatic, mă dădeam bătută în fața acestei încăpățănări de catâr.

Tudor nu avea niciodată orgasm, iar în timp mi-am dat seama că nici Angelina Jolie nu l-ar fi putut convinge pe „Gogu” să-și elibereze stăpânul de tensiunile sexuale. Deși nu-mi păsa prea mult de această anomalie, orgoliul meu feminin voia să știe dacă avea vreo legătură cu mine.

După o partidă fierbinte, în care „Gogu”, ca de obicei, nu a cedat presiunilor mele, am decis să elucidez misterul.

— Tudor, tu nu ai avut niciodată orgasm de când facem noi sex. Nu te simți bine cu mine? Ești singurul bărbat al cărui penis nu reacționează la farmecele mele, i-am spus într-o seară, mai în glumă, mai în serios.

— Nu are nicio legătură cu tine. Ești foarte bună în pat și mă simt atras de tine. Așa este construit organismul meu. Am avut orgasm doar de câteva ori în viața mea, mi-a dat Tudor o explicație care nici pe departe nu mi-a satisfăcut curiozitatea.

A doua zi i-am cerut ajutorul bunului meu prieten Google. „Bărbați care nu au orgasm” am tastat eu, după care am consultat mai multe site-uri specializate în disfuncții sexuale. Unul dintre ele mi l-a pus pe tavă pe „Gogu”, explicându-mi cu lux de amănunte motivele comportamentului îndărătnic pe care acesta îl avea ori de câte ori ne întâlneam. „Anorgasmia este o tulburare de dinamică sexuală întâlnită atât la bărbați, cât și la femei, fiind caracterizată de absența orgasmului (la bărbați cu sau fără ejaculare, adică anorgasmie cu anejaculare) sau întârzierea lui exagerată. Definită drept o problemă psihiatrică, poate fi cauzată și de alte probleme, inclusiv medicale.

Anorgasmia este de două tipuri: primară și secundară. Cea secundară reprezintă pierderea în timp a abilității de a atinge orgasmul, iar una dintre cauzele principale este consumul exagerat de alcool. Indiferent de tipul și stadiul bolii, consultul medical este absolut necesar.”

Așadar, „Gogu” suferea de tulburări serioase. Nu știam dacă ar fi trebuit să-i atrag atenția stăpânului său. Am conchis că era mai înțelept să îmi văd de treaba mea. Tudor era un narcisist sexual, care m-ar fi urât probabil dacă i-aș fi defăimat cel mai de preț atu al lui: penisul. Am continuat să facem sex, din când în când, fără să mă mai stresez că „Gogu” are ceva personal cu mine.

De la o întâlnire la alta, am observat că Tudor bea din ce în ce mai mult. Dacă i-aș fi spus că excesele lui bahice îi afectează viața sexuală, probabil că s-ar fi temperat. Nu eram în măsură să-i fac însă morală, pentru că nu intenționez să-l iau de bărbat. Îmi părea rău, totuși, că dezvoltă o dependență de alcool. Știam că, odată cu înaintarea în vârstă, se poate agrava.

Într-o vineri seară, i-am trimis un mesaj. Alex plecase în weekend cu familia, la vila de vacanță pe care o aveau pe litoral. „Nu sunt în țară”, mi-a dat vecinul meu vestea care m-a indispus. Nu aveam pregătit niciun plan C, în caz de calamitate.

Tudor îmi spunea mereu că ar fi părăsit România și-a doua zi. Nu-i plăcea unde lucra și nu vedea nicio perspectivă aici.

— Aș spăla și vase numai să plec din țara asta de rahat, îmi mărturisea, scârbit de jobul său.

Am aflat că se cuplase cu o norvegiancă și acum trăia la Oslo. Era evident că Tudor știa ce vrea de la viață mai mult decât l-aș fi crezut eu în stare. Nu-l vedeam capabil să poată iubi pe cineva cu adevărat și nu-și ascundea repulsia față de căsnicie. Acesta a și fost motivul pentru care fosta lui iubită îl părăsise. Nu a vrut s-o ia de nevastă.

— Nu sunt pregătit să mă însor și nu cred că voi fi nici în următorii ani, mi s-a confesat, cu sinceritate, într-o seară.

Cu toate acestea, nu m-ar mira deloc s-aud că s-a așezat la casa lui, stabilindu-se în Țara Fiordurilor. Dincolo de libertatea sexuală, Tudor își dorea și mai mult să scape de România, iar asta era marea lui șansă.

Simfonie nocturnă

Ca să-mi umplu timpul, seara de sâmbătă mi-o petrecusem la Diana, o prietenă cu un mariaj longeviv și mama unui băiat de 13 ani. Mă înțelegeam bine și cu soțul ei, un tip foarte de treabă.

În timp ce savuram alături de ei un gin tonic, a apărut și Andi, un bun amic de-al lor.

Îl cunoscusem în vară, la un grătar organizat tot de prietenii mei, când venise și cu soția lui, o femeie incredibil de sexy și frumoasă, dar cam prostuță.

De data asta, mi s-a părut că flirtează cu mine și m-a surprins că o făcea în prezența prietenilor noștri comuni. Nu mi-am bătut însă prea tare capul și nici nu l-am întreat nimic de soția lui.

Andi locuia de mai mulți ani în Spania, unde avea o firmă de transport. Asta scria pe cartea lui de vizită. În realitate, el era și șoferul, și patronul. Acum se hotărâse să se întoarcă definitiv în România.

Tatuat pe braț, prea plin de el și tupeist, personajul îmi displăcea. În spatele ochelarilor de vedere scumpi se ascundeau niște ochi albaștri, agitați, care nu-mi inspirau încredere. „Ce broscoi!”, m-am oripilat în sinea mea.

Deși mai mic ca vârstă decât mine, Andi arăta mult mai maturizat. Un bărbat interesant în aparență, nu era, totuși, stilul meu. Mai târziu, i-am înțeles atitudinea de cuceritor. Nu știu cum se întâmpla, dar femeile mișto îi cădeau în plasă

fără nici cel mai mic efort din partea lui. Aflat în plin divorț, după doar un an de căsnicie, își făcea de cap.

Totul era doar o spoială la acest bărbat antipatic. Nu avea nici pe departe atât de mulți bani pe cât voia să pară, iar tot ce câștiga investea în aparențe: haine, chiloți și parfumuri de firmă.

Ambalajul creat de el cu grijă și pedanterie vindea bine un produs ieftin și prost. Cu toate acestea, nu exista o opțiune mai bună în acel moment, așa că am acceptat să ieșim împreună.

Cu obrăznicia care-l caracteriza, mi-a spus direct că vrea să se culce cu mine. L-am refuzat, încercând să trag de timp, în ideea că poate voi înțelege de ce Diana nu a vrut să-i dea numărul meu de telefon decât după îndelungi insistențe.

— Vezi că-i cam nebun, mi-a atras atenția prietena mea, fără ocolișuri.

— Stai liniștită, mă descurc, la câți nebuni am întâlnit, unul în plus nu mai contează, îi fac față, am glumit eu.

Nebunia lui Andi nu m-ar fi deranjat, nu aveam pretenția că aș fi fost vreo sănătoasă, dar individul era un necioplit.

— Nu suport sforăitul. Dacă cineva sforăie lângă mine, nu pot să dorm, i-am spus eu, pregătită să-i povestesc, cu umor, traumele din copilărie, când bunica mea, Dumnezeu s-o ierte, sforăia de zguduia pereții.

— Eu sforăi. Trag și părțuri, mi-a replicat el, cu naturalețe.

— Bine, oricine sforăie când este foarte obosit. Și eu sforăi uneori, am încercat să-l scuz, fără să găsesc o justificare și pentru părțuri. Oricum, nu l-am luat în serios.

Prima noastră noapte de amor s-a consumat în garsoniera lui închiriată. Așa cum intuiseam, era ahtiat după sex, pe care-l făcea însă fără nici cea mai mică implicare, iar asta influența calitatea actului în sine. Probabil că se credea un as, dar nu m-a uimit cu performanțe deosebite.

Fără să mă întrebe dacă m-am simțit bine, m-a luat în brațe și ne-am culcat; mă aștepta o zi grea. Nici nu am apucat să ațipesc că am auzit un șuierat sinistru. Andi sforăia de duduia garsoniera, dar sunt convinsă că nici apartamentele vecine nu se simțeau mai confortabil.

— Iubitule, sforăi, întoarce-te pe partea cealaltă, l-am rugat eu, cu tandrețe, trezindu-l ușor.

S-a conformat și am încercat din nou să adorm.

După fix cinci minute, timp insuficient ca să mă ia somnul, şuieratul s-a auzit din nou, de data asta și mai înfiorător. M-am uitat la el speriată. Horcăitul creștea treptat în intensitate, iar la apogeu, ieșeau niște sunete absolut înfiorătoare, după care, preț de câteva secunde, părea că nu mai respiră.

„Moareeee! Andi moareeee, iar eu sunt sunt goală cu el în pat! Ce mă fac?” m-am panicat și am tras de muribund, în speranța că-l mai pot salva.

Spre ușurarea mea, a reacționat repede la aceste gesturi disperate. S-a trezit, a molfăit câteva cuvinte, apoi a adormit la loc. El nu avea, de fapt, nimic, dar mie nu-mi era deloc bine. Ceasul se făcuse 3:00, iar la 8:00 trebuia să fiu în picioare. Aș fi plecat acasă, însă locuiam exact în partea opusă a Bucureștiului. Mi-a trecut prin cap să mă culc în baie, dar am renunțat pentru că n-am găsit la îndemână nicio pătură pe care s-o aștern pe jos. Trebuia să rămân prizonieră în patul care se zgâlțâia când Andi încheia o partitură, pentru ca imediat, să înceapă alta. Era evident că îmi voi petrece noaptea uitându-mă pe pereți.

Tocmai ce-mi făceam griji pentru oboseala pe care trebuia s-o înving a doua zi, când un set mitraliat de părțuri mi-a întrerupt gândurile. Andi nu mă mințise. Sforăia și se părțâia la foc continuu.

Nu-mi dădeam seama dacă pur și simplu nu se putea controla sau o făcea din nesimțire. Indiferent de variantă, niciuna nu era de tolerat.

Dimineață, Andi, care peste noapte își căpătase porecla de „Pârțarul sforăitor”, era odihnit și plin de energie, în timp ce eu arătam ca naiba.

— Ai apucat să dormi vreun pic? m-a întrebat el, parcă vrând să-și bată joc de mine.

— Nu, deloc. Ai sforăit toată noaptea, i-am spus eu, fără să scot o vorbă despre părțurile care i-au însoțit grohăielile.

Când am ajuns seara acasă, m-am simțit cea mai fericită femeie din lume. Am realizat cât de norocoasă sunt că nu

trebuie să suport lângă mine, așa cum probabil multe femei o fac, un asemenea porc.

Nu i-am mai răspuns niciodată la telefon acestui individ îngâmfat și lipsit de maniere. Nu te amăgi că vei putea face să funcționeze o relație compromisă grav din start. Iluziile îți asigură o liniște provizorie, care se va afla mereu sub amenințarea furtunii.

Pretenții de septuagenar

Abia așteptam dimineața de luni, când, conform obiceiului, îmi beam cafeaua și făceam amor cu Alex. Nu ne mai văzuserăm de ceva vreme și îmi era dor de el, cu atât mai mult cu cât experiența cu „Pârțarul sforăitor” fusese teribilă.

Desigur, în ciuda relației noastre deschise, nu aveam să-i povestesc despre această comedie rușinoasă. Ar fi răs cu gura până la urechi și m-ar fi șantajat ori de câte ori ar fi avut ocazia.

L-am așteptat în zadar în acea dimineață. Nu a venit și nici nu m-a sunat. Era prea devreme ca să risc să-l caut eu. Putea fi încă acasă, cu nevastă-sa prin preajmă și nu voiam ca vreun gest necugetat să ne afecteze relația.

Mi-am băut cafeaua singură, apoi am plecat la muncă.

Seara, stabilisem să ies la cină cu Crina, o altă bună prietenă de-a mea. Nu apucam să ne întâlnim prea des, pentru că amândouă eram „workaholics”. Deosebirea consta în faptul că ea trăgea pe brânci pentru propria afacere, iar eu eram o simplă angajată.

Deși ne cunoșteam de multă vreme, nu știam precis câți ani are. Nu-i plăcea să-și deconspire vârsta nici măcar prietenelor. În orice caz, trecuse de 40 de ani.

Adepta unui stil vestimentar opulent, accesoryizat cu bijuterii voluminoase și scumpe, încrustate cu pietre prețioase, Crina era o adevărată doamnă, care impunea prestață.

Trăia din tinerețe cu Dimitris, un grec înstărit, mai în vârstă decât ea cu vreo treizeci de ani. Diferența mare dintre ei ar fi trebuit să-i asigure, teoretic, liniștea în plan sentimental. Și totuși, Crina avea un statut amoros incert.

Grecul nu voia s-o ia de nevastă, deși se aflau într-o relație de concubinaj de douăzeci de ani. În plus, îi dăruise și-o fetiță superbă.

Dimitris își exprimase, mai nou, dorința de a se bucura din plin de... bătrânețe. La cei șaptezeci de ani ai săi, a înștiințat-o că nu este dispus să-și sacrifice ultimii ani de viață nici pentru ea, și nici pentru fetița lor. Acestea fiind spuse, și-a făcut bagajele și a plecat în vacanță cu o tânără căreia putea să-i fie străbunic. Prietena mea se simțea înjosită de comportamentul omului căruia îi stătuse alături două decenii. Un caracter puternic, nu se plângea însă niciodată, ci-mi povestea aceste lucruri cu o relativă detașare.

Își căuta alinarea în brațele altor bărbați, de obicei mai tineri, dar cei mai mulți erau interesați doar de situația ei materială.

Marea mulțumire a Crinei era Agatha, fetița care-i luminase existența. S-a încăpățânat să o aducă pe lume, deși medicii au avertizat-o că riscă să moară dacă nu avortează.

Ea a făcut însă un pariu cu toți ginecologii de la clinicile de renume din țară și l-a câștigat.

Cu o sănătate puțin mai șubredă decât ceilalți copii de vârsta ei, Agatha era o fetiță minunată: frumoasă, inteligentă și mămoasă, spre marea bucurie a prietenei mele.

Deși însăși viața ei era dată peste cap, Crina avea tăria să-i incurajeze și pe alții.

— Laura, ești tânără, ești frumoasă, nu te consuma pentru un idiot. Ieși în oraș, nu sta în casă, o să găsești tu altul, lumea e plină de bărbați, îmi spunea draga mea prietenă de fiecare dată când mă simțeam dezamăgită și epuizată de atâtea căutări.

Noua achiziție a Crinei era un tânăr judecător, a cărui familie contesta însă relația lor „nepotrivită”. Părinții lui nu acceptau ideea că fiul lor se întâlnește cu o femeie mai matură decât el.

— Nu mă vrea nici maică-să, nici soră-sa. Am fost la ei în vizită și s-au purtat urât cu mine. M-au făcut să mă simt prost, iar el nu are niciun cuvânt de spus în casa aia, pentru că încă depinde de maică-sa, practic e la mâna ei. Mi-au spus că sunt prea bătrână, iar el nu mi-a luat apăra-rea, mi-e relatat Crina un episod jenant pentru orice femeie de calibrul ei.

— Nu înțeleg de ce se bagă maică-sa în toată treaba asta. Dacă el te iubește, ea ar trebui să-și vadă de ale ei, mi-am dat cu părerea, pornită împotriva acestei femei care se pu-nea în calea fericirii prietenei mele.

Nici Dimitris nu se purta mai măgulitor cu ea. Grecul so-cotea că este o femeie căzută, îmbătrânită, iar astea i le spunea fără diplomație. Acest moșuleț avea un tupeu fantastic. Era cu un picior în groapă, dar considera că prietena mea nu mai corespunde exigențelor sale nici ca vârstă, nici ca aspect.

Crina nu lăsa ca toate aceste mizerii să-i umbrească pofta de viață. Știa că fericirea este, de cele mai multe ori, o opți-une. Era o femeie care se respecta. Făcea shopping numai în străinătate, de unde-și cumpăra întotdeauna lucruri costisi-toare, mergea în cel puțin două vacanțe pe an, ieșea la mon-denități și mânca numai la restaurant.

Hola, Mallorca!

Nu mai vorbisem cu Alex de o bună bucată de vreme. După dimineața în care a lipsit de la obișnuita noastră întâlnire matinală, l-am sunat de câteva ori, dar nu mi-a răspuns.

De-a lungul timpului, au mai existat rupturi în relația noastră adulteră, așa că nu mă preocupa prea mult acest abandon. Știam că este temporar.

Gândul îmi zbura acum la mult așteptata vacanță în Mallorca, unde plecam peste câteva zile cu Ana, soră-mea, și Mirela, o prietenă comună, de profesie medic dentist. Promisesem să ne facem de cap.

Stațiunea în care am nimerit era invadată de turiști germani, un fel de legiuitori ai distracției. Pe la ora 12:00 începeau să vină în gașcă la plajă, cărând după ei gălețile mari, pline cu Sangria. În mai puțin de o oră, erau morți de beți, pentru ca seara s-o ia de la capăt. Spre dimineață, îi vedeai cum se poticneau pe alei, încercând să găsească drumul spre hotel, înjurând zgomotos în limba lor imposibilă, pe care nu o știam niciuna dintre noi, dar era lesne de înțeles că nu-și făceau vreo rugăciune.

La terase și în cluburi se asculta muzică nemțească, berea era promovată agresiv, la concurență cu Sangria tradițională, iar în jur se vorbea aproape numai germana.

Noi, cei câțiva turiști români rătăciți prin stațiunea Playa de Palma, ne simțeam discriminați. Vestita insulă a distracției ne dezamăgea. Unde mai pui că, la mijlocul lui iulie, am aterizat pe-o vreme ploioasă, cu tunete și fulgere, în timp ce-n România era caniculă.

A doua zi dimineată ne-a întâmpinat însă un soare puternic, care ne-a mai ridicat moralul. Dacă nu ne vom distra, cel puțin ne vom întoarce acasă cu un bronz sexy de Mediterană.

Cineva ne vânduse un pont: în capitala insulei, Palma, se făcea shopping bun. Așadar, aveam două variante de a ne petrece plăcut concediul: plajă și cumpărături. Lipsa însă ingredientul principal pentru ca vacanța noastră exotică să fie una delicioasă: bărbații.

După experiența cu Marcus, nemții erau ultima nație cu care m-aș fi încurcat, chiar și numai pentru o aventură estivală.

Odată stabilite prioritățile vacanței, nu m-am agitat să intru în grațiile niciunui turist alcoolic.

Singurele perioade din an în care nu puneam pic de fard pe față erau concediile. Mă relaxam în așa măsură încât nu-mi păsa prea mult de cum mă prezentam „publicului”. În plus, tenul meu, sufocat de straturile generoase de machiaj, avea nevoie, din când în când, de o gură de oxigen. Dacă nu-i făceam pe plac, protesta, cerându-și drepturile printr-o acnee respingătoare. Hotărârea era, deci, luată: va fi o vacanță de abținere.

Ca să pleci din Mallorca fără să faci sex pe plajă era ca și cum ai merge în Egipt fără să vezi piramidele. Mă resemnasem cu ideea că nu le poți avea însă pe toate.

După programul bine stabilit încă de la început, s-au scurs șase zile din sejurul nostru. După aproape o săptămână de zăcut pe plajă, eram neagră ca o mulatră.

În ultima seară, mi-a venit cheful să-mi pun în valoare bronzul de un arămiu intens. M-am machiat cu multă răbdare, mi-am stilizat buclele și mi-am pus pe mine un maiou decoltat și o fustă mini. După o verificare de rutină în oglindă, care m-a satisfăcut, am ieșit în oraș împreună cu cele două companioane ale mele: soră-mea și prietena noastră, Mirela.

După un tur al stațiunii, în căutarea unei loc unde să ne delectăm cu mult râvnitele ritmuri latino, ne-am dat seama, ca-n fiecare seară, că n-avem nicio șansă. Am ochit o terasă mai drăguță, unde muzica nemțească măcar nu duduia în boxe și ne-am comandat fiecare câte un Mojito.

În vecinătatea mesei noastre, stăteau trei tipi. Unul dintre ei, de altfel cel mai drăguț, mă fixa insistent cu privirea.

— Se tot uită unul la mine. E la masa din dreapta noastră, le-am spus eu fetelor, oarecum intimidată de cei doi ochi care mă analizau cu interes.

— E mișto tipul, a remarcat soră-mea, încurajând discret o eventuală apropiere de acel necunoscut.

M-am dus la baie și, ca din întâmplare, m-am intersectat cu admiratorul meu străin.

— Hola! m-a salutat el, crezând că am origini spaniole.

— Hola! i-am răspuns eu cu un zâmbet care voia să-i dea de înțeles că are undă verde pentru următorul pas, ceea ce s-a și întâmplat. A venit la noi și ne-a invitat la masa lor.

— Parlez vous français? (Vorbiți franceza?), ne-a întrebat el cu un accent adorabil.

Nu mi-a venit să cred urechilor că într-o insulă în care de o săptămână auzisem numai germana, mi-a ieșit în cale un francez.

Da, vorbeam franceza, și încă foarte bine, fiind singura din micuțul nostru grup de fete care stăpânea limba lui Voltaire.

Francezul meu mi-a făcut capul mare. Pretindea că are o funcție importantă la una din cele mai faimoase companii farmaceutice din lume, că a studiat în America și că știe să cânte la pian. Trăia-n Germania, la München, ceea ce explica faptul că-și petrecea vacanța în Mallorca, desigur însoțit de doi amici nemți.

Am vrut să-i spun că și eu conduc afacerea familiei, un tabloid de succes din România, că mi-am dat doctoratul la Cambridge și mă relaxez cântând la flaut.

— Ce mincinos! am remarcat în sinea mea, prefăcându-mă, totuși, că iau în serios toate invențiile pe care mi le îndruga.

Dacă făceam abstracție de balivernele lui, francezul, pe care-l chema Charles, era chiar un tip interesant și atrăgător.

Înalt, bine făcut, ușor bronzat, cu o dantură superbă, de nefumător, și spontan, Charles îmi plăcea. Era evident că eu și el eram singurii din această gașcă conjuncturală între care exista o oarecare chimie.

Soră-mea îl consilia pe Ralf, unul din cei doi amici ai francezului, cum să-și refacă mariajul, în timp ce Mirela flirta timid cu Peter, celălalt neamț.

După vreo patru rânduri de Mojito, plătite de însoțitorii noștri, am decis să continuăm distracția într-un club subteran, așa cum sunt toate în Mallorca, pentru a nu-i deranja pe turiștii care nu petrec până la răsărit.

Combinatia de Mojito și berea pe care am băut-o în club s-a dovedit un puternic afrodisiac. Nu mă culcasem niciodată cu un francez, iar asta mă motiva și mai mult să vreau s-o fac cu Charles.

Spre dimineață, francezul meu s-a oferit să mă conducă la hotel, desigur un pretext pentru partida de amor pe care o așteptam amândoi. Eu, ca o abținută ce eram de-o săptămână, el, ca un burlac aflat în vacanță care nu voia să rateze nimic.

Charles săruta minunat și era irezistibil de sexy. Și, totuși, nu am mers până la capăt. Ceva, nu-mi dau seama ce, m-a făcut să iau o decizie care l-a bulversat pe înfierbântatul meu partener ocazional. Voi pleca din Mallorca fără să fac sex. Am zis!

Ne-am despărțit în fața hotelului, nu înainte de a face schimb de cărți de vizită.

Vacanța mea ca între fete avea să se încheie a doua zi fără nicio escapadă amoroasă. În țară, eram sigură că mă aștepta Alex.

Bun venit în România, Ionică!

Stiam că arăt senzațional după orice vacanță. Bronzată și relaxată, era cea mai glorioasă perioadă a mea din anca femeie. Agățam oriunde aș fi mers: să fac plinul la mașină, în trafic, la farmacie, la supermarket, pe stradă, la coadă la impozite, la interviuri...

Timp de trei săptămâni, cam cât rezista bronzul care mă transforma într-o apariție exotică, îmi permiteam să dau cu flit chiar și bărbaților care m-ar fi făcut, în mod normal, să fiu în limbă după ei. În urma lor, apăreau alții și alții dispuși să mă seducă.

Soră-mea și bărba-su, Tavi, erau în pregătiri febrile. Așteptau vizita lui John, fiul unor vechi prieteni, stabiliți în America, pe care nu-l mai văzuseră de când era copil.

John, pe care, de fapt, în certificatul de naștere îl chema Ionică, era aproape de-o seamă cu mine. Mai aflasem despre el că are un copil c-o indiancă, dar care rămăsese în grija ei.

Nici soră-mea, nici cumnatu-meu nu au putut să-mi spună din ce trăia Ionică, alias John. Putea fi salahor, atâta timp cât avea însă cetățenie americană, era un detaliu neimportant.

— Poimăine vine John. Se duce Tavi să-l ia de la aeroport, m-a pus în temă Ana, așteptând să-mi vadă reacția.

Îmi educasem familia să nu se bage-n viața mea intimă. Se mulțumea doar cu ceea ce simțeam eu nevoia să povestesc. Nimeni nu pomenea niciodată cuvântul „căsătorie”. Nu mă

presau cu întrebări stupide de genul „Tu nu te mai măriți?”, iar asta-mi convenea.

O compăttimeam pe vecină-mea, Simona, pe care mă-sa, tanti Viorica, disperată s-o vadă măritată, mai avea un pic și-o trimitea pachet la târgul anual de fete de pe muntele Găina.

— Cui las eu toate astea, Laura, toată munca mea? mă întreba tanti Viorica, transfigurată de îngrijorare că unica ei fiică nu găsea pe niciunul să se însoare cu ea.

„Care toate astea?” mă întrebam eu în gând sincer nedumerită.

Întreaga avere a lui tanti Viorica era un apartament de trei camere, fără îmbunătățiri, debransat de la căldură și care nu mai fusese zugrăvit în ultimii opt ani. Eu îl botezaseam „Peștera Muierii”.

Fără să fie nevoie să trag cu urechea, le auzeam adesea pe vecinele mele, mamă și fiică, certându-se pe tema măritisului.

— Cui las eu toateeee astea, Simona? Cuiiii, spune-mi tu, cui! zbiera tanti Viorica din toți plămânii.

Intuiam, după pași, că se plimba nervoasă prin cele trei camere ale apartamentului care nu-și găsea moștenitori.

„Săraca fată” gândeam, cu o compasiune nedisimulată, ori de câte ori eram martoră fără voia mea la aceste certuri aprige.

Mama mă scutea de asemenea tâmpenii, dar asta nu însemna că nu-și dorea la fel de mult, probabil, ca și tanti Viorica, să mă vadă la casa mea și să-i fac nepoți.

Soră-mea, care se căsătorise la douăzeci de ani, era la fel de rezervată. Nu-mi plăcea să mă sâcăie nimeni pe teme matrimoniale și bunele ei intenții ar fi declanșat un uragan. Cel mult se risca să-mi sugereze cam ce gen de bărbat ar fi trebuit să caut.

Mi s-a părut ceva suspect când a încercat să mi-l bage pe gât pe acest Ionică-Americanu'. Bărba-su îi insuflase curaj. Au făcut un mic consiliu de familie și au căzut de acord că sufletul meu pereche ar putea fi John, alias Ionică. Atunci au hotărât să-mi fie pețitori de ocazie.

La insistențele lor, am mers împreună cu Tavi, cumnată-miu, să-l întâmpin la aeroport pe cel care, erau ei convinși, îmi va deveni soț.

Chiar dacă nu puneam preț pe flerul soră-mii, am decis să-mi dau silința să-i intru în grații americanului, care trebuia să-și facă apariția din clipă-n clipă.

Tavi s-a dus să-l preia de la „Sosiri”, iar eu i-am așteptat în parcare la aeroportului. După vreo jumătate de oră, cumnată-miu a venit la mașină însoțit de un fel de Yetti Omul Zăpezilor. Enormitatea de vreo 120 de kilograme, tunsă la chelie, îmbrăcată într-un maiou care-i dezgolea tatuajele oribile și niște nădrași lălai era John.

Mi-a venit să râd și m-am gândit la ce față va face sorămea când îl va vedea.

John se exprima greoi, dar asta nu avea legătură cu faptul că nu mai stăpânea bine limba română. L-am suspectat imediat de o deficiență de vorbire și de un handicap în fază incipientă.

— Buna. Io sint Jon. Imi pare binea, mi s-a adresat Yetti, într-o semiromână, strângându-mi mâna delicată în laba lui uriașă, de fiară.

— Bine ai venit, John! i-am urat eu din politețe matahalei, care parcă tocmai evadase dintr-o închisoare americană de maximă siguranță.

— Pote ieșeam tu si io in oras, m-a invitat Yetti pe drum.

— Da, da, sigur, vorbim, i-am replicat eu, aruncându-i o grimasă.

M-am întors apoi spre cumnată-miu, pe care nu m-am putut abține să nu-l avertizez, în șoaptă, că tipul mi se pare un oligofren.

— Și cu ce te ocupi, John? am încercat să-l descos.

— Nu lucrez, dar am condus camioane, mi-a spus, relaxat, Americanu', deloc preocupat de lipsa unui job.

După ce „John the Giant” („Uriașul John”) a fost livrat la hotel, am simțit nevoia să clarific situația.

— Voi cu umflatul ăsta întârziat mintal vreți să mă combin? i-am întrebat, furioasă, pe cei doi pețitori ai mei.

— Laura, este băiatul prietenilor noștri din Illinois, care știi cât de mult ne-au ajutat. Te rog, fii și tu drăguță cu el!

În plus, nu strică să mai ieși și tu în lume. Nu mai fi așa țepoasă! Nu zice nimeni că trebuie să-l iei de bărbat, și-a schimbat brusc Ana punctul de vedere.

— Poate e băiat bun, n-ai de unde să știi. Bărbatul trebuie să fie un pic mai frumos ca ăla cu coarne. De asta ești singură, pentru că visezi la Ricky Martin, m-a certat părințește și cumnată-miu.

La îndemnul lui și al soră-mii, am încercat să mă împrietenesc cu urangutanul româno-american. M-am oferit chiar să-l găzduiesc la mine pe durata vacanței în România, iar într-o noapte am făcut sex. După a treia partidă de amor, John mi-a atras atenția că suntem un cuplu.

— Lora, tu iesti iubita mea!

Am vrut să îi spun că eu sunt doar partenera lui de sex, dar mi-am dat seama că ar fi sunat prea grosolan. Am ales să-l menajez pe binefăcătorul indirect al familiei mele.

— Da, John, sunt iubita ta! i-am răspuns eu, cu jumătate de gură.

Ionică se purta însă de parcă ar fi venit din Albania și nu din America, locul unde visau să trăiască cei mai mulți muritori de rând. Când mergeam împreună la cumpărături, se minuna de prețurile din România mai ceva ca un sălbatic rătăcit prin lumea civilizată.

— Cat costa o sticla de vin? Cat iese asta in dolars? mă întreba la fiecare produs pe care-l puneam în coș.

— Ar veni cam cinci dolari sticla.

— Cinci dolars? Fuck! exclama americanu-albanez aproape de fiecare dată.

Nici măcar hârtia igienică nu a scăpat fără să fie comparată cu cea americană, iar concluzia a fost aceeași: prea scumpă.

Văităturile lui mi se păreau de prost gust, având în vedere că el plătea cumpărăturile. Cu toate acestea, n-am contribuit cu nimic la cheltuieli. Soră-mea mă rugase doar să mă port frumos cu el, nu să-l și finanțez. Atâta timp cât l-am găzduit la mine și scutea banii de hotel, îi găteam și îi spălam, mi se părea firesc să cumpere și el de-ale gurii și ce mai era nevoie în casă.

Ionică-Americanu' a fost printre cei mai jalnici tipi cu care am întreținut relații intime. Și un virgin s-ar fi descurcat în pat mai bine decât o făcuse el. Iluziile mele că am de-a face cu un versat în ale sexului, amăgire bazată exclusiv pe tatuajele pe care le avea pe tot corpul, s-au spulberat încă din timpul preludiului.

Un bărbat puturos de fel, John nu era în stare să se mobilizeze nici măcar când făcea amor. Întins pe spate, nu mișca niciun deget, lăsând totul în seama mea.

După multe partide deplorabile, mi-am dat seama că-mi pierd vremea. Nu găseam nicio calitate la acest ciudat, care-și dădea aere de America. Simțeam că se umpluse paharul și trebuia să îl golesc, ceea ce s-a și întâmplat. Fără să stau prea mult pe gânduri, am început să-i strâng în grabă lucrurile și i le-am îndesat în geantă. Urangutanul se uita cu ochi mari și nedumeriți la mine în timp ce-i făceam bagajele.

— Ci se intampla, Lora? m-a chestionat, mirat, Yetti.

Întrebarea m-a întrerupt câteva secunde din activitatea mea febrilă. Privirea lui de cățel luat la șuturi m-a impresionat oarecum, dar nu suficient cât să dau înapoi. Eram pornită rău împotriva acestui pierde-vară.

— Right now you are leaving my house. You are a loser! Do you understand? The greatest loser I ever met (În clipa asta, pleci din casa mea. Ești un ratat. Înțelegi? Cel mai mare ratat pe care l-am întâlnit vreodată), i-am spus eu, în engleză, ca să mă asigur că înțelege fiecare cuvântel.

Așa l-am gonit pe Ionică Americanu' din casa mea. Am închis ușa cu cheia în urma lui, ca nu cumva să-i treacă prin cap să se întoarcă, iar după ce m-am liniștit un pic, am sunat-o pe soră-mea s-o pun la curent cu noutățile.

— Vezi că l-am dat afară pe cretinul de John. Probabil că e în drum spre voi. Nu mă întreba de ce, pentru că iar mă enervez. Pa! am anunțat-o pe scurt, fără detalii suplimentare.

Peste o jumătate de oră, Ana m-a sunat înapoi, pe telefonul fix.

— A fost John pe aici și m-a rugat să-ți transmit un mesaj. Vrea să-i înapoiezi prezervativele pe care le-a uitat la

tine. Sunt în noptiera din dreapta patului, am auzit-o pe soră-mea la capătul celălalt al firului.

Nu mai exista nicio urmă de îndoială: am avut de-a face cu un imbecil fără șanse de vindecare.

— Spune-i că impotenții n-au nevoie de prezervative, ci de Viagra, am țipat în telefon, uitând că mesagerul nu trebuie împușcat. Am închis, revoltată de impertinența urangutanului.

Am suspinat, obosită psihic de toată tevatura asta. Îmi era atât de dor de iubitul meu Alex. Sexul cu el era formidabil. Știa exact ce-mi place, mă făcea să mă simt cea mai senzuală femeie și mă zăpăcea doar când mă privea cu subînțeles. Probabil că iubirea care ne unea era principalul nostru stimulent sexual.

Amintirea celei mai recente escapade în doi mi-a accentuat nostalgia. În drum spre munte, iubitul meu mi-a făcut încălzirea pentru ceea ce avea să urmeze peste câteva ore: o noapte plină de erotism. Cu o mână conducea, iar cu cealaltă mă excita, atingându-mă în zonele intime. Nici măcar atunci când ne-am oprit la semafor, în paralel cu alți șoferi care ar fi putut să vadă scenele sexy din mașina noastră, nu a renunțat să mă pipăie. Și pe mine, și pe el ne excita riscul. Am avut două orgasme. Primul, într-o intersecție din Sinaia, iar al doilea, pe serpentinele spre Poiana Brașov.

Mi-aș fi dorit atât de mult ca Alex să fie acum cu mine.

M-am întins pe canapea, am închis ochii și mi-am imaginat că amantul meu însurat mă strânge-n brațe. Așa m-a luat somnul.

Criză în relația adulteră

Abia așteptam să se facă ora prânzului ca să-l pot suna pe Alex. Contabilizasem trei săptămâni de când nu mai vorbiseram. După apeluri insistente, într-un final, iubitul meu mi-a răspuns.

— Ce faci, dragostea mea? l-am întrebat fericită să-i aud vocea.

— Bine, am ceva treabă, e urgent? m-a întrebat el, grăbit.

— Nu, doar că nu mai știam nimic de tine..., i-am spus, dezarmată de atitudinea lui rece.

Am aflat, sub forma unui rezumat, de ce nu mai dăduse niciun semn de viață: își schimbase locul de muncă și fusese stresat.

De atâția ani de zile, împărțeam în mod egal stresul, indiferent că era al meu sau al lui. Nu prea înțelegeam de ce de data asta nu a mai simțit nevoia să-mi împărtășească grijile. Nu voiam să-l trag însă la răspundere, pentru că eu trebuia să fiu femeia care-l iubea necondiționat. Era sătul de cicălele neveste-sii.

— Când ne vedem? am încercat să forțez eu, nerăbdătoare, o întâlnire.

— Nu știi, sunt aglomerat cu multe chestii în perioada asta. Hai că nu mai pot să vorbesc. Te caut eu.

Dacă-l pierdeam și pe el, eram distrusă. Mă agățam de Alex ca înecatul de pai.

Toată ziua mi-am făcut planuri cum să-l recuceresc. Ceva era în neregulă, iar teama că ne-am putea despărți definitiv mă scotea din minți.

Contrar obiceiului, nu am mai dat randament la muncă, încă o dovadă în plus că Alex era special. Dacă după orice pseudorelație încheiată aveam articole de prima pagină, de data asta am scris doar texte mediocre.

În timp ce concepeam mintal tot felul de strategii de seducție, fereastra messengerului m-a anunțat că am primit un mail.

Îmi scrisese Charles. Venea în România peste o lună și voia să ne vedem. Lucrurile începeau să devină interesante. „Nimic nu este întâmplător”, mi-am ridicat singură moralul.

Uitasem complet de cucerirea pe care o făcusem în Mallorca. Înainte de mă apuca să-i scriu, am dat un search pe Google: Charles Leroy.

Nu mică mi-a fost mirarea când am găsit zeci de materiale din presa internațională despre francezul meu, însoțite de fotografii. Nu exista nicio îndoială că Charles este managerul general al uneia dintre cele mai mari companii farmaceutice din lume. Francezul nu fabulase.

I-am scris că m-a surprins plăcut mailul său și că abia așteptam și eu să-l reîntâlnesc.

Din acea zi, Charles a început să mă sune aproape în fiecare seară, iar în timpul zilei, când eram la birou, îmi trimitea sms-uri drăgăstoase. Mă alinta „ma petite Roumaine” („micuța mea româncă”) și avea grijă de fiecare dată să mă întrebe și de cățelul meu, Puffy, despre care-i povestisem în Mallorca. Știa că-mi iubesc mult patrupedul și că-mi făcea plăcere să vorbesc despre el.

Mă întrețineam la telefon cu Charles ore-n șir și mă apela indiferent în ce colț al lumii era: Italia, Ungaria, Polonia, SUA, Australia, Indonezia... Călătorea mult datorită jobului, dar nu mă neglija. Fără ca Charles să știe, mă foloseam de el. Voiam să mă răzbun pe Alex.

Depresia post-divorț

Am așteptat în zadar un semn de la Alex. Perspicacitatea mea feminină nu mă înșelase. Ceva în relația noastră era mai putred ca niciodată. Nu aveam însă prea multe arme ca să lupt cu șanse egale în războiul împotriva neveste-sii, pe care o suspectam că este cauza acestei răceli.

Nu-mi rămânea decât să aștept și să mă pregătesc așa cum se cuvine pentru revederea cu Charles. Cântecul vesel și optimist al Vondei Shepard, „It’s in his kiss”, pe care-l pusesem la soneria mobilului, mi-a distras atenția.

— Ce faci, păpușă? m-a întrebat Iulia, care nu părea tocmai în apele ei.

— Uite pe acasă, tu?

— Și eu la fel. Hai, nu vii pe la mine? m-a invitat prietena mea, pe care am simțit-o din voce că ar vrea să fiu lângă ea.

— Ba da. Ajung cam într-o oră.

— Te aștept, vezi să nu întârzii și să cumperi și tu, te rog, un pachet de țigări de pe drum. Le-am terminat și azi n-am scos capul din casă. Mersi, te pup, pa.

Am găsit-o pe Iulia într-o depresie post-divorț. Suferea după milionarul care o făcuse fericită, pentru ca apoi s-o părăsească în luna de miere.

— Laura, sunt înnebunită. Nu știu ce se întâmplă cu mine. Îl iubesc pe George, deși s-a purtat îngrozitor. M-a jignit, m-a făcut de răs în public, m-a acuzat că vreau să îi toc averea și că stau cu el din interes. Nu-l mai recunosc pe bărbatul de care m-am îndrăgostit și, totuși, nu-mi pot lua gândul de la el, mi s-a destăinuit cea mai bună prietenă a mea, izbucnind în plâns.

George Vasilescu o transformase pe Iulia într-o marionetă, pe care o manevra după bunul lui plac. Divorțaseră, dar nu-și încheiaseră definitiv socotelile. O suna și-i reproșa că ea este cea care poartă vina destrămării scurtei lor căsnicii. Iulia nu apuca să spună nimic în apărarea ei, pentru că George îi închidea telefonul.

— Adineauri am vorbit cu el. Mi-a spus că din cauza mea ne-am despărțit. Laura, îl vreau înapoi cu disperare, a continuat prietena mea să mi se confeseze, printre hohote de plâns.

Mi-aș fi dorit atât de mult să-i pot da un sfat care să o scoată din starea deplorabilă în care se afla, dar adevărul era că nu știam ce să-i spun.

Nu apucasem să-l cunosc pe George, ca să-mi pot da seama cum trebuie luat acest bărbat astfel încât să-i intre mințile în cap.

În plus, nu eram tocmai o expertă în relațiile cu sexul opus, ba dimpotrivă.

Iulia se uita la mine, așteptând parcă un miracol. Simțeam că pe umerii mei apasă o mare responsabilitate și nu aveam habar cum s-o scot la capăt.

— Pune-l și tu pe jar, nu-i mai răspunde la telefon!

Îndemnul meu nu a fost primit cu prea mult entuziasm, iar asta am văzut-o imediat în ochii Iuliei. Avea nevoie să-i audă vocea fostului ei soț, chiar dacă fiecare telefon înseamna o nouă tortură psihică.

— Uite cum facem. Până treci de perioada asta, o să mă mut la tine. Telefonul tău va sta numai la mine. Nu te mai las să vorbești cu el. Acest bărbat îți face mult rău. Vrei să ajungi în spital? mi-a venit mie o idee.

— Da, Laura. Am nevoie să stai aici, cu mine. Simt că o iau razna, a fost de acord Iulia.

În noaptea aceea, am dormit la prietena mea. Voiam s-o știu în siguranță. Când am plecat, am stabilit ca într-una din zilele următoare să-mi aduc câteva lucruri la ea.

Peste trei ore, Charles ajungea în România. Urma să mă sune după ce se caza, ca să luăm cina împreună. Făcusem rezervare la unul dintre cele mai de fițe restaurante din oraș.

— Bonsoir, Laura! (Bună seara, Laura!), m-a salutat, în holul hotelului de 5 stele, un bărbat serios, îmbrăcat la patru ace și cam sobru.

— Bonsoir! (Bună seara!), am răspuns, căutându-l cu privirea pe tipul sexy, bronzat și vesel din Mallorca, dar fără să-l găsesc.

Charles Leroy de Bucurest nu avea nicio treabă cu Charles Leroy de Mallorca. Erau pur și simplu două personaje din filme diferite.

Am încercat să-mi ascund surprinderea și m-am purtat cât mai firesc.

Odată ajunși la restaurant, am sperat că cele câteva pahare de vin pe care Charles le-a băut mi-l vor aduce înapoi pe tipul care mă dăduse pe spate în vacanța din Spania. Nu s-a întâmplat așa.

Îl aveam în fața mea pe Charles Leroy, managerul unei companii farmaceutice de renume, venit în România pentru a încheia contracte importante și care se purta ca atare.

A trebuit să mă adaptez acestei situații neprevăzute. Mi-am îndreptat spatele, mi-am compus un zâmbet protocolar și am început să vorbesc despre criza mondială. Am bănuț că-l interesa subiectul și nu m-am înșelat.

Charles era plin de bani, iar asta se vedea încă de la o primă evaluare: purta haine de lux, un ceas ultrascump și avea un telefon mobil care costa mai mult decât mașina mea.

Deși muream de curiozitate să aflu cât câștigă, nu l-am întrebat dintr-un considerent simplu: mi-a fost teamă să nu-mi întoarcă întrebarea. N-aș fi vrut să creadă că alerg după banii

lui. În plus, eram hotărâtă să țin ștacheta sus. Nu știu ce impresie avea el despre ziariștii români, dar, dacă era una bună, nu intenționam să dărâm un mit, dându-mi în vileag salariul umil comparativ cu al său.

Seara a decurs ca o întâlnire de afaceri: agreabilă, dar nu ceea ce mi-aș fi dorit.

Ne-am întors la hotel, iar el m-a invitat în cameră. Stătea doar câteva zile în România, așa că nu avea sens să fac pe neprihănită. Seara s-a încheiat cu sex.

Aveam așteptări mari de la Charles. Dacă nu mă înșela memoria, mai toate sondajele pe teme sexuale duceau la aceleași concluzii: francezii erau cei mai buni bărbați în pat.

Charles nu m-a excitat însă nici pe jumătate cât reușise s-o facă în Mallorca. L-am catalogat drept mediocru, dar merita o a doua șansă. Făceam parte din rândul femeilor care credeau în sondaje, așa că i-am găsit o scuză: cu siguranță era obosit.

După ce ne-am iubit, mi-a spus că are un cadou pentru mine. Speram să fie un parfum, pentru că tocmai îmi lichi-dasem stocul.

— Uite, ți-am luat asta din India, mi-a înmănat francezul cadoul special pentru mine.

Am desfăcut nerăbdătoare cutia învelită într-o hârtie galben-pal și am dat peste un mic Buddha. Această statueta kitschoasă a fost cel mai urât cadou pe care l-am primit vreodată. Am simulat încântarea și i-am mulțumit.

Micul Buddha, care bătuse atâta drum până-n România, avea să fie expediat în satul Răcari, din Dâmbovița. Orice lucru inutil ajunge la țară, la mama.

Am înnoptat la hotel, urmând ca a doua zi, după ce Charles termina întâlnirile planificate, să ne vedem.

Am ieșit din nou la restaurant, desigur tot unul extrem de scump, pe care-l frecventam când îmi plăteau alții consumația sau doar în zi de salariu, dacă mergeam pe banii mei.

Cina a decurs aproape la fel ca cea din seara trecută. Surpriza mi-a fost rezervată însă la final. Charles a achitat nota de plată cu cardul, fără să lase nicio șpagă chelnerului. Mi-a fost îngrozitor de jenă față de ospătarul care mă știa din

vedere. Îmi venea să scot eu bani din portofel pentru a-l recompensa cu o mică atenție pentru amabilitatea cu care ne servise, dar n-am făcut-o. Nu aveam, încă, niciun interes să-i dau peste nas francezului.

Îngrețosat de zgârcenia clientului său la costum Calvin Klein, chelnerul nu și-a ascuns disprețul.

— Dar de ce se poartă așa, pentru că nu i-am dat șpagă? m-a întrebat Charles, care părea că realizează gafa pe care o făcuse.

— Probabil, i-am replicat eu, săgetându-l cu privirea.

Cu toate acestea, nu a considerat necesar să dreagă situația penibilă în care ne pusese. Ne-am îmbrăcat și am părăsit localul. „O perioadă nu o să mai trec pe aici”, mi-am propus în sinea mea, copleșită de rușine.

Pentru că nu ne era somn, am mai stat la barul hotelului să bem un cappuccino.

— Vreau să-ți dedic un cântec frumos, mi-a spus Charles, îndreptându-se spre pianul așezat într-un colț al barului.

Încă o dată se dovedea că nu mă mințise la prima noastră întâlnire din Mallorca: chiar știa să cânte la pian.

Instrumentul nu era însă funcțional, așa că francezul nu și-a putut etala calitățile de virtuoz. După ce am terminat consumația, ca și cu o seară în urmă, am urcat la el în cameră și am făcut sex, iar de data aceasta a fost ceva mai satisfăcător.

Charles era de-o zgârcenie care îmi displăcea profund. O cheltuitoare ca mine n-ar fi putut face pereche cu un avar ca el. În plus, era nefumător și, deși spunea că nu-l deranjează acest viciu, când a văzut că are de-a face cu un fel de șefă a galeriei fumătorilor împătimiți, nu a mai părut atât de tolerant. Într-o zi a început să-mi explice cum arată plămânii unui fumător. Nu mai aveam nicio îndoială că era intoxicat de țigările mele fumate una după alta. În ciuda acestor neplăceri, mă simțeam relativ bine în compania lui. Era o idilă de moment convenabilă. Charles s-a întors la München, nu înainte de a-mi promite că mă va căuta. Mă plăcea și simțeam asta, dar mă îndoiam că el era ceea ce aveam eu nevoie.

Pescarul de pe Lacul Morii

Buburuza mea începuse să dea semne de bătrânețe. De fiecare dată când se îmbolnăvea, Marian, un vecin posesor al aceleiași mărci de mașină, se oferea s-o oblojească.

„Ce băiat de treabă!”, mi-am spus entuziasmată de promptitudinea vecinului meu, care stătea la scara alăturată, tot la etajul 3, perete în perete cu mine.

Într-o seară de vară, cineva a găsit de cuviință să-mi șterpească numărul de înmatriculare de pe față. Știam că dacă mă prindea poliția, riscam o amendă deloc neglijabilă.

Și de această dată, Marian m-a scos din încurcătură: mi-a confecționat o plăcuță provizorie. Pentru ca treaba să meargă repede, vecinul meu și-a mobilizat întreaga familie pentru misiunea „Plăcuța”: Marian a decupat cartonul, taică-su, domnu’ Marcel, a scris numerele cu marker, iar doamna Nina, măică-sa, și-a dat cu părerea la final. Lucrarea a ieșit de nota 10; nici n-ai fi zis că e un fals.

După ce Buburuza mea a reintrat în legalitate, odată cu montarea cartonului, Marian m-a invitat la el, la o cafea.

Era vineri seară și avusesem o săptămână grea, dar nu puteam să-l refuz. Erau și-ai lui acasă, niște oameni de altfel cumsecade. Auzisem, întâmplător, că Marian are o relație de

ani de zile cu o fată de prin cartier și se mutase la ea, dar nu o cunoșteam.

— M-am certat cu tâmpita aia, mi-a mărturisit vecinul meu, tocmai când dădeam să intru în apartamentul părinților săi. Mi s-a părut suspectă această confesiune spontană. Nu înțelegeam de ce credea că m-ar interesa viața lui amoroasă.

Am îngăimat ceva și am trecut pragul casei, din care, două ore mai târziu, nu mai știam cum să scap.

Casa era un adevărat haos. Obiecte inutile zăceau uitate pe te miri unde, holul era aproape blocat de saci umpluți cu nu știu ce, pe jos erau aruncate furtunuri, cabluri și piulițe, iar pe dulapuri erau atârinate lucruri pondoase și sleioase...

Gazdele mele m-au primit în bucătărie, așezându-mă, la loc de cinste, mi-am dat eu seama, pe singurul scaun mai curat.

I-am salutat părinții și am făcut cunoștință cu Ionuț, un prieten bun de-al lui Marian. Habar nu aveam ce mi se pregătește.

Mama lui Marian a intrat direct în subiect.

— Băiatul meu nu mai e cu aia, știți dumneavoastră, nebuna cu care și-a pierdut atâta timp, mi s-a adresat doamna Nina.

Nu știam și nici nu voiam să aflu, dar mi-am dat seama că asta n-avea nicio importanță.

— Domnișoara Laura, băiatul meu are trei apartamente. Treiii apartamente, înțelegeți? Treiii, s-a burzuluiit doamna Nina la mine, aproape bângându-mi în ochi degetele pe care număruse cele trei apartamente.

— Unul din apartamente are tot ce-i trebuie, gresie, faianță, e renovat, mobilat, poate oricând să stea în el, a continuat bătrâna să-mi prezinte averea fiului său.

— Păi... e norocos! m-am simțit datoare să trag o concluzie.

— Domnișoara Laura, aia nu avea ce să caute cu Marian. E o nebunăăăă, domnișoară, o nebunăăăă. Nu puteai s-o pui și tu la masă cu un general, cu un ambasador, cu un academician, nu știu dacă mă înțelegeți ce vreau să spun, mi-a aruncat ea o privire iscoditoare, ca să verifice dacă pricepeam.

Sincer, nu-i înțelegeam îngrijorarea. „Poate l-o îmbrăca pe bărba-su în general și l-o pune în capul mesei”, m-am gândit, amuzată.

În tot acest timp, Marian, roșu la față ca racul după cele trei beri pe care le dăduse pe gât pe nerăsuflete, mustăcea. Maică-sa se descurca de minune în rolul de pețitoare.

N-am apucat să mă dezmeticesc bine, că în discuție a intervenit și prietenul Ionuț.

— Laura, vă aștept pe tine și pe Marian mâine la un grătar. Să vă lăsați mașinile acasă, mi-a sugerat Ionuț, pe un ton atât de familiar de parcă ne cunoșteam de-o viață.

— Nu pot mâine, am treabă, m-am scuzat eu.

— Laura, nici nu vreau să aud așa ceva. La 17:00, sunteți la mine! a insistat pețitorul secund.

— Aaaa... serios nu pot.

— Am încheiat subiectul, a fost el ferm pe poziție.

— Domnișoara Laura, am și eu o vârstă. Nu știu cât o să mai trăiesc. Vreau și eu nepoți, mă înțelegeți? Pe Marian l-am făcut la bătrânețe, a reintrat în scenă doamna Nina.

— La câți ani l-ați făcut? am părut eu interesată.

— La 30 de ani, a venit prompt răspunsul, urmat de un oftat adânc. Doamna Nina știa tot despre mine, după cum aveam să-mi dau seama din discuții, mai puțin faptul că trecusem de 30 de ani.

— Am auzit că v-ați schimbat ușile, mi-a spus ea hodoronc-tronc.

Este adevărat că tocmai terminasem de revonat garsoniera, dar nu mi-am imaginat nicio secundă că era un subiect de larg interes pentru vecinii mei.

— Da, așa este, i-am confirmat informațiile pe care le deținea din surse numai de ea știute.

— Laura, la ora 17:00, să nu uiți, da? s-a trezit, din nou, prietenul Ionuț, care băuse la rândul lui destul de mult.

Singurul care asista pasiv la discuție era tocmai personajul pentru care se scrisese această comedie: vecinul meu

binevoitor, Marian. Se mulțumea să zâmbească, din când în când, în colțul gurii.

În acest fel, s-a scurs o oră și jumătate. Am considerat că timpul alocat acestor ciudați a expirat și am dat să mă ridic de pe scaun.

— Unde plecați, domnișoara Laura? Vă rog, stați jos! mi-a cerut, pe un ton categoric, doamna Nina, împingându-mă la loc pe scaun.

— Sunt foarte obosită și aș vrea să mă duc acasă.

— Nu se poate, așa devreme? Trebuie să mai stați.

— Dar...

— Fără niciun dar, vă rog!

Jenată de insistențele „soacrei” mele, nu am mai opus rezistență.

— Știți ce mi-a zis Marian zilele trecute? Mamă, ce ar fi dacă am sparge peretele care ne separă de Laura și am avea o sufragerie comună? m-a pus la încercare tanti Nina, zâmbindu-mi complice.

— Cum ar fi? a fost tot ce am putut spune, îngrozită realmente de această glumă, care în urechile mele a sunat ca un scenariu de groază.

După încă o jumătate de oră, aproape am zbughit-o spre hol, împiedicându-mă de un sac în disperarea mea de a nu fi oprită din drum.

— Noapte bună! mi-am luat rămas-bun de la familia Bundy, cum îi poreclisem în gând.

Pe la mijlocul holului, aud în spatele meu o voce de bărbat, care mă striga panicat că aș putea dispărea pe ușă.

— Domnișoara Laura, domnișoaraaaa Lauraaa!

Întorc capul, speriată, iar în fața mea văd un bătrânel uscățiv și chelios, îmbrăcat într-o pijama peticită și decolorată. Era domnul Marcel, tatăl lui Marian, care se retrăsese în sufragerie când am venit eu.

— Vreau să vă arăt ceva, îmi spune el, deschizând ușa de la baie.

Atârnată de o frânghie, am văzut o pereche de chiloți bărbătești pusă la uscat.

„Deci Marian nu doar că are treiiiiii apartamente, dar își spală singur și chiloții”, am presupus eu.

— Asta e pasiunea lui Marian, mi-a spus bătrânul, pe un ton solemn, întocmai ca un general la o ceremonie militară.

„Cum să ai ca pasiune spălatul chiloților?”, m-am întrebat în sinea mea. Și totuși, de la familia Bundy mă puteam aștepta la orice.

— Ce părere aveți?

— Păi... e bine! am replicat eu, cu o privire tâmpă.

— Are 3 kilograme..., a adăugat domnu' Marcel.

Pentru că ceva nu se potrivea, am inspectat baia c-o privire de ansamblu. În chiuveta îmbăcsită, umplută cu apă, am dat cu ochii peste un pește viu, care se agita neputincios, parcă simțind că i se apropie sfârșitul.

— A, da? Păi... e mare, am exclamat, cu un aer de mirare, dându-mi seama că nu budigăii de pe sârmă erau centrul atenției.

— Da, este, este. Numai din ăștia prinde Marian. Domnișoara Laura, mergeți într-o zi cu el la pescuit, m-a sfătuit al treilea pețitor din seara aceea.

— Dar unde prinde pești așa mari? am întrebat eu, străduindu-mă să par impresionată de captura vecinului meu.

— Pe Lacul Morii...

Am început să râd. M-am închipuit cu undița în mână, pe malul Lacului Morii. Era prea mult pentru o singură seară.

Marian a ținut morțiș să mă conducă acasă, deși aș fi preferat să nu o facă. Îmi lua două minute să ajung de la scara lor la a mea.

— Laura, dacă vrei să ieșim la o cafea, să îmi spui, da? a strigat în urma mea, încurajat probabil de berile băute cu nesaț.

M-am făcut că nu-l aud și am intrat val-vârtej în scară, de teamă ca nu cumva vecinii mei să tragă concluzii pripite. N-aș fi vrut ca o presupusă relație cu pescarul să mă aducă în atenția babelor care cleveau toată ziua pe banca din fața blocului.

Păcatele călugărului Serafim

De o săptămână, nu mai știam nimic de Iulia, deși ultima dată când ne văzuserăm hotărâserăm să mă mut la ea ca s-o ajut să treacă peste despărțirea de George. Nu mă mai căutase, iar eu mă luasem cu treabă la birou.

Într-o seară, mă pregăteam să ies în oraș, când m-a sunat.

— Ce faci, fetiță? am auzit în telefon vocea binedispusă a prietenei mele.

— Bine, pe-acasă, mă pregăteam să merg să beau o cafea cu Olivia, tipa cu agenția de publicitate. Tu cum ești? Pari în toane mai bune, am constatat eu.

— Laura, tocmai de asta te-am sunat. Să te pun la curent cu noutățile. M-am împăcat cu George, ne-am recăsătorit și m-am mutat cu el în vila pe care o are în Cartierul Francez. Când ne faci o vizită? m-a întrebat Iulia, care era, fără nicio îndoială, fericită.

— Bravo, Iuli! Dacă ai știi cât mă bucur să aud asta. Sincer, mi-am făcut griji pentru tine. O să trec într-un weekend să-ți văd noua casă.

— S-ar putea să avem musafiri, dar o să încerc să mă sus-trag și să stau cu tine. Am multe să-ți povestesc, mi-a spus, entuziasmată, Iulia.

Prietena mea se născuse clar sub zodia norocului. George părea atât de categoric în sms-urile pe care i le trimitea încât n-aș fi crezut că vor mai fi vreodată împreună.

M-am îmbrăcat și am ieșit pe ușă. Peste un sfert de oră, trebuia să mă întâlnesc în mall cu Olivia.

Proprietara unei agenții de publicitate de succes, Olivia era o fată de nota zece. Divorțată, își creștea singură băiețelul în vârstă de 11 ani.

Era o femeie pe care, în mod normal, orice bărbat ar fi trebuit să și-o dorească lângă el. Drăguță, inteligentă, cu o situație financiară bună, descurcăreță și de un calm desăvârșit. Acestea erau calitățile pentru care o admiram sincer. Și totuși, fie bărbații nu i le vedeau, fie nu le apreciau.

Prietena mea își schimba regulat partenerii. Deși se învârtea prin lumea bună, unde mișunau bărbații culți și rafinați, Olivia nu reușea să aibă o relație stabilă.

— Parcă au înnebunit cu toții. Vor numai sex, mi se plângea, pe bună dreptate.

— Nu mai există valori morale, respect pentru cuplu, căsnicie, familie..., vorbeam, la rândul meu, din experiență.

Dacă eu eram genul care cu greu lăsa de la ea într-o relație, Olivia era exact opusul meu. Mă gândeam că trebuie să fii un mare prost să cunoști o femeie ca ea și să-i dai cu piciorul. Și totuși, asta i se întâmpla tot timpul.

Olivia știa să păstreze aparențele. Nimeni din anturajul ei profesional nu-i bănuia frustrările pe plan personal și umilințele pe care le accepta în numele unei relații. Nu suporta singurătatea, iar această teamă o transforma într-o sclavă a bărbaților.

I se oferea cu totul primul venit, pentru ca mai apoi să regrete. Olivia se pricepea să facă bărbații să se simtă bine în compania ei, tocmai de aceea nu înțelegeam de ce o părăsesc unul după altul.

Gătea excelent, organiza seri romantice cu mâncare bună, lumânări și masaj erotic, le făcea cadouri scumpe, îi scotea la restaurant pe banii ei și trecea cu vederea dacă nu o răsplăteau la rândul lor nici măcar c-o floare. Probabil tocmai de asta o relație nu dura mai mult de trei luni. Bunăvoința ei dusă la extrem suna a disperare în urechile bărbaților.

Olivia făcuse multe gesturi nebunești în contul dragostei după care suspina. Femeie credincioasă, când călătorea prin țară, mergea la mănăstiri să se roage. Așa l-a cunoscut în Bucovina pe călugărul Serafim, care avea să-i devină amant.

L-a sedus pe nefericit fără nici cea mai mică muștrare de conștiință. Când în joc era împlinirea ei amoroasă, călca peste cadavre.

La fiecare sfârșit de săptămână, Olivia urca în mașină și fugea la mănăstire. Făceau sex chiar în chilia călugărului, printre icoane, candelile, cruci, cărți bisericești și miros de tămâie.

Serafim se călugărise de cinci ani ca să-și trateze o dependență bolnăvicioasă de sex. A luat calea mănăstirii pentru a-și purifica trupul și sufletul. Se crezuse vindecat până să apară Olivia. Relația interzisă cu Serafim o zăpăcea pe prietena mea, care a ajuns să se îndrăgostească de el. Era o aventură unică, periculoasă și incitantă în aceeași măsură. De fiecare dată când se iubeau, Olivia își simțea trupul zvâcnind de fiori care-i fuseseră străini până atunci. Păcătuiă, dar nu-și putea înfrâna dorințele trupești care o mistuiau. Odată ce pășea pragul chiliei, remușcările se contopeau cu trăirile erotice ale unei femei cu o poftă de sex de nestăvilit. Se abandona în brațele lui Serafim, la lumina palidă a lumânării, ca o virgină care trăia cele dintâi emoții ale dragostei carnale.

Idila lor s-a terminat însă după vreo opt weekenduri de amor în chilie. Odată ce a încălcat canoanele bisericești, călugărul Serafim s-a trezit din amorțeala sexuală. A înlocuit-o pe Olivia cu altă enoriașă, mai tânără și mai focoasă, după cum avea să afle chiar de la el.

Amorezată de călugărul pervers, a suferit mult. Și-a mai făcut drum pe la mănăstire de câteva ori, dar Serafim nu a băgat-o în seamă.

Olivia nu suporta această înfrângere: ea era femeia care-l făcuse să cadă în păcat și își cerea dreptul. Atunci când a simțit că-l pierde definitiv, l-a hărțuit cu telefoane și cu mesaje de amenințare. Voia să-l reclame la Patriarhie pentru relații

necuviincioase și coruperea credincioaselor care veneau să se roage la mănăstire.

Am reușit s-o liniștesc după multe sesiuni de terapie prietenească. Răzbunarea nu ar fi ajutat la nimic. S-ar fi făcut vâlvă, iar statutul ei nu-i permitea să fie târâtă într-un astfel de scandal. Afacerile i-ar fi fost compromise.

Olivia și-a mușcat buzele de ciudă că nu putea să-l pedepsească pe cel care-și bătuse joc de ea, dar, într-un final, a renunțat la această idee nebunească. Multe femei își fac un ideal în viață din aducerea pe calea cea bună a bărbaților lipsiți de orice moralitate. Se luptă din răsuputeri să-i convertească la iubire, în ciuda voinței lor. Abia la final de drum, când sunt stoarse de putere, înțeleg că dragostea și fidelitatea nu pot fi impuse nici cu forța, nici cu vorbe dulci.

Teoria membrului-fantomă

De câteva luni, Alex parcă se evaporase. Nu mai răspundea la telefoane și nici nu mă suna. Niciodată nu trecuse atât de mult timp fără să vorbim. Nu era semn bun. De-a lungul anilor, făcusem multe repetiții pentru ca finalul să nu mă dărâme pishic. Știam că relația adulteră nu va dura până la adânci bătrâneți. Era evident că iubirea noastră ajunsese la capăt de drum. E drept că-mi imaginasem altfel despărțirea.

— Suflețel, după amputarea unui picior, bolnavul are impresia că membrul inferior este încă la locul lui. Chiar simte furnicături în călcâiul pe care, de fapt, nu-l mai are. Această tulburare se numește sindromul de membru-fantomă. Cam așa vei rămâne și tu pentru mine. Indiferent ce se va întâmpla cu noi, nu vei dispărea niciodată din viața mea, vei fi mereu cu mine, îmi explicase Alex un fenomen medical, ca să mă asigur de dragostea lui veșnică. „Dar eu aș prefera să fiu un picior funcțional, perfect conturat, cu gleznă fină, admirat de bărbați. Nu vreau să fiu un picior amputat”, mi-a trecut atunci prin minte, fără să-i împărtășesc această opțiune. Nu ar fi avut niciun sens.

Și iată-mă ajunsă dintr-odată, în ciuda voinței mele, un blestemat de picior amputat. Fără niciun avertisment sau diagnostic prin care să-mi fi justificat această intervenție

radicală, dr. Alex Cristescu mă amputase și mă aruncase cu desconsiderație în containerul pentru deșeuri toxice.

— Dacă un bărbat nu te vrea o dată, tu să nu-l mai vrei niciodată! mă sfătua mama, când simțea că am nevoie de încurajări.

„Mama are dreptate”, am reflectat eu.

Așa s-a închis, într-o seară, cel mai fericit capitol din viața mea amoroasă, căruia îi dedicasem întreaga tinerețe. Subit și fără regrete. Viața mergea mai departe.

Am decis să-i dau vestea și soră-mii.

— N-am vrut să-ți spun până azi, dar Alex m-a părăsit, am anunțat-o pe Ana.

— Ei na? Cum așa? s-a mirat ea cu sinceritate.

— Mda... N-a mai dat niciun semn de luni de zile. Oricum, nu mai puteam s-o lungim așa, fără nicio perspectivă. Am și eu o vârstă, nu-mi mai permit să-mi pierd vremea cu bărbați însurați, i-am spus, încercând, de fapt, să mă conving pe mine însămi.

— Ai dreptate, Laura. Dar știu că îl iubeai...

— Dragoste cu sila nu se poate, Ana. O să-mi văd de ale mele și o să iubesc pe altcineva.

Nu știu dacă Ana m-a crezut sau nu, dar cel puțin a vrut să-mi dea impresia c-o face.

— Dacă vrei să vii pe aici să vorbim, eu sunt acasă, mi-a spus, pregătită să-mi suporte o nouă criză de plâns isteric, specifică oricărei despărțiri care mă afecta.

Nu voiam să trec pe la ea. Relația cu Alex trebuia să beneficieze de funeralii speciale. Dacă pentru oricare alt bărbat aș fi plâns, am decis ca iubirea dintre mine și el să fie înhumată cu discreție, așa cum o și trăisem. Nu am vărsat nici măcar o lacrimă.

În vizită la Palatul Peleş

Aşa cum promisesem, într-unul din weekenduri, am fost s-o vizitez pe Iulia, la vila milionarului său soţ, George Vasilescu. Casa era una dintre cele mai impunătoare din selectul Cartier Francez. Pentru că aveam chef să beau, am luat un taxi, care m-a lăsat în faţa porţii.

— Ce casă frumoasă! a exclamat taximetristul, obligându-mă într-un fel să-i las o şpagă mai grasă.

— Da, am constatat şi eu, deloc încântată că trebuia să mai adaug 3 lei la suma pe care voiam să i-o dau iniţial.

Am sunat la soneria de la poartă şi mi-a deschis un paznic.

— Bună seara! Pe cine căutaţi? m-a întrebat politicoş bǎrbatul, dar măsurându-mă din cap până-n picioare.

— Pe doamna Iulia. Sunt prietena ei, Laura, i-am răspuns, uşor deranjată că mă analiza cu o oarecare îndoială.

— Aşteptaţi puţin, vă rog! mi-a spus şi a dispărut în spaţele porţii.

S-a întors după câteva minute, de data asta afişând un zâmbet forţat.

— Doamna vă aşteaptă! m-a anunţat paznicul, deschizându-mi poarta.

Am intrat în curtea spaţioasă, unde am văzut, în fugă, o piscină în aer liber. Vila era imensă şi construită cu bun gust. Văzusem pe la televizor casele vedetelor de la Hollywood, iar

cea pe care o aveam în față era la fel de somptuoasă. „Parcă ar fi Palatul Peleş”, m-am gândit eu, de-a dreptul impresionată.

— Bună seara și bine ați venit! Pofțiți, vă rog! m-a întâmpinat în pragul ușii o femeie între două vârste, care purta o uniformă albă, apretată.

— Bună seara!

— Laura, ai ajuns. Ce mă bucur să te văd, fetiță! m-a îmbrățișat Iulia.

Prietena mea arăta senzațional. Dintotdeauna a știut să-și pună în valoare atuurile fizice. Îmbrăcată într-o rochie verde, lungă, dar cu un decolteu generos, cu părul blond, lung și des, lăsat în aparență neglijent pe spate, fardată fără cusur, Iulia strălucea și avea exact alura unui star.

— Hai să-l cunoști pe Geo, m-a invitat ea, fără să-mi lase timp de acomodare.

M-a luat de mână și m-a dus într-un living mare cât un apartament de două camere.

— Ea este Laura Mușat, cea mai bună prietenă a mea și o ziaristă de excepție, m-a prezentat Iulia nu doar soțului ei, ci și celor zece invitați pe care-i aveau la masă.

— Laura, mă bucur să te cunosc. Iuli mi-a vorbit mult despre tine, s-a ridicat de la masă celebrul milionar George Vasilescu, întinzându-mi mâna prietenos.

— Și eu mă bucur să vă întâlnesc, i-am spus eu, încercând să-mi înving timiditatea normală atunci când faci cunoștință cu unul dintre cei mai avuți și importanți oameni din România.

— Draga mea, te rog! Eu sunt Geo, nu-mi mai vorbi cu pronumele de politețe că doar n-ai venit la mine pentru interviu de angajare, a glumit amfitrionul meu, iar toți musafirii au râs.

După cum aveam să-mi dau seama, George era un personaj foarte agreabil, cu mult umor și o gazdă excelentă, care știa să te facă să te simți bine. Nu corespundea deloc cu portretul pe care i-l conturasem, influențată fiind de cum se purtase cu prietena mea până la împăcare.

George m-a invitat la masă și nu am putut refuza, deși mă simțeam stingheră. Toți musafirii erau la fel de sus-puși ca și el.

Am nimerit între un politician cunoscut și un reputat medic, proprietarul unui lanț de clinici private din București.

O menajeră se preocupa ca invitaților să nu le lipsească nimic. Nici nu apucam să golesc bine paharul de vin, că într-o secundă era umplut la loc. Abia terminam de mâncat și farfuria dispărea instant.

— Domnișoara mai dorește ceva? mă întreba menajera cam din zece în zece minute.

Era de o amabilitate care deja mă săcăia. Îi mai rămânea doar să mă ștergă cu șervețelul la gură la finalul cinei.

Deși îmi era foarte foame, am mâncat cu noduri. Nu mă simțeam în largul meu. Am prins un moment favorabil pentru a-i șopti Iuliei că aș vrea să ne retragem undeva, numai noi două.

— Mă duc să-i arăt Laurei casa, ne-a scuzat Iulia în fața lui George și a musafirilor.

Am urcat mai întâi la etaj, unde erau dormitoarele familiei. Nu mă înșelasem. Casa era cât un palat. Un lux cum nu mai văzusem în viața mea.

„Gata, am pierdut-o și pe Iulia”, m-am gândit panicată. Dar nu era așa.

Cu toată această opulență care o înconjura, prietena mea rămăsese aceeași fată bună și deschisă pe care o știam de ani de zile. Mi-a povestit cum George i-a trimis acasă un buchet de câteva sute de trandafiri, care abia a încăput pe ușa apartamentului ei, însoțit de un bilet în care o ruga sa-l ierte. O iubea. A cerut-o din nou de soție și s-au recăsătorit în regim de urgență. În aceeași zi și-a mutat hainele în vila lui.

Prietena mea redevenise peste noapte una dintre cele mai invidiate femei. Să fii nevasta lui George Vasilescu, un afacerist respectat și de succes, însemna ceva. Am ciocnit un pahar de vin în cinstea celei de-a doua sale căsnicii cu același bărbat. Nu i-am spus nimic de Alex pentru că nu voiam să-i

umbresc fericirea. Era seara ei de glorie și trebuia să rămână așa.

Iulia a insistat să înnoptez la ei. Am stat de vorbă până dimineața și adevărul e că n-aveam nicio tragere de inimă să mai plec.

Nu mai călcasem niciodată într-o casă de milionar, așa că am profitat de invitația Iuliei. Am dormit ca un bebeluș în așternutul din mătase naturală.

Doru'-Infractoru'

Am avut norocul să semăn cu mama, care, la 60 de ani, avea doar câteva riduri. Nimeni nu-mi dădea vârsta, iar asta era un avantaj pentru orice femeie. Păream cu cinci-șase ani mai tânără, ceea ce făcea să fiu curtată adesea de bărbați mai mici decât mine.

Nici măcar când încercam să scap de ei, invocând diferențele de vârstă, nu se lăsau intimidați. Știau din copilărie zicala cu găina bătrână care face ciorba bună.

„Gerovitalii”, așa cum le spunea Sandrina, devoratoarea de puștani, nu erau însă specialitatea mea. Prioritate aveau bărbații mai maturi sau măcar de-o seamă cu mine.

Și totuși, îmbătrâneam și nu testasem și eu niciunul. Știam din povestirile Sandrinei că „Gerovitalii” își dau silința să impresioneze femeile experimentate.

Am decis că a venit vremea să o încerc și pe asta: să mă culc cu un bărbat mult mai tânăr. Așteptam doar să apară oportunitatea, care nu s-a lăsat așteptată.

Într-o zi, „Buburuza” mea a făcut atac de cord. I-a murit motorul, iar vecinul meu pescar nu a putut remedia defecțiunea. A fost nevoie s-o duc la service.

Mașinuța mea a ajuns pe mâinile unui tinerel brunet, cu ochii negri, sexy și vorbăreț, care mi-a promis că-mi va resuscita „Buburuza” repede. Am schimbat numerele de telefon și a rămas să luăm legătura dacă e nevoie.

Chiar în aceeași zi, Doru, așa cum îl chema pe brunețel, m-a sunat să-mi spună cam cât mă costa reparația. Factura, destul de piperată, îmi dădea peste cap bugetul. Doru mi-a sugerat însă că voi beneficia de o reducere. Era patronul service-ului și își permitea să facă favoritisme.

În seara următoare, am primit alt telefon de la el. De data asta, m-a anunțat când voi putea să-mi iau în primire mașina. Aveam impresia că mecanicul își căuta de vorbă.

Doru s-a ținut de cuvânt: mi-a acordat reducerea promisă, iar mașina a fost gata la termen.

După câteva zile, deși reglasem socotelile, m-a căutat din nou. Voia să verifice cum se comporta „Buburuza”. Am dat dintr-una în alta, iar conversația s-a prelungit. Am stat de vorbă două ore, pentru ca la final să mă invite la o cafea. Așadar, nu mi se păruse că-mi făcea ochi dulci.

Pentru că știam clar de ce mă întâlnesc cu el, nu l-am plimbat prea mult până să facem sex și m-am felicitat pentru asta.

Doru-Gerovitalu' era demential în pat. I-am mulțumit în gând Sandrinei că-mi deschisese ochii.

Tinerelul era cel mai bun bărbat cu care întreținusem relații sexuale până atunci. Acorda importanță preludiului, așa cum puțini bărbați o făceau, avea inițiativă, imaginație și nu obosea niciodată. Era un armăsar în toată regula. Venea la mine aproape în fiecare seară și ne dădeam frâu liber plăcerii.

— Ce se întâmplă cu tine, Laura? Radiezi de la o vreme, mă întrebau colegile de birou, care observaseră că ceva îmi priește.

„Mi-o trag cu o bunăciune de 22 de ani, ceea ce vă recomand și vouă”, așa fi vrut să le răspund cu obrăznicie celor pe care le știam bârfitoare incurabile.

— Nimic deosebit, vi se pare, am păstrat eu secretul unui chip luminos, care transmitea satisfacție sexuală.

Abia așteptam să termin ziua de muncă și să mă văd cu Doru. Venea mereu cu idei noi în relația noastră erotică, iar asta îmi plăcea la nebunie.

Doru era un băiat pe care-l ducea capul. Uneori, nu simteam diferența de vârstă dintre noi.

Avea planuri să-și dezvolte afacerea pe care și-o pusese singur pe picioare, voia să mai facă angajări și intenționa ca peste doi ani să-și deschidă încă un service.

După vreo trei săptămâni de amor, mi s-a năzărit să mă joc de-a relația serioasă. Deși mă pricepeam la gătit, erau puțini bărbații cărora le făcusem această onoare: să le pregătesc de mâncare. Pentru efortul depus în pat aproape seară de seară, m-am gândit să mă revanșez față de tinerelul meu patron de service.

Cu timpul, ne-am obișnuit să mâncăm seara împreună, să ne uităm la un film bun și apoi să facem sex.

Doru îmi aducea flori, îmi trimitea mesaje care-mi înseminau ziua, îmi oferea mici cadouri și mă răsfăța spunându-mi „iubita mea”. Mă temeam că lucrurile încep să se complice. Nu aș fi vrut să se îndrăgostească de mine.

Așa s-au scurs trei luni și jumătate. Relația cu Doru m-a făcut să ignor cu desăvârșire sms-urile, mailurile și telefoanele de la Charles. Nu înțelegea de ce nu-i răspund și era îngrijorat. Se apropiau sărbătorile de iarnă, mă invitase să le petrec la el și aștepta răspunsul meu.

Eu și Doru ne făcusem deja planuri pentru sfârșitul de an. El se ocupase de tot. De Revelion, aveam rezervare la o pensiune din Harghita, unde mergeam cu un cuplu de prieteni de-ai lui.

Într-o dimineață, înainte să plece de la mine, m-a rugat să-i împrumut 1 000 de lei. Avea nevoie de ei și, fiind târziu deja, ar fi pierdut vremea dacă se mai oprea la bancomat. I-am dat banii, m-a sărutat de plecare și s-a dus la treabă.

Ascundeam de toată lumea această idilă pentru că aveam idei preconcepute. Doru arăta exact de 22 de ani, în timp ce eu, cu toată gena moștenită de la maică-mea, nu mai aveam chiar prospețimea de la 20 de ani. Singura care știa de noi era soră-mea, care nu mă judeca niciodată.

Într-o sâmbătă, Doru avea ceva treabă și, deși promisese că ne vedem, nu a reușit să ajungă la mine. L-am așteptat cu masa pusă, dar până la urmă am mâncat singură.

Era a doua seară pe care o petreceam fără el și-mi lipsea. Mă învățasem cu exuberanța tinereții lui și cu sexul incredibil de care aveam parte.

Stabilisem ca a doua zi, duminică, să vină să mă ia și să ieșim la un film.

Doru a amânat venirea de la o oră la alta. De la 14:00 la 15:00, de la 15:00 la 16:00, de la 16:00 la 17:00 și tot așa până când s-a făcut ora 20:00. L-am sunat îmbufnată. Nu mi-a răspuns. Am insistat cu telefoanele, i-am trimis și sms, dar tot nimic.

Într-un târziu am primit un mesaj sec, care m-a panicat: „Sunt la spital”. M-am agitat ore-n șir. De ce era la spital? I se întâmplase ceva lui sau cuiva apropiat? Făcuse accident de mașină?

Nu m-am putut odihni toată noaptea. Grijile erau amestecate cu supărarea că nu mi-a dat mai multe detalii.

Luni, Doru tot nu a răspuns la telefon. Atunci, mi-am luat inima în dinți și l-am sunat pe singurul lui prieten al cărui număr îl aveam.

— Bună! Sunt Laura, știi ceva de Doru? am întrebat eu, cu sufletul la gură.

— Nu ai auzit ce s-a întâmplat? m-a întrebat surprins prietenul.

— Nu... Ce?

— A furat bani din gestiunea service-ului unde lucra. L-a prins patronul, după ce l-a urmărit luni întregi. E vorba de o sumă mare, cam 15 000 de lei. L-au arestat. El a mai avut probleme în trecut. I-a păcălit pe unii cu niște case de vânzare, le-a luat banii, dar casele nu existau. Altă dată a luat 3 000 de euro de la unchi-su și l-a dat ăla pe mâna poliției că nu a mai vrut să-i returneze. E băgat rău în belele, tu nu-i știai dosarul?

— Ăăăă... nu, nu știam...

Așadar, eram nu doar o găină bătrână, ci și una bleagă care s-a lăsat păcălită de un infractor de 22 de ani.

Am încercat să fac rapid ordine în toată povestea asta halucinantă: m-am culcat cu un simplu mecanic auto, șarlatan de profesie care își trăsesese pe sfoară până și familia și nu îmi voi mai recupera cei 1 000 de lei. Cam așa sunau, puse cap la cap, informațiile primite de la amicul lui Doru'-Infractoru', care mă țepuise și pe mine. Îmi vâjâia capul. Nu mă fraierise nimeni în viața mea, iar hoțul ăsta mic mă jucase pe degete ca pe o puștoaică naivă. „Te pomenești că mă trezesc și cu poliția pe la ușă”, m-am speriat și mai tare.

Timp de câteva zile, ori de câte ori auzeam soneria, tresăream, de parcă eu aș fi furat banii, nu amantul meu. Am stat în tensiune cam două săptămâni, după care, treptat, am început să mă relaxez și am dat uitării această poveste urâtă. Din fericire pentru mine, polițiștii nu m-au căutat niciodată.

Benny cel afemeiat

Revelionul se apropia, iar cum planurile făcute cu Doru'-Infractoru' picaseră, trebuia să caut grabnic o soluție dacă nu voiam să stau acasă. Am dat câteva telefoane, dar nu m-am lipit de nimeni.

— Sun-o pe Melania! i-a venit soră-mii o idee strălucită.

Juristă de profesie, Melania avea o gașcă mare, alături de care bătea cluburile în lung și-n lat.

Așa am ajuns să petrec Anul Nou într-un grup unde nu cunoșteam pe nimeni cu excepția Melaniei. Gașca m-a asimilat imediat. Prietenii Melaniei m-au făcut să mă simt ca și cum i-aș fi știut dintotdeauna.

În noaptea dintre ani, l-am întâlnit și pe iubitul ei. Deși erau împreună de șapte ani, nu-l mai văzusem până atunci. Benny, cum îi spuneau amicii, era inginer, locuia la Cluj și venea rar prin București.

Melania și Benny aveau o relație la distanță, care mai mult schiopăta decât să meargă. Cu toate acestea, prietena mea se complăcea în această situație ambiguă. Mi-am dat seama că nu-i apropiau cine știe ce sentimente. Cel puțin nu din partea lui.

După ce s-a îmbătat turtă, Benny a uitat complet de iubita sa.

Sub ochii Melaniei, le-a dansat pe toate pițipoancele din club. Am înțeles că nu era însă ceva ieșit din comun. Se pricepea s-o facă de răs în public.

Chiar dacă nu mă interesa niciun bărbat liber din cercul prietenei mele, m-am simțit flatată de atenția care mi se acorda. Mai toți voiau să-mi întreprindă grații. Era un fel de concurență între ei: care să-mi aprindă țigara, care să-mi aducă de băut sau să mă ia la dans.

Așa cum mă așteptam, Benny nu a ratat ocazia de a se da pe lângă mine. M-a invitat la dans și a avut grijă să ne depărtăm ușor de raza vizuală a grupului și implicit a iubitei sale.

M-a apropiat de el atât cât era nevoie să-mi simtă sânii.

— Ești foarte sexy, mi-a șoptit la ureche, strângându-mă și mai mult în brațe.

Și-a pus capul pe umărul meu și a început să-mi fredoneze versuri din cântecul lui Prince, „Purple rain”, pe care dansam. Mă temeam să nu ne vadă Melania și să intru în bucluc fără nicio vină.

Ca aspect fizic, clujeanul mi se părea mediocru, dar avea o îndrăzneală pe care miza în flirtul cu femeile.

Voiam să scap cât mai repede din strânsoarea lui și am răsuflet ușurată când melodia lentă s-a terminat. Am plecat la masă și l-am lăsat singur, pe ring. Mă simțeam prost față de ceilalți, dar mai ales față de prietena mea, deși nu aveam nicio vină. Nu aș fi vrut ca Melania să creadă că-i dau apă la moară acestui afemeiat, care-i era iubit.

O jumătate de oră mai târziu, când m-am dus la baie, am dat nas în nas cu Benny. Mi-a tăiat calea și a vrut să mă sărute. M-am tras la o parte și mi-a atins doar în treacăt buzele. Duhnea a băutură.

Acest Benny devenise agasant și nu știam cum să i-o spun. M-am ferit de el toată noaptea, dar tot nu am scăpat până nu m-a luat încă o dată la dans. A treia oară, l-am refuzat invocând că nu-mi place cântecul pe care voia să ne înălțuim pe ring.

Pentru că știa ce are la ușă, Melaniei nu i-a fost greu să se prindă de avansurile pe care mi le făcea iubitul ei. Cu toate

astea, nu i-a reproșat nimic, ci a început să cocheteze cu un tip din club.

Pe Benny nu prea-l interesa însă că prietena lui râdea și dansa cu un alt bărbat. N-am observat nici urmă de gelozie în atitudinea lui. Pur și simplu Melania îi era indiferentă, dar prietena mea nu părea pregătită să renunțe la el.

Ceva o ținea legată de acest bărbat care nu o aprecia, iar de iubit nici nu putea fi vorba. Melania era cea care trăgea de relația lor, ceea ce se vedea cu ochiul liber.

În ciuda incidentului cu Benny, noaptea de Revelion a fost una reușită. M-am distrat până dimineața și probabil aș mai fi stat dacă nu se făcea ora 6:00.

Pe 1 ianuarie, am dormit aproape toată ziua. Nu m-am trezit decât ca să ciugulesc ceva.

Spre seară, am primit un telefon de pe un număr pe care nu-l aveam memorat. Am răspuns, încă mahmură după petrecere.

— Bună, Laura, am auzit o voce care-mi suna cunoscută, dar pe care nu o puteam identifica.

— Bună!

— Sunt Benny, sper că nu te deranjez.

Nu înțelegeam cum făcuse rost de numărul meu. Singura din grupul lor care-l știa era Melania. Probabil Benny îi umblase în agenda telefonică.

— Bună, Benny! Ia spune! i-am replicat cu răceală.

— Laura, mi-ar face plăcere să ieșim la o cafea. Ce zici?

Individul ăsta era mai josnic decât îl crezusem. Cum își putea închipui că o voi trăda pe Melania, care-mi era prietenă veche?

— Uite care-i treaba, Benny. Sunt prietenă bună cu Melania și nu i-aș face așa ceva. Nu aș ieși niciodată la cafea cu iubitul ei decât dacă ar fi și ea de față. Ai înțeles? m-am răstit în telefon.

— Melania nu înseamnă prea mult pentru mine. Laura, îmi plăci. Te rog, hai să ne vedem și putem vorbi atunci, m-a rugat el cu o voce plângăcioasă.

— Benny, tu chiar nu înțelegi că nu mă interesezi? Ești un nimic în ochii mei. Cum poți să-mi vorbești așa despre prietena mea?

— Laura, nu interpreta greșit, te rog! s-a milogit în continuare.

— Ești un nesimțit. Să nu mă mai deranjezi, i-am cerut, închizându-i telefonul, fără să-i spun la revedere.

Omul ăsta îmi provoca repulsie. Aș fi vrut să-i pot deschide ochii Melaniei, dar era încă îndrăgostită de el. Am decis să nu-i spun nimic. Speram că, mai devreme sau mai târziu, va lua singură decizia înțeleaptă de a-l părăsi. Sunt femei pe care singurătatea le sperie atât de mult încât intră grăbite pe ușa din dos a unor relații nocive și o închid în urma lor cu lacăt, fără să-și dorească să evadeze. Se tem de libertate, pe care nu știu și nici nu vor să învețe să o exploreze.

Apel de urgență

In lunile de iarnă, hibernam ca o ursoaică. Nu-mi plăcea zăpada, iar gerul nu mă îmbia să ies din casă. Rar mă abăteam de la drumul spre serviciu și înapoi spre casă. Îmi umpleam timpul uitându-mă la televizor, răsfoind online presa și citind cărți ușurele, care mă relaxau. Așa a trecut ianuarie și o parte din februarie. În mai puțin de o lună, venea primăvara, când renășteam ca femeie, odată cu natura. Îmi luasem gândul de la Alex și într-un fel mă simțeam eliberată. Eram singură, dar împăcată cu mine însămi.

La începutul lui martie, un telefon neașteptat avea să-mi bulverseze din nou viața.

— Ce faci, Suflețel? m-a întrebat cu o voce blândă Alex, pe care nu o mai auzisem de șapte luni.

— Bine, Alex. Dar tu ce mai faci?

— Suflețel, vreau să vorbim. Am probleme mari.

— Când vrei?

— Astăzi. Poți lipsi o oră de la muncă? Vin eu și te iau.

Pentru el aș fi putut trece înot și Oceanul Atlantic, nu doar să trag chiulul de la birou.

Ne-am întâlnit la un restaurant din Băneasa. Alex era schimbat. Slăbise, era tras la față, avea o paloare bolnăvicioasă și se vedea că-l frământa ceva. Ceea ce m-a surprins cel mai mult a fost însă că se apucase de fumat.

— Ce s-a întâmplat? am deschis eu discuția.

— Laura, divorțez.

— Poftim?

— Am plecat de acasă de o lună. Acum stau la mama. Totul a pornit de la o prostie. Nevastă-mea a găsit în telefonul meu mobil mesaje trimise de o colegă. Nu am nimic cu femeia aia, dar ea a luat foc. Vrea să divorțeze. Am nevoie de suportul tău moral, Suflețel.

Stăteam la masă fără să scot un cuvânt. Nu-mi venea să cred ce auzeam. L-am simțit că mă minte când mi-a spus că nu are nicio legătură cu acea colegă. Îl cunoșteam atât de bine. Acum înțelegeam de ce mă părăsise. O altă amantă îmi luase locul. De data asta, Alex o înșelase nu doar pe nevastă-sa, ci și pe mine. Această femeie nou intrată în viața lui îi pusese căsnicia pe butuci în doar câteva luni, în timp ce eu păstrasem taina adulterului zece ani. Nici nu știam cum să mă port. Să-mi iau geanta și să plec de la masă fără o vorbă? Să-i amintesc că mi-am petrecut toată tinerețea cu el, fără să încerce să facă mai mult pentru relația noastră? Să-i reproșez că i-am fost un câine credincios, pe care l-a aruncat fără milă în stradă? Să-l consolez cu vorbe spuse din complezență?

— Și cu ce te pot ajuta? m-am mulțumit eu să-l întreb.

— Vreau să fii lângă mine în perioada asta. Mi-e foarte greu, Laura. Nevastă-mea mi-a intoxicat copilul numai cu prostii, iar cel mic a ajuns să mă urască.

— Alex, te voi ajuta cu orice ai nevoie.

Nu puteam să-i întorc spatele singurului bărbat pe care-l iubisem cu adevărat, dar nici nu înțelegeam ce voia exact de la mine. M-am întors la muncă cu sufletul vraște.

Nunta s-a anulat

Adoua seară, Alex m-a sunat din nou. Era prin cartier și voia să ne vedem. Ne-am dus la o cafenea mai intimă, ca să putem sta de vorbă în liniște. Alex a ajuns înaintea mea. Când m-a văzut, a venit spre mine și m-a pupat pe gură. Gestul lui tandru m-a surprins.

— Ce face Suflețelul meu mic? m-a întrebat el zâmbind.

— Bine, tu?

— Sunt fericit că ești aici, cu mine.

— Ce noutăți ai? am trecut eu repede peste replica cu fericirea.

Alex mi-a luat mâna și mi-a sărutat-o.

— Nu cred că asta e o noutate pentru tine, dar te iubesc mult!

Credeam că mă vindecasem de el, dar mă înșelasem. Din două vorbe, m-a înmuiat.

— Iubita mea, am și un plan. Nevastă-mea rămâne în apartamentul de la Muncii, iar noi doi vom sta în casa din Pantelimon. Laura, vreau să mă căsătoresc cu tine după ce termin divorțul.

Așteptasem de zece ani ziua asta. Bărbatul pe care era evident că încă îl mai iubesc voia să ne întemeiem o familie. Deși, de multe ori, am avut îndoieli, acum toate se năruiseră: Alex era sufletul meu pereche.

— Laura, știi că mie îmi plac copiii. Vreau să avem doi pitici, frumoși ca mama lor.

— Și deștepți ca tata, l-am completat eu.

— Parcă îi văd pe prichindei alergând prin curte.

— Știi ce? Ar fi mai bine să aibă amândoi ochii tăi, verzi. Îți dai seama ce fetiță frumoasă va ieși? Înaltă și cu ochii verzi, ca tine, și cu părul ondulat, ca al meu.

— Te iubesc mult, Suflețel!

— Și eu te iubesc, Alex!

Credeam în soartă și eram convinsă că bărbatul din fața mea nu se afla întâmplător acolo. Alex îmi era predestinat.

Ne-am sfătuit și am căzut de comun acord ca a doua zi să-și ia hainele de la maică-sa și să se mute la mine, devenind oficial un cuplu. Pe viitor, nu mai eram nevoită să-l țin ascuns de ochii indiscreți. A fost prima dată în viața mea când am înțeles că fericirea există. Alex mă săruta pătimaș. Ne era atât de dor să facem dragoste. Acum aveam însă tot timpul din lume. Nimic nu ne mai presa să ne programăm partidele de amor. După miezul nopții, m-a lăsat acasă și a rămas să ne auzim a doua zi la telefon.

Simțeam nevoia să împărtășesc marea veste atât cu puținele persoane care știau de Alex, cât și cu cele care nu erau la curent cu idila noastră.

La birou, primul care mi-a ieșit în cale a fost Victor, un coleg mai apropiat, dar pe care nu-l pusesem niciodată în temă cu zbuțumata mea viață amoroasă.

— Victor, mă mărit, am intrat eu direct în subiect.

— Bravo, felicitări! Pe cine ai prostit? m-a întrebat el, în glumă, așa cum îi era felul.

— Îl cheamă Alex și este bărbatul vieții mele. Ai să-l cunoști într-o zi și vei vedea că am dreptate.

— Să fie într-un ceas bun, Laura, mi-a urat colegul meu, care, imediat ce a aflat vestea, a vrut să-mi facă o surpriză.

În plină ședință, fără nicio introducere, Victor a aruncat știrea pe piața bârfelor.

— Laura se mărită.

Informația a creat o oarecare rumoare. Nu-mi expusesem niciodată viața intimă la serviciu.

— Felicitări! Păi și când jucăm la nuntă? m-a întrebat o colegă mai curioasă.

— Ăăăă... o să vă spun atunci, m-am bâlbiit eu, pusă în fața unei întrebări la care nu știam ce să răspund.

Se făcuse ora 14:00 și viitorul meu soț încă nu mă sunase. Probabil avea treabă. Nu a făcut-o nici o oră mai târziu, așa că l-am sunat eu, dar nu mi-a răspuns. Am insistat de vreo șase ori, fără succes. Refuzam să cred că mi se poate întâmpla asta și, totuși, Alex nu a dat niciun semn toată ziua.

În cursul dimineții, golisem câteva rafturi din șifonier ca să aibă unde să-și pună lucrurile.

„Alex, nu îmi face asta! Te implor!”, îl rugam în gând. Iubitul meu a rămas însă indiferent la rugămințile mele care speram să ajungă la el pe cale telepatică.

Am așteptat un telefon de la el câteva zile, după care mi-am dat seama că totul s-a sfârșit între noi, de data asta pentru totdeauna.

Alex îmi făcuse cel mai mare rău din viața mea. Îmi batjocorise sufletul pe care i-l dăruisem necondiționat. Îmi călcase dragostea în picioare fără niciun sentiment de milă. Îl uram.

Victor a remarcat la mine o schimbare în rău. Arătam obosită, iar stratul de machiaj gros nu mai putea camufla cearcănele adânci și pungile de sub ochi. Eram doar o umbră a femeii joviale din urmă cu câteva zile. Victor m-a luat deoparte.

— Ce-i cu tine, Laura? m-a întrebat direct.

— Alex m-a părăsit, i-am spus, izbucnind în plâns.

— Jesus, e groasă! a bolborosit el.

Victor, un bărbat fără sensibilități, era șocat și nu știa cum să mă consoleze.

— Ești sigură că nu e doar o toană așa, ca înainte de nuntă?

— Da, sunt sigură.

Colegul meu a încercat să mă remonteze făcând o glumă deplasată.

— Măcar ți-o trăgea bine? Ca să vedem dacă are rost să-l plângi.

— Da, i-am răspuns, începând să plâng și mai tare.

Victor se simțea depășit de situație. Mi-a dat un șervețel să-mi suflu nasul și a plecat să-și vadă de-ale lui.

Fericirea mea murise subit. M-am trezit abandonată, dezorientată, fără umărul de care aveam nevoie să mă sprijin. Eram o femeie singură, aruncată în jungla bărbaților, iar asta mă speria teribil.

Sex la muzeu

Încercam să-l șterg pe Alex din viața mea, dar m-am lovit de un refuz categoric. Inima mea nu voia să înțeleagă că acest bărbat nu-și mai merita locul acolo unde fusese găzduit timp de zece ani. Se împotrivea cu încăpățănare să-l dea afară, deși am folosit toate argumentele ca s-o conving: era un ipocrit care mă dezamăgise, mă rănise, mă prostise cu declarații false de iubire și, de aceea, nu voiam să-l mai văd niciodată. Și totuși, am fost nevoită să-i prelungesc contractul pe termen nelimitat. Alex a rămas chiriașul inimii mele, iar asta se vedea fără să fii un expert în boli cardiovasculare. Eram îngândurată, începusem să mă neglijez, aveam insomnii, nu puteam mânca și slăbisem vreo 5 kilograme, arătând ca o bolnavă de hepatită.

Într-o zi, colegul meu Victor m-a oprit pe hol să fumăm o țigară împreună.

— Ce faci, cum ești? m-a întrebat oarecum îngrijorat.

— Încerc să supraviețuisc, i-am răspuns cu un zâmbet chinuit.

— Uite, de fapt, de ce te-am luat la țigară. Zilele trecute, a fost un amic de-al meu pe aici, te-a văzut și m-a întrebat cine ești. I-ai plăcut. Îl cheamă Felix Prunea, are 48 de ani, e divorțat și plin de bani. E un băiat valabil. Ce zici, poate ieșiți la o cafea?

Întâmplător, îl remarcasem și eu pe acest prieten, a cărui eleganță făcea notă discordantă cu ținutele noastre comune,

lipsite de pretenții. Era un bărbat prezentabil, care semăna foarte bine cu Petre Roman, iar asta mi-a atras atenția.

Felix apăruse exact când mă simțeam deabusolată ca o oaie care s-a pierdut de turmă. Cineva trebuie să-mi arate drumul spre stână, iar acesta ar fi putut fi prietenul lui Victor.

— Dă-i numărul meu de telefon, i-am sugerat fără să stau prea mult pe gânduri.

— Perfect. Să mă ții la curent, mi-a mai spus el, bătându-mă prietenește pe umăr.

Felix a fost foarte prompt. M-a sunat chiar în seara aia. Deși obișnuiam să vorbesc destul de mult la telefon, de această dată am bătut recordul: m-am conversat cu el cinci ore. Nu avea prea mult umor, dar era un tip deschis și m-am simțit bine în compania lui telefonică.

Am aflat că avea un băiat de 14 ani, care locuia cu fosta soție, că deținea o prosperă companie de consultanță, că terminase Politehnica, dar nu profesase niciodată și era nefumător. A doua zi m-a invitat să luăm cina împreună.

Victor nu exagerase cu nimic. Felix conducea un BMW X5, avea o vilă în Dorobanți și bani cât să-și permită un trai lipsit de griji. Mi-a povestit că fumase 20 de ani, dar, de câteva luni, se lăsase de țigări pentru că făcuse infarct. Fusese operat la inimă și medicii îi montaseră un stent. Nu-l deranja însă fumul și nu avea niciun ghimpe împotriva celor afectați de acest viciu, cum eram și eu. După problemele de sănătate pe care le avusese, începuse să facă mult sport și ținea un regim alimentar strict.

A fost o seară reușită, așa cum aveau să fie și următoarele. Felix era nu doar cel mai manierat bărbat pe care-l cunoscusem vreodată, dar mă ducea și la cele mai exclusiviste restaurante, răsfățându-mă cu mâncăruri alese și băuturi fine.

— Vrei bombo? m-a întrebat într-o zi, în timp ce ne plimbam prin mall de mână.

— Poftim?

— Vrei bomboane?

— A, da, vreau.

Mi s-a părut neobișnuit că un bărbat de vârsta lui folosea asemenea prescurtări copilărești. Mai târziu, aveam să constat că Felix se purta ca un adolescent întârziat. Refuza să accepte că anii au trecut și peste el și că nu are niciun haz folosind un limbaj și abrevieri specifice puștanilor, inclusiv când îmi scria sms-uri.

După trei întâlniri, m-a invitat la el. L-am refuzat cu tact, dar asta nu înseamnă că nu s-a simțit ofensat. Mi se părea că grăbește lucrurile și oricum nu eram pregătită să fac sex, cu el sau cu oricare alt bărbat.

După o perioadă, Felix mi-a dat de înțeles că începe să-și piardă răbdarea. Dacă voiam să continui relația cu el, nu mai aveam cum să-l duc cu vorba.

Într-un weekend, i-am acceptat invitația. Avea o vilă foarte frumoasă, dar deloc primitoare, ceea ce am constatat la scurt timp după ce am intrat pe ușă. M-am simțit ca la un muzeu, unde nu ai voie să atingi exponatele. Felix era obsedat de casa lui. Totul era într-o ordine supărător de perfectă și am înțeles că așa trebuia să rămână. Dacă aș fi putut umbla în vârful picioarelor, fără să respir, proprietarul locuinței ar fi fost fericit. Momentul în care am vrut să fumez o țigară a pus capac.

— Laura, în casă nu se fumează, mi-a spus el pe un ton care nu lăsa loc de negocieri. Și totuși, mi-am încercat norocul.

— Nici măcar în bucătărie?

— Nu, doar afară. Îmi pare rău.

Nimic nu mă enerva mai tare decât să nu mă pot delecta cu o țigară atunci când aveam poftă. Pentru că organismul meu își cerea doza de nicotină, mi-am pus geaca groasă pe mine și am ieșit în fața vilei în mijlocul nopții. Era un ger de februarie de crâpau pietrele, îmi tremura țigara între degete de frig, dar asta nu m-a împiedicat să nu o termin. Cine știe când mi-aș mai fi făcut curaj să ies și la a doua. Mă simțeam ca pe vremea liceului, când mă feream de maică-mea, care nu știa că mă apucasem de fumat. Mă întâlneam pe ascuns cu o prietenă, iar iarna fumam în scările de bloc, unde, oricum, mi-era mai bine ca acum.

Când am intrat în casă, am găsit un Felix pus pe fapte mari. A început să-mi ridice bluza și să-mi sărute tatuajul pe care-l aveam în jurul buricului. Nu simțeam nici cel mai mic fior, chiar dacă mă încălzisem cu două pahare de gin tonic.

Pe scara care ducea spre dormitor erau puse, din loc în loc, lumânări aprinse. „Un bărbat romantic”, m-am gândit eu.

Am sperat că odată ajunși în patul matrimonial, atmosfera se va încinge. Chiar dacă nu eram atrasă fizic de el, ar fi putut câștiga teren cu puțină tehnică și pricepere. Aveam așteptări mari de la partenerul meu: până la 48 de ani, trebuia să fi acumulat multă experiență sexuală. Un lăudăros din fire, îmi și povestise despre câteva dintre escapadele lui erotice.

Felix încerca probabil să se menajeze după infarctul pe care-l suferise. Lipsit de erotism, fără inițiativă, lent în mișcări și cu o atitudine scorțoasă, făcea amor mecanic. Sexul nu era pentru Felix sau Felix nu era pentru sex, în orice caz, între ei nu exista nicio compatibilitate.

După ce a avut orgasm, aș fi vrut să dispar din patul lui. N-am să înțeleg niciodată nerăbdarea bărbaților care se dovedesc adevărate calamități în pat. Deși ar avea tot interesul să păstreze misterul cât mai mult timp, paradoxal, ei se grăbesc să-și expună nulitatea sexuală.

Am adormit stresată de gândul că dimineață nu voi putea să-mi savurez cafeaua alături de obișnuita țigară.

Felix a pregătit micul dejun, dar n-am mâncat aproape nimic. Am băut puțină cafea, care oricum nu mi-a priit fără țigară, apoi m-a dus acasă.

Pe drum, am schimbat doar două-trei vorbe. Eram preocupată de gândul dacă ar trebui să mai ieșim împreună sau să o termin cu el. Când am ajuns în fața blocului, l-am sărutat și a rămas să ne vedem la cină. Nu strica să îl țin prin preajmă, ca rezervă.

Idilă pe Facebook

Când mă întâlneam cu Mădălina, o fostă colegă de liceu, îmi povestea tot timpul despre postările ei pe Facebook, despre ce bărbați i-au dat „like” la fotografii și despre „Farmville” („Ferma”), un joc online care făcea furori.

Nu aveam cont pe acest site de socializare și nici nu intenționam să-mi fac.

— Vai, Laura, nu ai Facebook, nu exiști, îmi spunea Mădălina, sincer surprinsă de acest dezinteres din partea mea.

Într-o seară, din plictiseală, am intrat și eu în lumea utilizatorilor Facebook.

Am început să petrec multe seri în fața calculatorului, jucând „Farmville”. Dimineața, îmi puneam ceasul să sune mai devreme ca să am timp să-mi culeg recolta, care altfel s-ar fi uscat. Așa am devenit dependentă de „Farmville”, jocul care-ți permitea să te crezi fermier, chiar dacă toate caprele ți se păreau berbeci sau invers. Cam la asta se limita activitatea mea pe site-ul care provocase o adevărată isterie în întreaga lume. Oameni de toate vârstele și categoriile sociale erau fani împătimiți Facebook.

După o lună, aveam deja în listă vreo 400 de „prieteni”, deși pe cei mai mulți dintre ei nu-i cunoșteam.

Într-o seară, în timp ce tocmai mulgeam o vacă și sădeam un rând de roșii la ferma mea virtuală, m-a salutat pe chat

un oarecare Rafael Alvarez. Am aflat din profilul lui, unde am găsit și niște fotografii, că era spaniol, trăia în Barcelona, era inginer și făcea cursuri de pilotaj.

Nu mi se mai întâmplase până atunci să mă abordeze un necunoscut pe Facebook. Pentru că nu știam decât vreo câteva expresii uzuale în spaniolă, am început o discuție în engleză, care m-a făcut să-mi neglijez responsabilitățile de fermieră.

Cum acest Rafael nu doar că arăta bine, dar era și amuzant, am dat naibii și caprele, și roșiile și m-am concentrat asupra lui. Pe la 4:00, încă nu ne venea să ne retragem la culcare, deși amândoi lucram a doua zi.

În scurt timp, Rafael a devenit o prezență regulată în viața mea de internaută. Vorbeam pe chat ore-n șir, iar când, frânți de oboseală, închideam calculatorul, parcă tot ar mai fi fost ceva de spus.

Aveam senzația că-l cunosc de ani de zile, atât de mult mă apropiasem de acest bărbat pe care nu-l întâlnisem niciodată. Așa am ajuns să-mi fac un iubit virtual, după ce el a fost primul care și-a declarat sentimentele pe monitorul meu.

Atunci am aflat diferența între „te quiero!” și „te amo!”, care pentru mine erau totuna.

— Când spui „te amo” este ceva special, iar „te quiero” înseamnă mai degrabă te plac decât te iubesc, mi-a explicat Rafael.

Pentru că și eu, și el făcuserăm bătători la buricele degetelor de la cât tastaserăm atâtea nopți la rând, într-o seară Rafael m-a sunat. Avea o voce blândă și, totuși, masculină, pe care îmi plăcea să o ascult, așa că am combinat conversațiile telefonice cu chatul.

Îi desconsideram pe cei care agățau pe internet. Gândeam despre ei că sunt incapabili să-și găsească un partener în viața reală pentru că aveau o problemă, dacă nu chiar mai multe. În orice caz, nu era nimic de capul lor. Și totuși, am căzut și eu în capcana internetului.

E adevărat că știam și povești cu „happy-end”. O prietenă se căsătorise cu un american, pe care-l cunoscuse pe un site matrimonial, iar o alta cu un italian, pe care-l zăpăcise pe icq,

un chat utilizat intens cu mulți ani în urmă. Amândouă erau frumoase și întregi la minte. Cu toate acestea, aveam încă idei preconcepute despre flirtul virtual, de aceea idila mea Facebook-iană cu Rafael m-a luat prin surprindere. Mă îndrăgostisem de un fel de fantomă.

Rafael era, de fapt, o proiecție a bărbatului pe care-l căutam dintotdeauna. Era puțin probabil ca ea să coincidă cu realitatea și, totuși, m-am abandonat reveriei.

Rafael m-a invitat în Spania. Îmi plătea avionul dus-întors, iar acolo ar fi urmat să stau la el. Propunerea mă atragea, dar, în același timp, mi se părea oarecum nepotrivit s-o accept.

Și totuși, aventuriera din mine m-a convins că trebuie s-o fac: să plec la Barcelona să-l întâlnesc în carne și oase pe Rafael.

După ce soră-mea, Ana, consiliera mea în probleme sensibile, a văzut că nu o scoate la capăt cu mine, nu s-a mai împotrivit acestei escapade. Peste o săptămână, aveam să înnoptez în casa prietenului meu spaniol.

Pe aeroport, m-a întâmpinat un pitic negricios, cu un cap cât o baniță, prea mare pentru corpul scund și îndesat deasupra căruia trona. Când s-a îndreptat spre mine și mi-a spus „Hola, Laura!”, am sperat că este șoferul lui Rafael. Când a dat să mă sărute pe gură, am înlemnit.

Caricatura aceea de bărbat era chiar iubitul meu virtual, de data asta în persoană. Aș fi vrut să-i spun că face o confuzie, dar nu am avut loc de-ntors. Spre deosebire de el, îi trimiseseam fotografiile în care arătam exact ca în realitate.

Piticul de la circ m-a luat de mână și m-a tras spre ieșire. „Aoleu, ce fac cu ăsta?”, m-am panicat, căutând o soluție salvatoare. Cum nu am putut-o găsi atât de rapid, a trebuit să-l urmez pe negricios.

Spaniolul senzual, transformat între timp în Rafael-cel-Groaznic, locuia în centrul capitalei catalane, într-un bloc foarte vechi. Cele trei camere, ceva mai mari decât debaraua de la garsoniera meu comunistă, erau mobilate într-un stil bătrânicos. Pesemne că Rafael nu schimbase mobila când cum-părase locuința de la o băbuță care trăise și murise acolo.

Într-una din camere, am zărit o mașină de cusut nouă, care contrasta cu mobila scorojită. „Ce nevoie o avea un inginer de mașină de cusut?”, m-am întrebat, fără să pricep care era utilitatea acesteia. Am înțeles curând rostul mașinii de cusut. Rafael nu doar că arăta înfiorător, dar nu avea nicio tangență cu ingineria. Era croitor la o fabrică micuță de confecții, iar în timpul liber lucra și acasă, clientela sa fiind formată din gospodinele care locuiau în același bloc cu el.

Până să apuc să mă obișnuiesc cu lipsa de confort de care urma să am parte nu mai puțin de zece zile, mi-a sunat telefonul. Era soră-mea.

— Ce faci? Ești bine? Cum e tipul? Casa e OK? m-a întrebat Ana, parcă presimțind că totul era pe dos. Născute în aceeași lună și zi, la diferență de zece ani, între noi două funcționa adesea telepatia.

— Da, e OK, i-am spus eu cu o voce moale, neutră.

Ana, care mă cunoștea foarte bine, și-a dat seama imediat că lucrurile nu stau tocmai cum îmi imaginasem.

— Dacă nu îți convine ceva, schimbă-ți biletul de avion și întoarce-te acasă, mi-a sugerat, deja alarmată.

— Hai că vorbim, abia am ajuns. Te sun eu.

Deși îmi venea să plâng, nu voiam ca soră-mea să-și facă griji și chiar dacă Rafael nu știa românește, nu îi era greu să înțeleagă ce spuneam. În plus, sunt o persoană expresivă, iar figura mea nu avea nimic în comun cu cea a unui om prea fericit.

Rafael îmi pregătise o surpriză de bun-venit în seara aceea. Am ieșit la restaurant, unde chelnerii ne-au adus la masă un tort decorat cu artificii, iar muzicanții locali mi-au dedicat un cântec în vogă în Spania. Am apreciat gestul lui, dar atât. Deși am băut îngrozitor de mult în seara aceea, ca să îmi fac curaj, nu am putut să mă culc cu el.

M-am prefăcut că mi-e rău de la băutura.

Nu știu dacă m-a crezut, dar m-a lăsat în pace. Deja, în sinea mea, încercam să gădesc o scuză ca să-l țin la distanță și în următoarea seară. Slavă Domnului, în timpul zilei mergea la serviciu, deci aveam parte de intimitate.

Se apropia însă weekendul, când Rafael era liber.

Ca să-mi asigur liniștea și în viitorul apropiat, în seara următoare i-am dat de înțeles că sunt în acea perioadă delicată a lunii. Deși nu a fost prea încântat de situație, părea că l-am liniștit.

Duminică, Rafael m-a dus la Port Aventura, cel mai mare parc de distracții din Spania, aflat lângă Barcelona, unde aveau să petrecem întreaga zi. Parcul era ceva de poveste. Aici se filmase celebrul film *Indiana Jones*. M-am bucurat ca un copil de această plimbare. Era prima zi în care mă simțeam și eu bine de când venisem în Spania. Am ales la întâmplare să mă dau într-un trenuleț, care mi s-a părut mai accesibil pentru o fricoasă ca mine. Nu-mi plăceau experiențele extreme, care-ți taie răsuflarea de spaimă în loc să te destindă.

Într-un trenuleț încăpeau zece persoane. Nu știu ce mi-a venit, dar m-am așezat prima din rând; eram un fel de conductor de locomotivă. În spatele meu stătea Rafael, apoi urmau alte opt persoane.

Trenulețul s-a pus brusc în mișcare cu o viteză amețitoare, care mi-a întors stomacul pe dos. În câteva secunde, ne-am trezit cocoțați în vârful acestui carusel, la o distanță considerabilă de pământ. Până să-mi dau seama ce mă așteaptă, trenul a luat-o la vale, de această dată cu o viteză și mai mare decât la start. Am avut senzația că voi zbura din el. De panică, mâinile îmi transpiraseră și îmi alunecau pe bara de protecție, fără să mai pot deține controlul.

Aș fi vrut să mă dau jos, dar era prea târziu. Trenul a urcat iar, s-a oprit câteva secunde, apoi a luat-o din nou la vale, timp în care am fost răcoriți cu un jet de apă puternic, care m-a udat din cap până în picioare. Eram amețită de tot, dar mai ales speriată.

Mi-am zis că voi muri și, ca orice credincios, am spus în gând „Tatăl Nostru”. În timp ce mă concentram pe rugăciune, trenulețul a început să se zgâlțâie, apoi un nou jet de apă a venit peste noi.

Traseul a durat aproximativ zece minute, dar mie mi s-a părut o eternitate.

Când am coborât, ochii mi-au picat pe o pancartă pe care scria cu litere mari „EL TRENO DEL DIABLO” („TRENUL DIAVOLULUI”).

Așadar, tocmai îl fentasem pe diavol și reușisem să scap vie și nevătămată din mașinăria pe care însuși Necuratul o pusese în mișcare.

Dacă aș fi văzut acest avertisment înainte, fără îndoială că nu aș mai fi urcat în el. N-am apucat să reflectez prea mult asupra lipsei mele de vigilență, că am vomitat. Îmi era foarte rău.

— Laura, din păcate, nu avem un Port Aventura pentru copii, m-a luat peste picior Rafael, făcându-mă astfel să-l detest și mai mult.

După ce mi-am mai revenit, am avut grijă să mă preocup și de look-ul meu. Hainele și părul musteau de apă, dar speram ca măcar machiajul să se fi salvat, deși era puțin probabil.

— How do I look? My make-up is still there? (Cum arăt? Machiajul este încă la locul lui?), l-am întrebat pe Rafael.

— Yes, you are OK! (Da, ești OK), m-a liniștit el.

O oră mai târziu, când m-am dus la baie, aveam să constat că mințise. Dermatograful se întinsese pe față și eram toată neagră în jurul ochilor. Păream o adeptă a curentului Emo. Am încercat să mă retușez, bodogănindu-l cu voce tare pe Rafael. Eram atât de nervoasă, încât nu îmi păsa că în jur ar fi putut fi vreo româncă. „Ce dobitoc! Mare dobitoc!”, mi-am exprimat cu voce tare nemulțumirea, uitându-mă în oglindă la propriul chip răvășit de dușurile succesive pe care le primisem în călătoria cu „Trenul diavolului”. Nu mai aveam niciun chef de Port Aventura.

Pe drumul spre Barcelona, nu am scos o vorbă. Dincolo de oboseală și foame, eram copleșită de tot felul de gânduri. Vacanța în Spania era o adevărată provocare pentru sistemul meu nervos. Dorința de a evada din rutină mă târâse într-un necunoscut care mă depășea.

Tot ce îmi doream era să mănânc ceva, să îmi fac un duș și să mă culc. Nu toate dorințele aveau să-mi fie însă împlinite.

Spaniolul era la cură de slăbire și eliminase din frigider toate tentațiile culinare. Astfel, am ajuns o victimă colaterală, iar la cină a trebuit să mă mulțumesc cu câteva foi de salată, stropite cu zeamă de lămâie și asezonate cu niște cubulețe anemice de brânză. Stomacul meu a protestat zgomotos când i-am oferit această alimentație sănătoasă, dar prea sărăcăcioasă pentru potențialul lui. Era obișnuit să primească porții zdravene de carne, iar dintr-odată îl forțam să treacă la un meniu lacto-vegetarian. Și eu, și el suspinam după o shaorma, o adevărată delicată în condițiile date. După cina specifică manechinelor anorexice, m-a luat somnul.

Spre mare mea ușurare, a doua zi Rafael lucra și am profitat de această libertate pentru a mă plimba prin oraș. M-am întors acasă abia spre seară. M-am prefăcut că mă bucur atunci când am deschis ușa și am dat nas în nas cu Rafael. El nu părea însă la fel de încântat că mă vede. S-a purtat destul de rece și chiar dacă nu mă deranja această atitudine, ba chiar îmi convenea, nu am putut să nu mă întreb oare ce se întâmplase. Într-un final, Rafael a rupt tăcerea.

— Hoții mi-au clonat cardul și mi-au furat toți banii pe care-i aveam în cont. Poliția susține că este vorba despre o bandă de români, care acționează în Barcelona și pe care o urmăresc de două luni, mi-a spus, uitându-se suspicios la mine, de parcă aș fi fost complice la această infracțiune.

— Îmi pare rău, Rafael. Nu există vreo posibilitate de a-ți recupera banii? l-am întrebat, pregătită să jur, dacă era cazul, că nu eu le vândusem pontul.

— Banca îmi va înapoia banii, dar asta va dura. Până atunci, nu știu ce voi face.

— Nu poți să te împrumuți de la cineva? i-am sugerat eu, în încercarea de a mai detensiona atmosfera încordată din casă.

— Nu am de la cine, Laura, a venit răspunsul lui categoric.

Toată seara m-am simțit obligată să îi ridic moralul. Știam că sexul este un leac bun pentru multe probleme și speram să funcționeze și în situația dată. Așa am ajuns să mă culc cu Rafael. Din punctul meu de vedere, era doar un act de caritate. Persoanele aflate în dificultate mă impresionau. De mic

copil, obișnuiam să ajut bătrânii să-și care de la piață paporițele grele, hrăneam câinii fără stăpân de pe stradă și îngrijeam pisicile călcate de mașini. Când s-a dezbrăcat, mi-a părut rău că m-am lăsat copleșită de sensibilitate. Rafael nu doar că avea un trup nefiresc disproporționat, dar era acoperit și de o pilozitate excesivă. Nu mai văzusem în viața mea un bărbat atât de păros. Am închis ochii și am dus actul sexual caritabil până la capăt. În timp ce Rafael s-a relaxat, la mine reacția a fost inversă. M-am simțit ca o prostituată, cu diferența că ea era plătită pentru serviciile prestate, iar eu făcusem sex pentru o cauză nobilă; era o terapie gratuită acordată unui bărbat cu psihicul la pământ. Voiam cu disperare să mă întorc acasă.

Dis-de-diminează, imediat ce am auzit ușa de la intrare închizându-se în urma lui Rafael, m-am îmbrăcat și m-am dus la agenția companiei aeriene să îmi schimb biletul de avion. Aveam să plec spre România chiar a doua zi, la prânz, cu patru zile mai devreme decât îmi făcusem planuri.

Am sunat-o pe soră-mea să mă aștepte la sosire, iar seara l-am anunțat și pe Rafael. Am invocat un motiv oarecare: cățelul meu, Puffy, era pe moarte și trebuia să fiu alături de el. Deși nu iubea animalele, a încercat să-mi înțeleagă acest atașament. Pentru că nu se putea învoi de la serviciu, a rămas să plec cu un taxi la aeroport. Desigur, pentru că Rafael era falit, urma să plătesc cursa din banii mei. Așa s-a încheiat aventura mea la Barcelona.

Când, în sfârșit, m-am văzut la mine acasă, mi-am pregătit un piept de pui la grătar, cu cartofi prăjiți și o salată de roșii cu multă, multă brânză. Pentru că în ultima vreme îi dădusem numai frunze, stomacul meu a reacționat printr-un ghiorțait scurt, plin de satisfacție. Mi l-am imaginat cum se lîngea pe buze, devorând carnea de pui. După ce am mâncat, m-am așezat cu burta plină în fața calculatorului și mi-am dezactivat contul de Facebook. Voiam ca următorul bărbat din viața mea să fie unul real și nu fabricat de fanteziile mele virtuale.

[100] Claudia Voicu

Internetul este cel mai mare furnizor de iluzii, iar la câți amatori de vise există în lumea asta, afacerea prosperă. Distribuie frumusețe, bunăstare, iubire, fericire... toate, în aparență, gratis. Este însă doar o bună strategie de marketing. Factura o vei primi atunci când te aștepți mai puțin. Te poate ruina sufletește și se numește deziluzie.

În pat cu un interlop

Loredana era cea mai frumoasă colegă a mea. Mai tânără decât mine cu zece ani, ne înțelegeam bine. Era de treabă și avea mult bun simț. Chiar dacă nu se machia și nu mă dădeam în vânt după stilul ei vestimentar, o consideram atrăgătoare și puține femei aveau parte de asemenea aprecieri din partea mea. Eram destul de exigentă când venea vorba despre frumusețea feminină.

Cea care mă impresionase nu era însă fata pe care o vedeam zi de zi la birou. Loredana avea personalitate dublă. Dacă ziua, la serviciu, putea trece aproape neobservată de ochii iscoditori ai bărbaților, în serile din weekend se transforma într-o femeie senzuală, care făcea furori prin cluburi, unde se simțea ca peștele în apă. Era o adevărată Cenușă-reasă modernă.

În fiecare vineri și sâmbătă, aproape de miezul nopții, Loredana își scotea din dressing pantofii cu talpă platformă și tocuri de 15 cm și garderoba sexy de club. După ce se hotăra ce să îmbrace, își prindea părul lung și bogat într-o coamă de cal și începea să-și aplice machiajul tip Cleopatra. În numai jumătate de oră, se metamorfoza complet. Când ieșea pe ușa garsonierei închiriate, pe care o împărțea cu o prietenă, arăta ca o divă.

Băieții de bani gata din cluburile în vogă pe care le frecventa roiau în jurul ei. Și totuși, această frumusețe de față era singură. Nu voia să ajungă doar un trofeu pentru șmecherășii care-și permiteau să aibă în patul lor aproape orice femeie. Își dorea o relație, nu aventuri.

Loredana era din Mangalia, dar se mutase de un an în București. Locuiam în cartiere vecine, iar pe drum spre casă o luam cu mine cu mașina. Povesteam vrute și nevrute, ne bârfeam foștii prieteni și râdeam cu gura până la urechi de unii dintre ei, care își meritau bătaia noastră de joc.

— Eu când cunosc un tip, după ce ieșim împreună la cafea, dacă îmi place, îl caut pe Google. Nici nu bănuiești câte poți afla așa despre el. Poți vedea dacă și-a făcut cont pe site-urile de agățat, dacă a avut probleme cu legea, dacă a fost cuplat cu vreo vedetă sau își caută de muncă, i-am împărtășit Loredanei trucul meu prin care îmi verificam potențialii iubiți. Colega mea se amuza de investigațiile pe care le făceam cu ajutorul internetului.

Despre viața ei amoroasă, Loredana vorbea numai la trecut, niciodată la prezent. De-a lungul câtorva luni de zile, m-a pus la curent cu toate relațiile care au contat pentru ea. Până când, într-o seară, mi-a dat de înțeles că s-a îndrăgostit.

— Ce învârte și de unde-l știi? am întrebat-o eu, curioasă.

— Are un sală de fitness și ne-am cunoscut în club. Îl cheamă Cristi. E ras în cap și tatuat pe brațe, dar mie mi se pare foarte sexy, mi l-a descris colega mea pe bărbatul datorită căruia intrase, în sfârșit, într-o normalitate sentimentală.

— De când vă vedeți?

— De o săptămână.

— Bravo! Să fie bine! i-am urat, cu sinceritate, convinsă fiind că mă va ține la curent cu evoluția relației. Și așa a și fost.

Loredana îmi povestea cu drag de noul ei iubit. Era limpede că i s-au aprins călcâiele după el. Între timp, își dusese câteva lucruri acasă la el.

Cristi îi făcea cu o mulțime de surprize. Îi aducea flori, îi trimitea la birou, prin curier, prăjiturile preferate și îi oferea

cadouri. O simțeam pe Loredana că este fericită. Această euforie nu a durat însă prea mult. După nici o lună, și-a dat seama că trebuie să se retragă urgent din această relație.

— Am o știre de senzație, mi-a spus într-o seară, în timp ce eu șofam, iar ea stătea, ca de obicei, în dreapta mea.

— Ia să te aud, i-am replicat, nerăbdătoare să fiu pusă în temă cu noutățile. În limbajul nostru de fete aflate în căutarea marii iubiri, o știre de senzație era una care făcea exclusiv referire la bărbați.

— Nu aveam somn într-o seară și am dat căutare pe Google, să văd dacă găsesc ceva despre Cristi.

— Și?

— Cristi face parte din clanul Pașcanilor și a fost închis pentru instigare la omor și vătămare corporală gravă. Aproape l-a omorât în bătaie pe unul care-i datora bani. Sala de fitness este doar așa, de fațadă. În realitate, banii lui vin din tot felul de combinații dubioase. Ce fac? Cum să scap de el fără să își dea seama că m-am prins cu cine am de-a face? m-a întrebat Loredana, îngrijorată.

În ciuda celor zece ani în plus pe care-i aveam ca vârstă, îmi era greu să-i dau un sfat pertinent. Trebuia acționat cu prudență.

— Mi-a rămas și laptopul la el, a completat Loredana.

— Treaba e cam încurcată. Eu zic să găsești o modalitate de a-ți recupera laptopul, iar apoi să încerci să-l eviți, dar cu multă diplomatie, ca să nu-l iriți. Nu poți ști cum va reacționa când își va da seama că vrei să îl părăsești.

— Păi și cum să îl evit?

— Nu te mai întâlnești cu el, refuzându-l sub diverse pretexte. Ba că ți-e rău, ba că ai treabă până târziu la birou sau că pleci în weekend din București...

— Mda... Așa am să fac... Cum de toate mi se întâmplă numai mie? s-a întrebat retoric frumoasa mea colegă, așteptând încurajările mele.

— Loredana, li se întâmplă și altor femei, nu ești tu mai cu moș. Important este acum să gestionezi bine situația. Dacă lucrurile degenerază, ceea ce sper să nu fie cazul, te poți

baza pe mine. Am un prieten polițist, am asigurat-o de sprinjinul meu, punând răul înainte.

— În ce am intrat, Laura?

În loc s-o liniștească, replica mea, care s-a vrut o dovadă de prietenie, a avut efect invers: a panicat-o și mai rău.

— Draga mea, o să treci peste asta. Nimic nu este atât de grav pe cât pare la prima vedere. Ai să vezi, am încercat eu să dreg propria-mi gafă.

Am lăsat-o pe Loredana acasă și mi-am văzut de drum. Traficul aglomerat mi-a dat răgazul să reflectez mai bine la ceea ce i se întâmpla Loredanei.

Fără să intuiască nicio secundă cine este cu adevărat bărbatul de lângă ea, se iubise și dormise nopți la rând în brațele unui fost pușcăriaș. Interlopul Cristi, care reușise s-o amețească pe colega mea, fusese trădat de un simplu search pe Google. Eram mândră oarecum că tehnica mea de investigații se dovedea atât de utilă, dar îmi părea rău pentru Loredana. Era evident că norocul în dragoste era chior, altfel, la cât era de frumoasă, nu ar fi trecut pe lângă ea fără s-o bage în seamă.

A doua zi, Loredana mi-a povestit că îi dăduse papucii lui Cristi. A făcut-o brusc, fără introducere și cuprins, ci doar încheiere. I-a trimis un sms explicit și care nu lăsa loc de întors.

— Ce i-ai scris? am întrebat-o eu, oarecum surprinsă de curajul său neașteptat.

— „Am crezut că sunt pregătită pentru o relație, dar m-am înșelat. Nu trebuie să ne mai vedem. Te rog să îmi trimiți laptopul la birou. Ți mulțumesc și sper să mă înțelegi și să îmi respecti opțiunea.”

— Și?

— M-a sunat de zece ori, dar nu i-am răspuns. Probabil că va mai insista câteva zile, apoi se va liniști.

— Da, probabil, am spus eu, nu foarte convinsă că interlopul se va lăsa cu una cu două exclus din viața Loredanei.

Și totuși, colega mea a avut dreptate. Cristi-interlopul i-a mai trimis câteva sms-uri în care îi spunea că o vrea înapoi și

că o iubește, a și sunat-o, dar pentru că a fost ignorat cu desăvârșire, a renunțat să se mai umilească. Ba mai mult, ca să-i demonstreze probabil Loredanei că este un domn, i-a trimis laptopul la redacție.

— Laura, data viitoare, după prima cafea, fac și eu verificări pe Google, mi-a spus Loredana, zâmbind, relaxată că scăpase ușor și fără scandal de un individ atât de periculos.

Soțul „Gerovital”, remediul antirid ideal

De la ancheta „Obsedatul”, pe care o făcusem la Sandrina acasă, nu mai vorbisem cu amica mea decât o singură dată. Mă sunase să mă invite la ziua ei, dar treceam printr-o perioadă de lehamite, care-mi tăia cheful de a participa la evenimentele fericite din viața altora. Așa că nu am onorat invitația, invocând o scuză cusută cu ață albă, ceva de genul unei viroze respiratorii, care mă ținea prizonieră la domiciliu.

Într-o duminică, Sandrina m-a căutat din nou.

— Ce faci, păpușă? m-a abordat prietena mea, cu obișnuitul apelativ pe care și-l însușise în cluburi.

— La muncă. Nimic deosebit. Tu?

— Uite, te-am sunat să-ți fac o invitație specială, foarte specială așa putea spune. Te aștept la nunta mea, pe care o voi face peste trei săptămâni.

— Ha, ha, ha...

— De ce râzi?

— Hai, nu mă înnebuni! Și zici că te măriți? am ironizat-o eu.

— Da, Laura. Mă mărit și nu înțeleg ce ți se pare așa distractiv sau incredibil. Da, s-a găsit un fraier care să mă ia și pe mine. E vreo problemă?

— Tu chiar vorbești serios. Scuză-mă, scuză-mă! Am crezut că glumești. Adică, nu te văd măritată, adică... în

sensul că știam... că... îți place viața, nu din alt motiv, m-am bălbăit, încercând să-mi justific atitudinea total aiurea.

— Păpușă, m-am îndrăgostit. Adrian m-a cerut și am acceptat, chiar dacă suntem împreună de puțin timp. Este atât de bun în pat încât nu l-am putut refuza. M-aș închide cu el în casă o săptămână. Un „Gerovital” de clasa I, și-a caracterizat Sandrina viitorul soț, în stilul ei ușor frivol.

— Câți ani are?

— Tot pedofilă am rămas, păpușă, doar nu credeai că mi-am schimbat gusturile la bătrânețe. Are 25 de ani. Este mai mic decât mine cu 13 ani, o nimica toată, a glumit amica mea pe seama diferenței mari de vârstă dintre ea și alesul său.

— Bravo, Sandrina. Casă de piatră, drăguțo! Știi tu, iubirea nu ține seama nici de morală, nici de sex sau vârstă. Și cu ce se ocupă?

— A făcut polo de performanță, iar acum antrenează copii. Arată într-un mare fel, e tot numai un pachet de mușchi, și-a lăudat amica mea „Gerovitalul”, care avea s-o conducă la altar în mai puțin de-o lună.

— Păi și te lași tu de cluburi? Femeile măritate nu prea merg prin cluburi, nu? am tachinat-o eu.

— Ei na, unde scrie asta? Fii serioasă, păpușă! Eu și Adrian suntem dependenți de cluburi.

Așadar, până și cea mai nonconformistă prietenă a mea se mărita. După ani de zile în care își făcuse de cap și nu-și refuzase nicio plăcere sexuală, Sandrina se hotărâse să reintre în instituția căsătoriei, deși avea experiența unui mariaj ratat.

— Deci, păpușă, te aștept la nuntă. O să o facem la un restaurant din Drumul Taberei. Dacă nu ai cu cine să vii, îți găsește fata un „Gerovital” de o să mă ții minte. Ha, ha, ha...

— Sandrina, unul de vârsta mea, singur și valabil, nu cunoști și tu?

— Vai, Laura, o să te ridezi repede! Privești viața prea încruntată. Fii mai relaxată, păpușă! Distreză-te, anii trec și va veni o vreme când vei suspina după unul din ăsta mic și nu-l vei mai putea avea în patul tău decât contra cost.

— Mda... hai că nu vreau să ne contrazicem, dar am pățit-o cu un „Gerovital” de-al tău. Mi-a tras-o și a fugit cu banii mei.

— Putea face același lucru oricare alt bărbat. Nu este relevant ce-mi spui. Vai, nici nu știi ce pierzi, vorba lui Diaconescu. Ha, ha, ha... Păpușă, hai că te las, mai am de sunat o groază de invitați, pentru că facem nuntă mare. Pup și sper să mă vezi mireasă. Apropo, dacă n-o puneam pe nepoata-mea domnișoară de onoare, te luam pe tine. Pa, păpușă. I love you!

— Pup și eu. Mersi de invi... Nu am apucat să termin cuvântul „invitație”, pentru că prietena mea deja închisese telefonul.

Sandrina era cu adevărat un personaj lipsit de inhibiții, care sfida presiunile societății. Își crease propria lume, fără să-i pese de reguli, idei preconcepute sau legea firii. Voia să fie fericită și făcea asta în felul ei. Dacă cele mai multe femei nu s-ar fi aventurat într-o căsnicie cu un bărbat mult mai tânăr, cu șanse minime de a rezista în timp, Sandrina nu punea preț pe viitor. Trăia doar în prezent și nu-și făcea planuri pe termen lung. Contrar aparențelor, era o femeie lucidă, care înțelegea că dragostea nu este un bun cu garanție pe viață.

Terapie cu un sexy-psihiolog

Astenia de primăvară a făcut și din mine o victimă sezonieră. Am devenit foarte irascibilă, mă certam cu oricine și din orice și aveam niște ieșiri de o nervozitate dusă la extrem. Nu mă mai simțeam atrăgătoare, la serviciu mi se reproșa ineficiența și plângeam aproape în fiecare seară.

După două săptămâni în care atitudinea mea nu s-a îmbunătățit în niciun fel și nimeni nu se mai putea înțelege cu mine, soră-mea m-a luat pe ocolite și mi-a sugerat să merg la un psiholog.

— Laura, ai nevoie de ajutorul unui specialist. Nu este nimic rușine să te duci la psiholog. În străinătate, este ceva normal, doar românii au idei preconcepute.

— Ce vrei să zici, că sunt nebună? am urlat la ea, sperriind-o.

— Nu vreau să spun asta, știi prea bine. Doamne sfinte! Mă îngrijorezi de-a dreptul. Iubita mea, te rog, fă asta pentru mine! Sunt convinsă că te vei simți mai bine.

Deși eram încăpățânată, soră-mea avea putere de convingere asupra mea. După ce am înfruntat-o timp de o oră și m-am opus ideii de a face terapie, am cedat.

O prietenă de-a ei cunoștea un psiholog despre care se vorbea că este foarte bun. A doua zi, Ana mi-a făcut o programare la el.

Când am intrat în cabinetul psihologului Eduard Costescu, mi-a fost îngrozitor de jenă. Aș fi vrut să fug și să-i spun că nu eu aveam nevoie de consultație, ci o prietenă care nu a mai reușit să ajungă la timp din cauza unei probleme.

Psihologul avea cu puțin peste 30 de ani și arăta incredibil de bine. Înalt, cu un corp de atlet și un zâmbet șarmant, Eduard Costescu nu avea nicidecum alura unui psiholog, care, în viziunea mea, trebuia să fie un bărbat chelios și cu ochelari.

Cu politețea de rigoare, m-a invitat să iau loc pe un fotoliu, iar el s-a așezat pe cel din fața mea. Avea o voce calmă, dar fermă, care parcă mă hipnotiza. I-am cercetat discret mâinile, în căutarea unei eventuale verighete. Nu purta. Fie nu era căsătorit, fie nu voia să-și facă public statutul matrimonial.

— Laura, ce te-a adus pe la noi? a început discuția sexy-psihologul.

Deși mă simțeam stingheră, am încercat să mă relaxez. I-am povestit despre starea mea anormală din ultima vreme și despre motivele care o declanșaseră. Am admis că ceva este în neregulă cu mine și că am nevoie de ajutor.

— Trebuie să ai mai multă încredere în tine, să îți conștientizezi atuurile. Ești o femeie după care sunt sigur că întorc capul mulți bărbați. Învață să te placi mai mult pe tine însăși, m-a sfătuit el.

Nu îmi dădeam seama dacă aprecierile lui erau strict personale sau făceau parte din strategia de vindecare a formei ușoare de depresie prin care treceam. Aș fi vrut să îl întreb, dar nu s-ar fi convenit să fac asta. Mi-a fost teamă că va crede că flirtez și mă va pasa vreunui alt coleg gras și nesuferit.

După cele 50 de minute de terapie, am plecat acasă cu o altă stare. Psihologul meu nu avea degeaba reputația unui bun specialist. Peste trei zile, programasem următoarea consultație. În timp, m-am apropiat de Eduard și am ajuns să legăm o oarecare amiciție. Era nu doar un tip senzual, educat și foarte manierat, dar provenea și dintr-o familie înstărită.

Un astfel de bărbat nu putea fi decât înconjurat de femei frumoase, deși nu l-am auzit niciodată pomenind despre vreo iubită.

Eduard a reușit să mă pună pe picioare sufletește. După o lună, am întrerupt ședințele, dar am păstrat legătura. Știa că sunt ziaristă și nu-i strica să aibă o cunoștință în presă, iar eu nu puteam ști dacă depresia nu va recidiva.

Într-o sâmbătă, m-a sunat și m-a invitat să ieșim seara la o cafea. Asociația Psihologilor din Romania, pe care o conducea, organiza o conferință națională. Eduard se ocupa de mediatizarea evenimentului și voia să-mi dea mapa de presă.

Nu aș fi ratat pentru nimic în lume o întâlnire cu el în particular.

Imediat ce am închis telefonul, am răscolit șifonierul în căutarea ținutei potrivite pentru a o astfel de seară. Voiam să-l impresionez cu orice preț. Trebuia să port ceva sexy, dar nu exagerat, ci atât cât să-i stârnească imaginația.

O pereche de jeansi strâmți și o cămașă albă, ușor decoltată, mi s-au părut cea mai inspirată alegere.

— Bună, Laura! Ce bine arăți! m-a complimentat Eduard, în timp ce m-a pupat amical pe obraji.

— Vă mulțumesc, domnule psiholog! Trebuie, totuși, să vă amintesc că ședințele de terapie s-au încheiat, i-am spus eu, insinuând că măgulirile lui nu-și mai au rostul.

— Laura, ești răutăcioasă, mi-a reproșat el, cu un zâmbet care-i punea în valoare dantura impecabilă.

— Iar tu vrei să te dai bine pe lângă mine ca să vin la conferință și să scriu despre voi, l-am tachinat, fără menajamente.

— Bravo, te-ai prins! Și ca să fiu sigur 100%, am preferat să te scot la o cafea, sâmbătă seara, decât să te rog la telefon să mă ajuți și să îți trimit mapa de presă prin curier.

Am fi putut să ne ironizăm reciproc până a doua zi, dar nimeni nu ar fi avut de câștigat, așa că am căzut la pace.

Dacă bărbatul perfect exista cu adevărat și nu era doar un mit, cu siguranță îl chema Eduard Costescu. Aveam să constat încă o dată, acum în afara cabinetului său, că sexy-psihologul

era visul oricărei femei. Stilat, cu un umor fin, generos și atent, știa exact cum să se poarte cu o femeie astfel încât să-i sucească mințile.

După ce ne-am despărțit, simțeam deja că o ceată de fluturași voioși zburda prin stomacul meu, printre lasagna și tortul de ciocolată pe care le mâncasem la restaurant. Speram ca măcar un fluturaș să zburătăcească și pe la el.

După două zile, timp în care insectele mele, pe care mi le imaginam viu colorate, au devenit și mai neastâmpărate, Eduard m-a sunat să luăm prânzul împreună. De data asta, nu a mai invocat pretextul conferinței.

— Mi-ar face plăcere să ne vedem, mi-a spus simplu.

— Și mie, așa că nu trebuie să ai emoții, nu te voi refuza, am glumit eu.

Eram deja îndrăgostită de el. Nicio femeie în locul meu nu ar fi rezistat acestui sentiment. Efectiv, nu aveai ce să-i reproșezi ca bărbat.

După a treia întâlnire, la plecare, Eduard m-a strâns în brațe și m-a sărutat. A fost cel mai senzual sărut din viața mea. Sexy-psihologul îl detronase până și pe Alex, care fusese un fel de icoană pentru mine.

Într-o altă seară, a contramandat obișnuita ieșire la restaurant și m-a invitat la el.

Locuia singur într-o vilă din apropierea Bucureștiului. Am bănuțit că pregătise o cină romantică și că urma apoi să petrecem o noapte pasională. Îmi imaginasem în multe seri, înainte să adorm, că sunt în brațele lui și facem sex. Iată că, în sfârșit, mă eliberam de fantezii.

Eduard avea o vilă micuță, dar foarte cochetă. M-a instalat în livingul de la parter, apoi s-a dus la bucătărie. M-am gândit că pregătește cina, dar s-a întors cu două pahare de vin. După ce am dat noroc și am băut vinul, a început să mă sărute.

În timp ce savuram acest moment intim, am auzit dintr-odată gemetele lascive ale unei femei, ca și cum un cuplu făcea sex chiar lângă noi. Nu înțelegeam ce se petrece și m-am smuls panicată din brațele lui Eduard. În dreapta

mea, pe o plasmă rula un film porno. O actriță trăia intens satisfacția sexului oral pe care i-l oferea partenerul ei, un musculos cu penisul în erecție.

— Ce naiba e asta? l-am întrebat contrariată pe Eduard.

— Nu îmi spune că nu-ți place. Hai, știi că te excită, nu te mai prefacă, mi-a spus psihologul meu la ureche, în timp ce încerca să mă dezbrace.

— Eduard, oprește tâmpenia asta de film! Nu îmi place și nu știu cum te-ai gândit că ar putea să îmi placă, i-am replicat, pe fundalul gemetelor actriței XXX, care se transforma între timp în răcnete.

— Laura, nu fi ipocrită! Bucură-te de moment...

— Eduard, ești nebun de legat! Oprește-te! Vreau să plec acasă. M-ai auzit? am urlat eu, încercând să o acopăr pe starleta porno, care tocmai era penetrată de musculos.

— Bine, calmează-te!

După protestele mele categorice, Eduard a oprit filmul. Mi-am tras bluza la loc pe mine și am rămas năucită în mijlocul livingului. Nu știam ce să fac. Văzându-mă confuză, Eduard a încercat să se justifice.

— Îmi pare rău, Laura! Nu m-am gândit c-o dau în bară.

— Nici eu nu m-am gândit că mă vei pune într-o situație penibilă ca asta. Ai reușit să dărâmi tot ce ai construit, acea imagine a bărbatului perfect. Chiar îmi plăceai mult, i-am spus cu o voce din care se simțea disprețul.

— Laura, va trebui să dormi aici. Nu te pot duce acasă pentru că am băut. Ți promit că nu voi mai încerca nimic. Vila are două dormitoare, deci nu e cazul să-ți faci probleme.

Am înnoptat la el, deși eram foarte dezamăgită și aveam toate motivele. Eduard se purtase cu mine ca și cu o ușuratică. Nu mai aveam nicio îndoială că bărbatul perfect nu există, ci este doar rodul imaginației femeilor.

Dacă aș fi tolerat secvența pornografică din relația noastră aflată la început de drum, Eduard și-ar fi păstrat încă titlul de „Mister Perfecțiune”. Asta până când cine știe ce altă reacție nepotrivită din partea lui m-ar fi determinat să i-l retrag. M-am simțit însă prea jignită și nu puteam trece peste asta.

Deși eram o femeie lipsită de inhibiții, consideram că filmele porno trebuie văzute doar alături de persoana iubită. Mi se părea degradant să fiu întâmpinată cu o peliculă XXX în casa unui bărbat în care călcam pentru prima dată. Toate lucrurile trebuie făcute la timpul lor, iar din punctul meu de vedere Eduard le grăbise.

Dimineață, a încercat să mă împace. Și-a cerut din nou scuze, dar nu am dat înapoi. Îl desconsideram și nu mă puteam preface că simt altceva pentru el. M-a dus acasă, iar pe drum a încercat din nou să recâștige teren. Atitudinea mea indiferentă l-a dezarmat. Pentru că nu voiam să-l reîntâlnesc, am rugat-o pe o colegă să meargă în locul meu la Conferința Națională a Psihologilor.

Boala gravă a iubirii

Ce faci, draga mea? m-a întâmpinat, cu un zâmbet comercial și o atitudine tonică, Bianca, pe care o sunam ori de câte ori aveam chef să mă răsfaț și să uit de orice griji. Amica mea era patroana unui salon de înfrumusețare, unde se făcea masaj cu pietre vulcanice, de care deveneam dependentă când eram stresată.

Fără să impresioneze printr-o frumusețe ieșită din comun, Bianca era o femeie incredibil de sexy. Micuță de statură, dar cu un corp aproape de perfecțiune și niște sâni formidabili, era nu doar o apariție senzuală, ci și o companie plăcută. Inteligentă, stilată și abilă, putea face cu ușurință un bărbat să se îndrăgostească de ea nebunește.

Nu știam mai nimic despre viața ei particulară, pentru că nu eram foarte apropiate, dar am presupus că are un sponsor care a ajutat-o să își deschidă micuțul, dar cochetul salon de înfrumusețare. Lucrase mulți ani în Italia, țară de unde bănuiam că provine potentul finanțator.

De fiecare dată când mergeam la salon, înainte de a mă delecta cu o ședință de masaj, schimba câteva amabilități cu mine. Știa că o relație bună cu clientele sale îi va face afacerea să înflorească.

Într-o zi, pentru că se încurcaseră programările, s-a simțit datoră să mai pălăvrăgească cu mine până când maseuza se

elibera. Din vorbă în vorbă, am ajuns să schimbăm păreri despre bărbați, relații și eternul război dintre sexe. Așa am aflat povestea ei de iubire fascinantă prin detaliile spumoase care o compuneau.

Bianca se îndrăgostise lunea de un tip care o agățase în trafic. Bărbatul care, inițial, nu îi stărnise nicio senzație, reușise, într-un final, cu multă perseverență, să-i dea viața peste cap.

Iubitul Biancăi era un polițist misterios și chipeș, care stăpânea arta seducției. Mihai, așa cum îl chema, îi dăduse de înțeles că ar lucra pentru serviciile secrete, așadar cu cât știa mai puține despre el, cu atât era mai protejată. Dispărea din când în când în misiuni de gradul zero, timp în care orice contact cu iubita lui îi era interzis de superiori. Și pentru că telefonul îi era ascultat, își schimba frecvent cartela ca să poată vorbi nestingherit cu Bianca. Pesemne că tipul se credea un James Bond al timpurilor noastre. Mi-a fost greu să înțeleg însă cum o fată deșteaptă ca Bianca a putut fi atât de ușor păcălită și a acceptat toate prostiile pe care i le turna polițistul.

În primele șase luni, totul a mers perfect între ei. O plimbare de weekend prin mall avea să complice însă într-un mod neașteptat lucrurile.

Mihai s-a întâlnit, întâmplător, cu un oarecare Sergiu, coleg de serviciu. Biancăi i s-a părut puțin ciudat că, pe parcursul scurtei conversații de complezență, colegul i s-a adresat iubitului ei spunându-i Emil, dar nu a făcut un caz din asta. Nu voia să pară că-l suspectează de lucruri necurate, iar Mihai s-a autosesizat și i-a dat o explicație plauzibilă: mai avea un prenume, iar acesta era Emil.

La două luni, în același mall și tot din întâmplare, prietena mea, care de data asta era singură, a dat nas în nas cu colegul lui Mihai.

— Bună, ce mai faci? a abordat-o acesta.

— Bună! Bine, tu?

— Uite, am de făcut niște cumpărături. Ai auzit că a născut soția lui Emil?

— Soția lui Emil? Nu înțeleg...

— Da, acum vreo două săptămâni. Au un băiețel.

Bianca era buimăcită. Minteia ei făcea niște asocieri, greu de acceptat.

— Nu îmi spune că nu știai că e însurat! a clarificat colegul, pe șleau, situația, văzând-o confuză pe amica mea.

— Mihai e însurat?

— De ce îi spui Mihai? Îl cheamă Emil.

— Nu, nu... și Mihai. E al doilea prenume.

— Bianca, îl știu pe Emil din școala generală, am stat în aceeași bancă. Nu mai are niciun alt prenume. Îl cheamă Emil Vârlan și atât.

Vitrinele magazinelor au început să tremure. Clienții din mall păreau învăluți într-un fum gros. Mesele de la cafenele se deplasau dintr-o direcție în alta, de parcă aveau roți. Un bărbat s-a repezit s-o prindă, dar i-a alunecat din brațe ca o figurină din plastelină în mărime naturală. Bianca și-a pierdut cunoștința și s-a prăbușit pe podeaua rece și dură. Când și-a venit în fire, l-a văzut lângă ea pe colegul lui Mihai.

— Îmi pare rău. Ești o femeie care nu merită să treacă prin așa ceva, i-a șoptit Sergiu, care s-a oferit să o ducă acasă.

Bianca i-a respins ajutorul. Îl detesta atât de mult pe individ încât nu-l mai putea suporta în preajma ei nicio secundă. Ura pe care o simțea împotriva iubitului ei și-o revărsa asupra acestui răspândac ordinar. Își va lăsa mașina la mall și va lua un taxi.

Nu l-a sunat pe Emil, ci a așteptat să aibă o discuție cu el față-n față. S-a întâmplat chiar în acea seară. Deși luat prin surprindere, nu s-a pierdut cu firea când Bianca i-a spus că este la curent cu toate minciunile, demascate de colegul său. Desigur, avea justificări pentru orice.

— Bianca, iartă-mă, trebuia să îți fi spus, dar mi-a fost teamă că mă vei părăsi. Sunt foarte îndrăgostit de tine. Eu nu mi-am dorit acest copil, dar m-a prost. Înainte să rămână gravidă, am vrut să divorțez. Bianca, te iubesc!

— Ești un nimic, Mihai sau Emil, cum să îți spun?

— Scumpa mea, te rog, înțelege-mă! Am greșit, știu, dar am făcut totul doar din dragoste pentru tine.

— Dispari din casa mea acum!

— Bianca...

— Ieși afară!

Emil și-a dat seama că nu o poate convinge să-l ierte din prima. Trebuia să aibă puțină răbdare și va fi însă din nou a lui.

Flerul de expert în psihologia feminină nu a dat greș. După ce Bianca l-a evitat o perioadă, și-a dat seama că nu poate trăi fără el. Emil i-a promis că-și va părăsi soția și copilul, iar ea l-a crezut. Până la urmă, orice om care greșește o dată are dreptul la a doua șansă.

Divorțul era unul complicat. Emil a avertizat-o că va fi un drum lung și anevoios, iar ea a înțeles asta. A promis că nu-l va presa sub nicio formă să grăbească formalitățile. Relația lor a revenit la normal.

Bianca își amintea că Emil este tată doar atunci când voiau să iasă în oraș, iar el se scuza că e lefter pentru că îi cumpărase bebelușului lapte praf și scutece. De cele mai multe ori, amica mea plătea consumația. Nu voia ca aceste neajunsuri financiare să-i umbrească fericirea. Nu punea preț pe bani, pentru că nu știa cum e să muncești pentru ei. Sponsorul italian era un bărbat cu dare de mână și avea grijă să-i alimenteze regulat cardul. În acest peisaj senin, au aniversat un an de relație, până când, într-o după-amiază, a venit o furtună care a răvășit totul în calea ei.

Bianca s-a dus să schimbe niște euro în mall. Seara, ea și Emil se întâlneau cu niște prieteni în cel mai luxos club bucureștean, iar iubitul ei încă nu își revenise financiar. Ca o ironie a sorții, în fața casei de schimb valutar, Biancăi i-a ieșit în cale același coleg al lui Emil, care parcă se mutase cu chirie în mall.

— Bianca! Mă bucur să te întâlnesc! Ce mai faci?

— Foarte bine, mulțumesc! i-a răspuns tăios prietena mea.

— Tot cu Emil sau singurică? a încercat să afle, cu imper-tinență, interlocutorul ei nepoftit.

— Da, tot cu Emil. Te deranjează sau mi se pare mie? I-a atacat ea, fără să-și poată înfrâna puternica antipatie față de acest personaj.

— A, nu, Doamne ferește! Știi că acum are și o fetiță. I-a făcut pereche nevastă-sa, i-a spus, râzând fals, răspândacul.

— Ascultă, tu îți bați joc de mine?

— Nu. De ce crezi asta?

— Vrei să îmi strici relația cu tâmpeniile tale? Ești gelos pe Emil? Hai, recunoaște! Ești obsedat de mine și sperii să îl las, de asta bagi strâmbe? Ești patetic, băiatule! Nu țin la mine prostiile astea de adolescent care salivează după colega de clasă, ai înțeles?

— Hei, hei... oprește-te! Bianca, nu salivez după tine, deși ești o femeie frumoasă, recunosc. Soția lui Emil a născut de curând și o fetiță. M-au invitat la botez.

— Idiotule!

A fost tot ce i-a putut spune. A plecat în grabă, de data asta fără să-și poată stăpâni lacrimile. A scotocit prin geantă, căutându-și telefonul mobil. Emil trebuia să-i dea socoteală.

— Da, iubita mea sexy și frumoasă!

— Află că vorbești cu fosta ta iubită. Cum ai putut fi atât de josnic, Emil? Acum ai și o fetiță? Parcă trebuia să divorțezi, dacă memoria mea nu îmi joacă feste.

— Bianca, dacă îți voi spune că s-a întâmplat doar o singură dată și a rămas gravidă, mă vei crede? A fost atunci când ne-am certat și nu mi-ai mai răspuns la telefon o săptămână. Am vrut să mă răzbun pe tine. Regret, dar nu mai pot da timpul înapoi pentru că așa face-o.

— Mă dezguști. Nu mai vreau să aud de tine. Ești un zero barat, un mincinos de cea mai joasă speță.

— Bianca...

— Să nu-mi mai rostești niciodată numele, ai înțeles? Niciodată! a urlat la el, aproape sufocându-se de furie, după care a închis telefonul.

În zilele următoare, a ignorat toate apelurile de la Emil și nu au fost deloc puține. Bărbatul căruia îi dăruise toată dragostea de care era capabilă o înșelase din nou și nu mai voia

să asiste pasivă la propria decădere ca femeie. Își dădea seama că această relație este una nocivă și avea nevoie urgentă de o cură de detoxifiere sufletească.

S-a luptat două săptămâni cu tentația de a-l căuta pe Emil. Dorul de iubitul său a învins însă orice graniță a logicii. Voia să-i audă vocea, să-l vadă, s-o strângă în brațe, s-o iubească pătimaș, așa cum numai el știa s-o facă. Secundele în care a așteptat ca Emil să-i răspundă la telefon i-au dat pal-pitații.

— Da!

— Bună, ce faci? l-a întrebat ea, cu tonul unei persoane dispuse la reconciliere.

— Nu e treaba ta! a venit răspunsul sec și plin de dispreț al iubitului său.

— Emil, mi-e dor de tine!

— Femeie, tu nu înțelegi că mă deranjezi? Ești doar o curvă căreia i-am tras-o de două ori, iar acum nu mai pot scăpa de tine? Tu vrei să îți fac plângere la Poliție pentru hărțuire?

— Nu înțeleg ce-i cu tine...

— Ce nu înțelegi, panaramă ce ești? Scutește-mă! Uită acest număr de telefon dacă nu vrei să îți sparg fața aia de proastă! Sper că am fost destul de clar, parașuto! a fost replica finală a lui Emil, dublată, pe fundal, de amenințările unei femei isterizate. „Disperato, lasă-mi bărbatul în pace că mă înfig în părul tău!”

Apelul s-a întrerupt brusc. Amețită de licuricii care au început să joace leașa prin fața ochilor ei, Bianca s-a întins pe canapea. Ar fi vrut să poată plânge, ca să alunge gândăceii obositori și durerea de cap, dar lacrimile nu-i erau aliate de data asta. Și-a simțit trupul cuprins de o căldură puternică, pentru ca imediat să i se facă frig. Deși medicii de pe Ambulanță au încercat s-o liniștească, spunându-i că a făcut o cădere de calciu, de la surmenaj și oboseală, Bianca știa că, în realitate, era grav bolnavă. Suferea de boala iubirii, o afecțiune pentru care nu se descoperise încă niciun tratament medicamentos. Exista un singur remediu, dar acesta nu se

putea cumpăra de la farmacie: timpul. După patru luni de suferință, boala s-a ameliorat considerabil, dar Bianca era încă singură. Voia să înceapă o nouă relație numai atunci când se simțea complet vindecată. După ce i-am ascultat povestea, mi-am dat seama că trebuie să te gândești bine înainte de a te război cu cei pe care-i crezi vinovați de nefericirea ta. Uneori, îți vei da seama că vei avea de luptat cu tine însăși.

„Cine se mărită cu un medic ajunge departe”

Roxana era o fostă colegă de liceu pe care nu o mai văzusem de zece ani. Deși am fost bune prietene în adolescență, după majorat, fiecare a luat-o pe drumul ei. O blondină înaltă, cu un superb păr cărlionțat și ochi albaștri, Roxana avea mai mult succes decât mine la băieții din școală.

După ce s-a maturizat și a devenit femeie în toată firea, frumusețea i s-a mai estompat, dar nu semnificativ. Aveam să constat asta la o reuniune cu foștii colegi. Atunci am aflat că lucra ca secretară și ducea o viață monotonă. Locuia încă împreună cu părinții, se relaxa mergând la pescuit cu fratele său mai mic și nu avea niciun iubit, ceea ce nu mi se părea o dramă. Roxana avea însă altă părere. Era complexată că nu își găsisse jumătatea și avea impresia că toate femeile căsătorite din jurul ei o priveau cu superioritate. În scurt timp, aveam să-mi dau seama că făcuse o obsesie pentru măritiș. Dacă la o partidă de pescuit ar fi dat norocul peste ea și ar fi prins în undiță peștișorul de aur, nu i-ar fi cerut bani, limuzine, vacanțe exotice sau un job mai bun. Tot ce își dorea era să se mărite. Nu pentru că ar fi simțit neapărat că menirea ei pe lumea asta era să fie soția cuiva, ci pentru că abia aștepta să le dea peste nas nesuferitelor care acum o priveau de sus doar pentru că aveau bărbat acasă.

Când ne-am reîntâlnit după atâta timp în care nu mai știusem nimic una despre cealaltă, am făcut imprudența să îi spun că și eu sunt singură. Atât i-a trebuit ca să mă bage automat într-un imaginar club al femeilor care n-au cu cine se mărita.

— Ai văzut cum se uită astea măritate la noi? De parcă am fi ultimele femei, iar ele dive. De când s-au măritat, unele dintre vecinele mele nici nu mă mai salută. Vai, dragă, nu le mai ajungi cu prăjina la nas! mi-a spus Roxana, la reuniune, convinsă fiind că numai o nemăritată ca ea îi poate înțelege cu adevărat trăirile.

„Fata asta a luat-o razna”, am constatat în sinea mea.

— Lucrurile se întâmplă atunci când este dat să se întâmple, Roxana, nu atunci când batem noi din picior. În plus, am prietene măritate și n-am simțit niciodată că m-ar disprețui doar pentru că eu nu am încă o familie, am încercat să-i temperez această antipatie împotriva femeilor căsătorite.

Ca să scape de ideea fixă care-i tulbura viața și o împiedica să profite de beneficiile tinereții, Roxana avea, fără îndoială, nevoie de un psiholog. I l-aș fi recomandat pe Eduard, care era un profesionist desăvârșit, dar nu voiam să-i dau iluzia că mă folosesc de fosta mea colegă ca să reiau legătura cu el.

Am decis că este mai înțelept să nu intervin. În fond, Roxana îmi era o simplă cunoștință, iar apoi nu aveam de unde ști cum va interpreta bunele mele intenții.

Roxana mi-a cerut numărul de telefon și a rămas să ne vedem într-o zi la o cafea, dar nu am stabilit ceva precis. Era genul de promisiune făcută formal, fără convingerea că o vei și respecta. Fosta mea colegă a luat-o însă mult prea în serios. Într-o sâmbătă dimineață, singura zi din săptămână în care eram liberă și leneveam până mai târziu, melodia stridentă de la telefonul mobil mi-a dat trezirea. Era ora 9:30. Am văzut afișat numele Roxanei. M-am gândit că probabil i s-a întâmplat ceva de mă sună în weekend cu noaptea-n cap.

— Da, Roxana, am răspuns eu, fără să fiu în stare să-mi dreg vocea somnoroasă.

— Bună! Ce faci? Sper că nu te-am trezit, mi-a spus ea, cu o inocență enervantă.

— Sincer, dormeam. E ceva urgent?

— A, nu. Mă gândeam dacă ai timp să ieșim azi la un suc.

— Roxana, putem vorbi mai târziu? am întrebat-o eu, ușor iritată de această invitație matinală, care nu era în niciun caz o prioritate pentru mine.

— Sigur. Pa, pa!

— Pa!

Odată cu această conversație telefonică, somnul mi-a fugit fără să apuc să-mi iau la revedere de la el. Regula după care funcționa era foarte clară: dacă ceva sau cineva îl deranja, o lua la sănătoasa și nu mai reușeam să-l prind oricât de mult l-aș fi ademenit eu. Nu mi-a rămas decât să abandonez confortul canapelei transformate în pat și să îmi încep ziua mult mai devreme decât mi-aș fi dorit.

Nu am mai sunat-o pe Roxana nici în acea sâmbătă, când am avut cu totul alte planuri, și nici în zilele următoare, fiind plecată din București. După o săptămână, mi-a trimis un mesaj pe Yahoo Messenger.

„Sunt dezamăgită de tine. Am impresia că îți place să faci pe ocupata. Nu îți înțeleg atitudinea. Cred că ai uitat de unde ai plecat. Nu ești o prietenă adevărată. Ce? Nu mă consideri de rangul tău și de asta nu vrei să ieși cu mine? Îți este rușine că eu sunt secretară și tu mare ziaristă? Unii nu au avut norocul tău, asta e! Mi-ai promis că o să ne vedem la o cafea, dar nu te-ai ținut de cuvânt. Acum ai alte prietene, din lumea bună, nu? Eu nu mai prezint interes. Nu așa se procedează, Laura. Nu e corect și frumos.”

Am recitat mesajul de două ori. Roxana mă îngrijora. Avea probleme și frustrări mult mai mari decât bănuisem inițial. Reproșurile ei mi se păreau total nejustificate. Nu mi-am închipuit că un simplu „poate ne vedem într-o zi” va declanșa o asemenea furtună în mintea ei zdruncinată probabil de multe nereușite. Îmi inspira un sentiment de milă, amestecat cu o ușoară revoltă, stârnită de răutățile gratuite pe care mi le spusese.

Am ignorat mesajul și mi-am propus să nu mai am de-a face cu ea. Roxana nu părea să aibă însă aceleași intenții în ceea ce mă privește. La scurt timp, a revenit la sentimente mai bune. Mi-a trimis un alt mesaj în care își cerea scuze. I le-am acceptat, dar fără să lungesc prea mult această discuție inutilă. Peste o lună, fosta mea colegă a reapărut în spațiul virtual.

— Bună! Vreau să îți cer o părere. Îmi tot zâmbește vânzătorul de la buticul de unde îmi cumpăr țigări. Crezi că e bine dacă îl invit la o cafea? M-am gândit să te întreb pe tine că tu știi cum e când ești disperată că nu îți găsești un iubit.

Nu voiam să o rănesc, dar trebuia să ies definitiv din clubul femeilor care nu au cu cine se mărita, în care obsedata mea fostă colegă mă înscrisese automat.

— Eu zic să aștepti să te invite el. Așa e normal. Dacă te place, o va face, dacă nu, asta e, te reorientezi. Și apropo, nu mai sunt singură, am băgat eu o minciună, în speranța că-mi va deschide ușa clubului al cărei membră devenisem tam-nesam și în care nu aveam ce căuta.

— Oh! Ce veste! Și cu se ocupă iubitul?

— Este medic, am continuat eu să mint.

— Bravo. Cine se mărită cu un medic, ajunge departe.

— Așa zici tu?

— Da! Sunt convinsă. Deci o să ajungi departe, Laura! Ți-a ieșit și de data asta.

— Roxana, îmi cer scuze. Trebuie să plec, am niște treabă.

— Să mă chemi la nuntă, da?

Am închis Messengerul, încă o dată bulversată de fosta mea colegă de liceu. Probabil că acum își rodea unghiile de ciudă și suferea că mă cuplasem și mă voi mărita cu un medic. Îmi făceam muștrări de conștiință.

„Poate ar fi trebuit să îi spun că ies cu un spălător de mașini... Data viitoare așa voi face. Îi voi spune că medicul m-a părăsit, iar noul meu prieten este angajat la o spălătorie auto”, mi-am elaborat o strategie prin care speram să înfrânez accesele de gelozie maladivă ale Roxanei, care, cu siguranță, îi făceau mult rău. Îmi era limpede că era bolnavă și nefericită, iar eu nu voiam să-i accentuez angoasele.

Libanezul și Coranul

Hai la mine să ți-l arăt pe habibi!” mi-a spus, într-o zi, vecina mea, Mia, nerăbdătoare să-mi facă cunoștință, prin intermediul calculatorului, cu iubitul ei de origine libaneză. M-am uitat la fotografii și m-am simțit obligată să mint cu nerușinare. Habibi era o arătare tuciurie, fără prea mult păr și cu urme de vărsat de vânt pe față. Nu mi-am imaginat că o să-l văd pe Făt-Frumos în variantă libaneză, dar habibi se prezenta cu mult mai rău decât m-aș fi așteptat. Trebuia să păstrez însă pentru mine această părere și să îi spun Miei ceea ce voia să audă.

— Arată bine! am apreciat eu, sperând să nu fiu trădată de expresia îngrozită a feței.

— Nu-i așa? Îl iubesc atât de mult, Laura! Este sufletul meu! mi-a spus ea, în timp ce am răsuflet ușurată că nu și-a dat seama că o mint.

Continuând să-și admire iubitul în poze, Mia a început să îmi povestească despre el.

Ali avea în cartierul nostru un magazin de panificație, de unde ea obișnuia să cumpere pâine. Vecinei mele îi plăcea muzica arăbească, acesta fiind și subiectul comun de conversație care a dus la înfiriparea idilei dintre ei. Mia era o fată de nivel intelectual îndoielnic, dar frumoasă și cu mult bun simț. Lucra ca barmaniță, iar formele ei apetizante și ochii de un

verde intens îi asigurau un bacșiș bun la sfârșitul unei zile grele de muncă. Din banii câștigați, își ajuta părinții, care erau amândoi muncitori. Când l-a cunoscut pe Ali, situația lor materială s-a îmbunătățit. Pentru niște oameni nevoiași ca ei, un libanez patron de magazin era o partidă bună, care nu trebuia ratată.

Nu avea să treacă mult timp până când fericirea Miei să se năruiasă. Ea și Ali aveau o relație instabilă, care se poticnea de tot felul de restricții religioase. Deși familia libanezului se stabilise în România de foarte mulți ani, tatăl lui rămăsese un habotnic. Astfel, Mia și Ali se iubeau după cum dicta *Coranul*. Când mergea la habibi, care locuia într-un apartament cu soră-sa și taică-su, vecina mea nu dormea în aceeași cameră cu el. Ali îi explicase că e interzis să facă asta atâta timp cât nu erau căsătoriți. Taică-su s-ar fi supărat foarte tare.

Nu știu dacă bătrânul își inchipuia că în restul timpului fi-su o plimba pe Mia prin parc și mâncau vată pe băț. Cert este că în casa lui nu voia să se păcătuiască.

În perioada Ramadanului, libanezul o ținea la respect. Nu făceau sex, dar Mia era înțelegătoare. Ca să îi arate că se poate adapta ușor religiei lui, a renunțat să mai mănânce carne de porc, deși Ali nu i-o ceruse. A fost inițiativa ei și era foarte mândră de acest sacrificiu.

— Știi că eu înainte găteam aproape numai porc, dar acum nu mă mai ating de el. Așa am vrut eu.

Mia era o femeie docilă, dispusă să facă orice pentru a-l păstra lângă ea pe bărbatul iubit. Când a rămas însărcinată, a fost în culmea fericirii. Era tot ce își dorea de la viață: să facă un copil cu libanezul. Când i-a dat marea veste, pe Ali l-au trecut nădușelile. Era împotriva *Coranului* să faci copii în afara căsătoriei. Așadar, Mia s-a gândit imediat că habibi o va cere de nevastă. Lucrurile nu erau însă atât de simple pe cât credea ea. Nu se cădea să intre în moschee cu burta la gură. Tatăl lui Ali nu ar fi acceptat asta nici în ruptul capului. Mai degrabă *Coranul* tolera avortul decât un copil conceput fără ca părinții lui să fie căsătoriți.

Soluția era una singură: Mia trebuia să scape de copil. Orbită de dragoste și naivitate, l-a ascultat fără să își pună prea multe întrebări. Nu voia să treacă peste tatăl lui Ali, de care acesta era foarte apropiat. A renunțat la copil și a continuat relația cu arabul, care o suna doar când avea chef și dispărea cu lunile, pentru ca apoi să se întoarcă la ea și să-i spună că o iubește.

Îndrăgostită, Mia accepta această relație de compromis. Simțea că habibi este jumătatea ei și că într-o zi se vor căsători. S-a dus la biserică în fiecare săptămână și s-a rugat s-o ia de nevastă și să-i dăruiască un copil. Cu o viață sexuală activă, cea de-a doua dorință i s-a împlinit mai repede decât prima. A rămas din nou gravidă. De data aceasta, Ali nu a mai invocat preceptele cărții sacre a musulmanilor. I-a spus clar că nu vrea copilul.

— Să arzi în iad! i-a strigat ea acestui escroc religios, care transformase *Coranul* într-un manual de prostit femeile.

Ca să îi închidă gura pe moment Miei, care nu contenea să-l blesteme, i-a promis că o va ajuta cu bani. Cu sufletul și ochii în lacrimi, a trebuit să accepte târgul de dragul copilului care avea să vină pe lume. Nu era ușor să crească un bebeluș, cu atât mai mult cu cât ea era singurul sprijin al familiei sale.

După ce a născut o fetiță, l-a sunat să îi ceară bani pentru șpaga la doctor. Ali își schimbase numărul de telefon. Mia a aflat că se mutase în afara Bucureștiului, dar nimeni nu știa exact unde. Libanezul parcă intrase în pământ.

Vecina mea a clacat și a făcut depresie postnatală. A început să urască bebelușul pe care și-l dorise atât de mult și care semăna leit cu taică-su. Și-a revenit cu greu, dar acum este o mamă de nota 10. O întâlnesc uneori prin fața blocului, în timp ce-și plimbă copila în cărucior.

— Strâng bani să-l dau în judecată ca să-mi recunoască fetița. Nu o fac pentru mine, ci pentru ea, mi-a spus Mia, în timp ce o legăna cu drag în brațe pe micuța Anais.

Greutățile și maternitatea o maturizaseră. Era o femeie hotărâtă să lupte pentru copilul său. Chiar și un elev corijent se pune cu burta pe carte când soarta îi dă o lecție dură de învățat. Nimeni nu vrea să rămână repetent în viață.

„De ce mă hărțuiești, șefu?”

Minionă, cu un zâmbet cald, ochi migdalați și un păr lung, frumos, ca de păpușă, Larisa era o femeie care emana siguranță. Foarte cochetă și preocupată de cum arată, funcția de consultant la o mare firmă de cosmetice i se potrivea ca o mănușă. În ciuda staturii mici, avea un sex-appeal care-i asigura succesul la bărbați. Îi plăcea să se joace cu ei, dar rareori ajungea în pat cu vreunul. În ciuda impresiei de găsculiță pe care o lăsa, prefera relațiile serioase și nu se încurca cu oricine.

O fire extrovertită, Larisa stârnea pasiuni neașteptate. Deși stăpâna arta seducției, s-a panicat în ziua în care șeful ei i-a bătut apropiu erotice. Avea un loc de muncă bun și ținea de el cu dinții. Nu și-ar fi permis să-l piardă doar pentru că i-a refuzat bossului avansurile sexuale.

Îngrijorată, m-a sunat, spunându-mi că trebuie să vorbească ceva important cu mine. Era atât de speriată încât nu a vrut să-mi spună la telefon despre ce era vorba, dar părea o problemă de viață și de moarte. Se temea ca nu cumva șeful care o hărțuia să îi asculte telefonul. Deși mi se părea că exagerează și prezenta simptome de paranoia, i-am respectat dorința de discreție și nu am insistat.

Ne-am întâlnit la un restaurant din Centrul Vechi. Larisa arăta rău și era evident că ceva a dat-o peste cap.

— Hai să îți spun ce am pățit, și-a început ea povestirea.

— Șeful meu, Costin, s-a dat la mine. Totul a început cu o glumă pe Messenger, la care eu i-am răspuns tot cu o glumă. Cred că reacția mea l-a încurajat, iar după câteva schimburi de replici, m-a invitat la el acasă. I-am spus că am deja alt program, dar a doua zi m-a abordat din nou și cred că s-a simțit ofensat că l-am flituit.

— Este căsătorit?

— Nu, dar ce importanță are? O aventură cu el nu este tocmai ceea ce îmi doresc. Omul ăsta mă oripilează.

Larisa vorbea precipitat și i-am simțit repulsia în voce. Îl detesta pe bărbatul care abuza de puterea lui pentru o partidă de sex. Dacă i-ar fi făcut referat, nu ar fi avut nicio șansă de a fi luată în seamă. Costin era omul de încredere al patronului, iar ea, o simplă angajată, plasată undeva la coada ierarhiei.

Un refuz categoric i-ar fi rănit cu siguranță vanitatea, iar asta însemna că Larisa ar fi devenit o țintă sigură a acestui obsedat care se folosea de funcția pe care o avea pentru a-și liniști hormonii.

Din cauza crizei, se făceau regulat disponibilizări în firmă, iar Larisa era convinsă că șeful va avea grijă s-o zboare. Era evident că trebuie găsită cea mai diplomată cale de a-i transmite mesajul că nu este interesată de avansurile lui.

— Ce zici dacă mă duc la el acasă? Putem vorbi liniștiți, iar așa poate îl fac să înțeleagă că între noi doi nu se poate întâmpla nimic.

— Este o idee foarte proastă. Dacă faci asta, va presupune că accepți să te culci cu el, iar dacă nu o vei face, va fi cu atât mai rău pentru tine.

— Laura, crede-mă, nu știu cum să ies din situația asta. Nu îmi permit să mă dea afară.

— Încearcă să îl duci cu vorba. Flirtează cu el, dar fă-o cu măsură și umor.

— O să încerc. Mi-e greață când îl văd că se zgâiește în decolteul meu. Mă simt ca și cum mi-ar trage-o din priviri. Un libidinos, l-a caracterizat amica mea, scârbită.

Am convenit să-l ducă cu zăhărelul în cel mai subtil mod posibil, astfel încât să nu-i încurajeze obsesia pentru ea.

— Una caldă, una rece, cam așa trebuie să procedezi cu el. Spune-i că dacă nu ar fi fost șeful tău, lucrurile ar fi stat altfel. Îl consideri un bărbat atrăgător și inteligent, pe care-l admirai din umbră, dar pe care îl respecti prea mult pentru a depăși aceste granițe. Vrăjeală, draga mea, asta e rețeta. Probabil că va mai insista o perioadă până când se va plictisi. Să sperăm că în acest timp va pune ochii pe alta și te va slăbi pe tine, am sfătuit-o, sperând să-l ametească pe șeful care-și hărțuia subalternele, în cazul de față, prietena mea.

Deși a părut convinsă că înțelege ce are de făcut, Larisa a răstălmăcit vorbele mele.

Peste o săptămână, m-a sunat din nou să ne întâlnim.

— Gluma s-a îngroșat!

Atât mi-a spus la telefon.

Când ne-am reîntâlnit, aveam să îi dau dreptate. O făcuse lată.

Larisa nu s-a dus la Costin acasă, în schimb, l-a chemat la ea. Se simțea mai stăpână pe situație dacă scena finală a piesei „De ce mă hărțuiești, șefu?” se juca pe teritoriul ei.

Costin a venit cu o sticlă de cremă de whisky și cele mai scumpe bomboane care se găseau în benzinării. Au petrecut împreună câteva ore, fără să se consume actul sexual sau măcar apropierea la care șeful ei spera. Larisa mi-a povestit că el a stat morocânos pe fotoliu, în timp ce ea încerca să-l facă să înțeleagă că nu e dispusă la un compromis sexual.

A doua zi, prietena mea s-a simțit datoră să îi mulțumească încă o dată pentru bomboane și să îi spună cât de bune eu fost. Politețea ei nu a făcut decât să-l stârnească și mai mult pe admiratorul său bine poziționat în conducerea firmei. Costin a interpretat-o ca pe o bătaie de joc și nu i-a răspuns la mesajul trimis pe Messenger.

Războiul începuse, iar un armistițiu nu putea fi semnat decât pe cale sexuală.

Larisa a simțit imediat efectele devastatoare ale conflictului. În timp ce șeful său avea în dotare o artilerie grea, ea s-a trezit pe câmpul de luptă cu mâinile goale.

Deși spera să ia o primă pentru un proiect complex, pe care-l dusesese singură la capăt, șeful său a considerat că nu merită această recompensă. Șicanele nu aveau să se oprească aici. Peste două săptămâni, Larisa trebuia să plece în Franța, la un seminar plătit de firmă. Cu câteva zile înainte, a aflat că în locul ei va merge o altă colegă. Singura explicație care i s-a dat a fost aceea că „șeful a hotărât așa”.

În scurt timp, i s-a tăiat și din salariu, pe motiv că nu dă randament. Costin a chemat-o la el în birou și i-a reproșat așa-zisele rezultate slabe din ultima perioadă.

— Larisa, noi avem nevoie de oameni competenți. Te rog, încearcă să te aduni! Ar fi păcat să ne despărțim, i-a pus în vedere șeful.

Prietena mea a suportat câteva luni toate porcăriile acestui individ care-i făcea zile fripte doar pentru că nu se culcase cu el. Probabil că multe femei ar fi cedat acestor presiuni, dar ea nu voia s-o facă. Avea să îi dea o lecție acestui mârlan care o trata ca pe o curvă ieftină și îi forța mâna.

Profesionalismul și o doză de noroc au ajutat-o să-și găsească un alt job, reușind să-și salveze astfel onoarea de femeie. Și-ar fi dorit ca la plecare să îl înjosească, așa cum făcuse și el cu ea după ce îi refuzase avansurile, dar a renunțat. Oamenii care se cred stăpânii lumii nu trebuie nici măcar umiliți. Dacă vrei să-i calci pe nervi, ignoră-i! Caracterul lor narcisist nu va suporta indiferența.

Flirt în trafic

Ori de câte ori mă plictiseam în trafic, îmi găseam companie. Întotdeauna exista cel puțin un șofer cu chef de un mic flirt. Jocul seducției începea, de cele mai multe ori, la semafor, iar tehnica era foarte simplă. Tipul se uita la mine, iar dacă îmi plăcea, îi zâmbeam, dacă nu, îi aruncam o privire intrigată. Cei încurajați de zâmbetul meu, mă abordau sub diverse pretexte. Totul se întâmpla rapid, preț de câteva minute, cât așteptam culoarea verde. Acest tip de flirt devenise o rutină. Era un surogat perfect pentru absența unei relații. Simțeam nevoia de confirmare că sunt o femeie dorită și că doar neșansa făcea ca EL să nu-mi iasă în cale. Media tipilor pe care-i agățam la un singur drum, de obicei cel spre birou, era de doi-trei în decurs de cincizeci de minute. În unele zile de primăvară, când hormonii care leneviseră peste iarnă se trezeau odihniți și dornici de tropăială, numărul admiratorilor de pe șosele ajungea și la cinci pe zi.

Pentru că nu intenționam altceva decât un flirt nevinovat, erau puțini cei cărora le dădeam numărul de telefon, iar atunci când o făceam, nici eu nu știam exact de ce.

S-a dovedit că nu aveam simțul orientării nici la condus, nici la șoferi. Am avut trei întâlniri cu admiratorii mei din trafic și toate au fost rateuri.

Eugen m-a cucerit cu ochii lui albaștri la stopul de la Piața Sudului. Un bărbat bine făcut, aveam să constat că în rest nu-i nimic de capul lui. Nu fuma și nici nu bea, așadar, din start, ipotetica noastră relație prezenta un handicap. Deși consumam alcool numai ocazional, la nunți, botezuri, petreceri și când ieșeam în club, compania unui bărbat care nu punea gura pe băutură mă dezavantaja. Și totuși, nu această nepotrivire de vicii mă dezarma.

Eugen era din Giurgiu și stătea cu chirie împreună cu un coleg de serviciu. Distribuia produse de papetărie și, evident, nu o ducea prea bine cu banii. Când am ieșit împreună, deși era seară și amândoi veneam de la muncă, nu a sugerat să comandăm și ceva de mâncare. Nu îmi era foame, dar asta nu înseamnă că nu i-am acordat în gând o bilă neagră. Atunci când m-a întrebat ce beau, aș fi putut forța nota dându-i de înțeles că aș vrea să și mănânc ceva, dar am vrut să-i verific manierele și potențialul. Probabil a respirat ușurat că nu am făcut o consumație costisitoare, ci am cerut doar o cafea.

Nu mi-a luat mult timp să îmi dau seama că tipul este un neica-nimeni. Ochii lui albaștri, care mă hipnotizaseră în trafic, nu au fost un argument suficient pentru o a doua întâlnire. Plictisitor, Eugen părea că ascunde ceva: îmi evita mereu privirea, mai ales când îi puneam întrebări personale. Tipul mi s-a părut suspect și neinteresant. Întâlnirea a durat în jur de o oră, timp în care am vorbit aproape numai eu. Deși sunt guralivă din fire, de data asta am făcut-o să salvez situația și să nu părem doi ciudați în ochii ospătarului care ne-a servit, unicul martor al acestei întâlniri ratate. Eu și Eugen eram singurii clienți din micuțul restaurant de cartier, ales de mine pentru că era în apropierea casei.

Radu, o altă cucerire făcută în trafic, a fost o alegere la întâmplare cel puțin la fel de neinspirată. Dacă mi-aș fi dat seama că este mai mic decât mine cu nouă ani, această întâlnire nu ar mai fi avut loc niciodată. Când i-am spus vârsta mea, nu a bătut în retragere, ci dimpotrivă. Mi-a destăinuit că îi plac femeile mature, care știu ce vor de la viață.

Nu am vrut să-l dezamăgesc și să îi atrag atenția că mă supraestimează. Maturitatea nu mă caracteriza și nici nu intenționam să fac vreun efort s-o simulez, atâta timp cât băiatul nu mă interesa. Indiferența mea l-a provocat. În timp eu speram să scap de el cât mai repede, Radu a devenit și mai insistent.

Îmi trimitea mesaje pe telefon și voia să ne vedem din nou. În textele pe care le primeam de la el, am remarcat cât de mult se străduia să mă impresioneze.

Își alegea cuvintele cu grijă și am presupus că îi lua ceva timp până concepea acele sms-uri, care mie mi se păreau de-a dreptul imbecile. „Mă fascinezi prin maturitatea ta. Ești o femeie în adevăratul sens al cuvântului, sexy, frumoasă, inteligentă și sigură pe ea. Ador această ființă, care mă poate învăța să înțeleg viața mai bine”.

Așa sunau declarațiile lui înflăcărate, care mă lăsau rece. Îi răspundeam rar, iar asta se întâmpla doar când mesajele lui mă surprindeau într-o stare de plictiseală cruntă.

Probabil că Radu a continuat să-mi scrie, în ciuda lipsei mele de interes evidente.

Pentru că nu conta absolut deloc pentru mine, când mi-am schimbat numărul de telefon, nu m-am sinchisit să-l anunț.

Nu știu cine mi-a preluat numărul, dar sper să fi fost o femeie căreia mesajele de la tânărul meu admirator să-i fi făcut ziua și serile mai frumoase, gândind că îi sunt adresate ei.

Deceționată de ambele achiziții pe termen scurt făcute în trafic, o perioadă lungă nu le-am mai dat atenție celor care-mi aruncau ocheade la volan.

Am cedat din nou ispitei după o zi de muncă dementă, în care toate îmi merseseră aiurea. Eram îngândurată și sicitrită, când am văzut în mașina din stânga mea un tip frumusețel care se tot agita și dădea din mâini. „Dana, Dana!!! Ce faci? Te-ai lăsat de salsa? Nu te-am mai văzut pe la repetiții!”

Mi-a luat câteva secunde bune până să mă prind că vorbea cu mine. Era o premieră. De obicei, mă agățau șoferii, nu pasagerii din dreapta. I-am spus că nu mă cheamă Dana și că nu am călcat în viața mea la cursuri de salsa, deși mi-ar

fi plăcut. Fără să piardă vremea, Adi, așa cum s-a prezentat, m-a invitat în weekend la o seară salsa.

Cele câteva minute cât a durat conversația au fost suficiente pentru a-l studia și pentru a-mi da seama că nu avea mai mult de 26 de ani. Eram atât de deprimată însă încât aș fi acceptat și invitația unui puști aflat la vârsta majoratului.

Așa cum stabilisem, vineri seară, am ieșit în oraș cu frumușelul și cu Dan, prietenul care se afla cu el în ziua în care ne intersectaserăm în trafic. Pentru că acesta din urmă nu avea pereche, Adi mi-a sugerat să vin cu o amică. Singura mea prietenă fără iubit și mare amatoare de cluburi era Ema, o tipă sofisticată și cu pretenții la bărbați.

Am știut din start că între Ema și Dan nu se va lega nimic, dar nu mi-am imaginat cât de ofensat se va simți acesta de indiferența ei.

O seară care începuse plăcut, la o terasă din centru, avea să se continue prost, într-un club de salsa, și să se încheie catastrofal dimineața, în mașina lui Dan.

Un frustrat grăsun, dar cu bani, Dan a făcut o adevărată criză de nervi pentru că Ema nu a răspuns avansurilor lui. Mi-a reproșat că am adus-o de umplutură, iar eu nu-i înțelegem turbarea. Nu-mi aminteam să-i fi promis vreo curvă care să-i stea la dispoziție în noaptea aceea.

În timp ce îi explicam asta lui Dan, dar în termeni care să nu-l deranjeze, Adi nu a intervenit. Supunerea lui față de acest prieten lipsit de maniere m-a făcut să cred că Dan era sponsorul escapadelor nocturne. Adi agăța companioanele ziua, iar Dan plătea consumația seara. Faptul că nu s-a amestecat în această dispută și obraznicia de a flirta discret în club cu alte tipe, deși eu eram la doi pași de el, m-au făcut să iau foc. Am coborât din mașină într-o stație de taxiuri și i-am spus să nu mă mai caute niciodată.

Multe femei s-ar fi simțit flatate că au trecere la bărbați mai tineri decât ele. Nu era și cazul meu. Aveam senzația că în curând voi face alergie la astfel de cuceriri. Eram conștientă că nu puteau fi decât simple aventuri, iar eu îmi doream cu disperare o relație. Nu mai aveam chef să investesc nici măcar

o săptămână din viața mea în combinații sentimentale care nu ar fi dus nicăieri. Și, totuși, soarta se juca cu răbdarea mea. Întârzia să mi-l prezinte pe bărbatul pe care mi-l pusese deoparte, deși eram pregătită de ani de zile să-l cunosc. Eram sigură că o va face într-o bună zi, dar nu înțelegeam de ce amână întâlnirea. Aș fi vrut să o pot convinge să modificăm contractul pe care-l încheiasem în urmă cu peste 30 de ani. Clauzele erau însă foarte precise, iar una dintre ele prevedea că nu pot negocia cu propriul destin, indiferent de situație. Mă simțeam legată de mâini și de picioare.

„Iepurașul”

Pe fondul neîmplinirilor amoroase, m-am îmbolnăvit de gastrită sentimentală. Stomacul meu devenise foarte sensibil la hrana nesănătoasă și insuficientă pe care i-o ofeream. Alimentația consta în iubiri scurte, haotice, consumate la întâmplare, care îmi făceau mai mult rău decât bine.

Simptomele erau niște usturimi groaznice, iar când nu le-am mai putut suporta, am fost la farmacie să-mi iau pastile pentru gastrită. Farmacista m-a întrebat ce a declanșat boala. Am mințit-o, spunându-i că fumez mult și nu mănânc la timp. Dacă aș fi fost curajoasă, i-aș fi răspuns că dragostea pasageră și ieftină de care am parte nu îmi ține niciodată de foame.

Farmacista m-a avertizat să nu mă joc cu gastrita mea pentru că se poate agrava, procopsindu-mă cu ulcer. I-am promis de complezență că o voi asculta și voi merge la un control. În timp ce mă prefăceam atentă la sfaturile ei, cineva m-a bătut ușor pe umăr.

— V-a căzut asta...

Un bărbat brunet, cu tenul măsliniu, mi-a întins, zâmbind, chitanța care confirma că îmi plătisem rata lunară la bancă.

— Mulțumesc! i-am spus eu, băgând hârtia la locul ei în geantă.

— Ar trebui să fiți mai grijulie data viitoare, să nu pierdeți vreun act important, mi-a atras bărbatul atenția, cu același zâmbet pe buze.

M-am uitat din nou la el, de data asta cu ceva mai mult interes. Nu înțelegeam de ce i-ar păsa lui dacă o aiurită ca mine ar păți așa ceva.

— Aveți dreptate, i-am replicat eu, fără niciun chef de socializare.

După ce am achitat pastilele care speram să-mi convingă stomacul că situația este sub control și nu e cazul să-mi facă morală, ținându-mi discursuri usturătoare la propriu, m-am oprit la supermarket.

Când treceam prin pase proaste, dădeam iama în rafturile cu dulciuri. Aruncam în coș, la nimereală, orice îmi putea satisface pofta de dulce, de la napolitane glazurate, biscuiți cu cremă de cacao, ciocolată și pufarine până la baclava și alte chestii de care femeile, în general, se feresc cât pot. La cât slăbisem în ultima perioadă, îmi permiteam însă astfel de excese.

În timp ce mă holbam fascinată la o ciocolată albă cu alune și caramel, pe care abia așteptam s-o dau gata acasă, tabletă cu tabletă, lângă mine a apărut, ca din pământ, tipul zâmbăreț și binevoitor de la farmacie.

— Dar vă plac dulciurile, nu glumă! a constatat el, uitându-se în coșul meu, plin cu tot felul de bunătăți, care aveau să îmi aline singurătatea în acea seară.

Deși remarca a fost făcută tot cu un aer jovial, acest băgăcios începea să mă agaseze. Și, totuși, i-am zâmbit...

— Da, îmi plac..., i-am spus sec, fără să-mi vină o idee mai bună, după care mi-am luat coșul și am plecat, abandonându-mi admiratorul de ocazie la raionul de dulciuri.

La coada care se formase la casă, l-am reîntâlnit pe băgăcios.

— Veniți aici, v-am ținut eu rând, mi s-a adresat cu voce tare, invitându-mă astfel să-i fentez pe ceilalți clienți care așteptau la coadă.

I-am acceptat mica șmecherie și m-am așezat în fața lui. Am plătit și am ieșit din magazin, nu înainte de a-i mulțumi binefăcătorului meu pentru amabilitate.

În timp ce îmi puneam cumpărăturile în portbagajul „Buburuzei”, băgăciosul a venit la mine, s-a prezentat și mi-a cerut numărul de telefon.

— Eu sunt Raul și mi-ar plăcea să te invit la o cafea! mi-a spus direct.

L-am măsurat din cap până în picioare, încercând să intuiesc cu ce se ocupa. „E zugrav”, mi-a șoptit instinctul meu.

Deși nu arăta neapărat rău, ceva mă enerva la el. Probabil tupeul. Cu toate acestea, nu știu ce anume mi-a stârnit curiozitatea. Nu m-am lăsat rugată și i-am dat numărul, fără să mă intereseze cu adevărat dacă mă va căuta sau nu.

Nici nu am ajuns bine acasă, că mi-a sunat mobilul. Raul era nerăbdător să ieșim în oraș și nu vedea niciun motiv pentru care am fi amânat reîntâlnirea.

Invitația m-a luat pe nepregătite. Aveam deja programul făcut: urma să mă uit la televizor și să mă îndop cu dulciuri. Fără să îl înștiințez cine îi face concurență, am motivat că sunt foarte obosită. Deși a insistat, nu a reușit să mă convingă să părăsesc pentru el delicioasa ciocolată albă, cele două pungi de pufarine și toate tențatiile cu multe calorii abia cumpărate de la supermarket. A rămas să ne-auzim în altă zi.

Raul m-a căutat și a doua, și a treia, și a patra zi... De fiecare dată, am ticluit câte o scuză ieftină ca să-l refuz. Pur și simplu, fără să găsesc eu însămi vreo logică, nu îmi ardea de întâlniri.

În scurtele conversații telefonice pe care le aveam, am încercat să aflu câte ceva despre el. Mi-a spus că are 30 de ani, că este avocat și s-a născut la Piatra-Neamț, dar s-a stabilit în București când a intrat la Facultatea de Drept, la stat.

Dacă vârsta și originile mi s-au părut credibile, am avut mari rezerve legate de profesia lui. Aș fi pariat mai mult pe un zugrav decât pe un avocat, fie el și unul care-și ratase cariera.

Am înțeles repede că Raul nu era genul de bărbat care să se dea bătut atât de ușor.

După săptămâni la rând în care m-a sunat cu o insistență agresivă, iar eu i-am respins invitațiile, am ajuns să mă simt hărțuită, lucru pe care i l-am mărturisit unei prietene.

— Am cunoscut un zugrav care mă hărțuiește efectiv. Mă sună întruna. Eu cred că îi lipsește ceva la cap. Păi dacă una te refuză sistematic, tu insiști așa, cu încăpățănare? N-ai un pic de orgoliu? Zi și tu! Nu ți se pare suspect? i-am cerut părerea prietenei mele.

— Un zugrav? s-a mirat ea, cu sinceritate.

— Mă rog, el zice că e avocat, dar eu cred că e zugrav.

— Păi și unde l-ai cunoscut?

— La farmacie. S-a ținut după mine și i-am dat numărul de mobil, iar acum nu mă mai slăbește cu telefoanele, m-am văitat eu, enervată de bătăciosul care reușise să mă scoată din pepeni, dar căruia nu îi spusese ce gândeam despre el.

— E drăguț?

— Părea drăguț. Nu mai știu, am și uitat cum arată, asta s-a întâmplat acum trei săptămâni...

— O fi vreun psihopat. Ai grijă! Dă-l naibii și spune-i să nu te mai caute!

— Nu părea psihopat, dar ceva e în neregulă cu el. Un ciudat...

Exasperată, dar și flatată oarecum de această perseverență, într-o seară i-am promis că ies cu el la o cafea. Imediat ce am închis telefonul, mi-a părut rău că am cedat presiunii. Și, totuși, nu l-am sunat înapoi să contramandez.

Raul s-a oferit să vină să mă ia cu mașina, dar am vrut să mă asigur în cazul în care s-ar fi dovedit într-adevăr un personaj dubios, luând în calcul și varianta unui posibil violator. Așa că i-am sugerat să ne vedem la o cafenea de lângă blocul meu, unde puteam merge și pe jos. Urma să ne întâlnim acolo.

Nu mai fusesem în acea cafenea de multă vreme și aveam să constat că se transformase într-o bodegă ordinară. Când am intrat, câțiva ochi mahmuri, de bețivi pofticioși, mi-au măsurat decolteul generos și posteriorul, scos în evidență de blugii foarte mulați pe el. Raul a avut inspirația să mă aștepte

la etaj, iar alcoolicii din cartier preferau parterul, unde era barul.

Nu mică mi-a fost surpriza să fiu întâmpinată de un tip drăguț și îmbrăcat cu stil, e drept cam mic de statură pentru gusturile mele. Deși eram minionă, îmi plăceau bărbații înalți, care îmi inspirau un sentiment de mai multă protecție.

După 20 de minute în care l-am descusut pe toate fețele, am realizat că Raul nu își meritase statutul temporar de zugrav-hărțuitor, posibil violator.

I-am spus că nu-l cred că este avocat, iar pentru a mă convinge mi-a arătat legitimația, eliberată de Baroul București.

Am vorbit despre te miri ce: profesiile noastre, relații la modul general, copilărie, vise, împliniri și decepții...

Dacă la începutul serii mi s-a părut simpatic, la final i-am acordat în taină calificativul „șarmant”.

M-am lăsat condusă acasă cu mașina, una destul de scumpă, am evaluat-o eu, atât cât mă pricepeam. Raul m-a sărutat de noapte bună, iar inițiativa lui nu m-a deranjat deloc, ba dimpotrivă. Am închis portiera mașinii în urma mea și am zâmbit mulțumită.

În cele câteva minute cât am urcat cu liftul până la etajul trei, am reflectat asupra acelei serii. Mi-am dat seama că nu trebuie să judeci oamenii în funcție de dispoziția ta de moment. Poți rata șanse pe care nu ești capabilă să le intuiești sub efectul unei stări neinspirate. Nu toată lumea are răbdarea și ambiția să-ți demonstreze că ai pus etichete greșite.

Telefonul pe care aveam să-l primesc la prânz de la Raul m-a binedispus. Voia să ieșim din nou, iar eu simțeam aceeași nevoie de a-l revedea.

Am petrecut împreună încă o seară minunată, de data aceasta într-un bar de fițe, unde Raul obișnuia să meargă regulat.

Odată ce am ajuns în fața blocului meu, în timp ce mă săruta de noapte bună, ca și seara trecută, Raul mi-a spus că vrea să facem sex. Propunerea lui mi s-a părut brutală. Am bătut în retragere, chiar dacă nevoile noastre coincideau. Și eu eram excitată, dar îmi puteam ține instinctele primare în frâu,

nu voiam să mă culc cu el atât de repede. Aveam de gând să îl mai plimb, ceea ce am și făcut.

După câteva întâlniri, nu mai știam cum să o scot la capăt. Îmi era din ce în ce mai greu să îi resping avansurile sexuale. „Toată seara m-am gândit cât de mult îmi doresc să îți fac sex oral”, a încercat să mă corupă în drum spre casă. Fără să-mi ceară părerea, a oprit mașina pe dreapta, într-un loc ferit, și a început să mă sărute pătimaș, încercând să-mi desfacă fermoarul de la blugi.

I-am înfrânat tentativa de a face sex în mașină, chiar dacă geamurile fumurii ne ofereau o oarecare intimitate. Raul însă părea greu de stăpânit. Când și-a dat seama că nu am de gând să-i cedez, aproape m-a implorat să facem sex. „Hai, te rog, te rog eu mult, te doresc rău de tot”, mi-a spus, în timp ce se chinuia să-mi bage mâna în bikini.

Nu s-a întâmpilat nimic atunci, ci după alte câteva seri în care i-am rezistat cu greu.

Cu o tactică aparte, multă pasiune și un apetit sexual ieșit din comun, avocatul meu își merita din plin porecla „Iepurașul”, pe care i-am dat-o încă din prima noapte petrecută împreună. Ar fi făcut sex oricând, oriunde, oricum...

„Iepurașul” a urcat repede în topul aleatoriu al celor mai buni bărbați care-mi trecuseră prin pat.

După câteva partide excepționale, l-am declarat lider incontestabil și nu am făcut-o cu mintea tulburată de orgasm. Mi-a reactivat pofta nebună de sex și am considerat că trebuie să-l recompensez pe măsură, iar „Iepurașul” nu rămânea niciodată dator. Mă aducea la extaz, dar tot el mă cobora cu picioarele pe pământ, când pleca în toiul nopții, pretextând că nu poate dormi în paturi străine.

În decurs de două luni, relația mea cu Raul nu a avansat deloc. Deși era evident că se simțea bine alături de mine, nu făcea niciun gest în plus care să-mi confere siguranță. Idila noastră se derula după un grafic impus de el, fără să mă consulte: de două ori pe săptămână, ne întâlneam, ieșeam în oraș, făceam sex la mine, apoi pleca acasă.

Mă ținea la distanță, astfel încât să nu cumva să depășim aceste bariere.

Îl bănuiam pe „Iepurașul” meu că zburda și pe alte câmpii. Mă trata mai degrabă ca pe o „sex buddy”, acea parteneră pe care o cauți doar atunci când vrei să îți potolești hormonii. Nu mă invita niciodată la el, scuzându-se că locuiește cu fratele lui, soția acestuia și cei doi copii ai lor. Deși era tandru în public și nu avea nicio problemă să ne afișăm în locuri aglomerate, între noi ceva nu funcționa ca într-un cuplu normal.

Nu-i cunoșteam prietenii și nici nu părea interesat să îi prezint pe ai mei, iar de familie nici nu încăpea vorbă. Nu mergeam la petreceri și nu stăteam în weekenduri împreună. Voiam să aflu exact cam pe unde mă situez în viața lui.

L-am sunat de la birou și i-am spus că îmi este dor de el. Mi-ar fi plăcut să fie doar un simplu test, al cărui rezultat să nu mă afecteze. Din păcate, Raul nu îmi era indiferent. Mă atașasem de el.

— Vezi să nu te îndrăgostești de mine, Laura! Nu vreau relații serioase, am alte priorități.

Replica tăioasă pe care am primit-o mi-a crestat inima care ofta după iubirea lui. Am simțit-o cum sângerează și nu eram pregătită să-i acord primul-ajutor. Nu aveam la îndemână niciun pansament steril pentru răni sufletești. Am încercat s-o îmbărbătez, dar era foarte sensibilă la durere și câteva lacrimi amare curgeau deja pe obraji ei. I le-am șters repede, astfel încât Raul să nu le observe.

— Cred că ai o părere prea bună despre tine. Nu există niciun pericol în acest sens, deci stai liniștit! am contracarat eu lovitura dură, la care nu mă așteptasem.

— Eu ți-am zis cum stau lucrurile...

— Raul, sunt majoră și vaccinată. Nu am nevoie să îmi spună nimeni cum stau lucrurile. Hai că trebuie să scriu ceva pentru ziarul de mâine. Vorbim. Pa!

— Du-te dracu de golan! am izbucnit eu, după ce am închis.

Îmi venea să dau cu telefonul de pământ, atât de rău îmi părea că îl sunasem. Nu puteam anula însă convorbirea. M-am

întors la treabă, încercând să mă concentrez pe ce aveam de făcut și să uit de discuția care-mi ruinase după-amiaza.

Raul a continuat să mă caute, iar eu am acceptat să mă culc cu el. Până la urmă, nu-mi strica nici mie un „sex buddy” stabil. Așa a mai trecut încă o lună de relație cu beneficii pe plan sexual. Uneori, este ideal să-ți însușești mentalități masculine. Dacă femeile ar reuși să facă diferența între sex și dragoste, ar fi mult mai fericite.

Într-o zi, i-am dat papucii lui Raul, fără preaviz. Nu știu exact de ce am făcut-o. Oarecum, mă plictisise de el. De la o vreme, sexul nu mai funcționa conform exigențelor mele. „Iepurașul” nu-și pierduse apetitul debordant, dar devenise previzibil în pat și nu mă mai incita. Încă din timpul prelu-diului, știam exact ce va urma.

Intrasem într-o rutină sexuală, pe care nu intenționam s-o tolerez. Sexul era singurul lucru care ne lega și nu puteam accepta să nu mă satisfacă, atâta timp cât nu aveam nicio obligație. Și pentru că nu-mi păsa de el, nu i-am mai răspuns la telefon.

Faptul că s-a simțit azvârlit la coș, ca un ambalaj de care nu mai ai nevoie, i-a lezat orgoliul. O săptămână a încercat înnebunit să ia legătura cu mine. Mă suna de câteva ori pe zi, iar când și-a dat seama că nu vreau să îi răspund, și-a încercat norocul după alte numere de telefon.

Nici avalanșa de sms-uri, nici mesajele de pe Yahoo Messenger nu m-au determinat să-mi schimb atitudinea. Nu mai voiam să am de-a face cu el. Insistența lui bolnăvicioasă mi-a adus aminte de perioada în care mă curta asiduu. Raul nu suporta să piardă, indiferent de conjunctură sau de miză.

„Nu merit să te porți așa cu mine!”, a fost sms-ul care m-a convins să stau de vorbă cu el. Cu o nesimțire care nu mă caracteriza, i-am sfidat intenționat inteligența când mi-am justificat atitudinea din ultima săptămână.

— Am fost foarte ocupată, i-am spus la telefon, cu un ton detașat, de nepăsare.

— Puteai măcar o dată să-mi răspunzi. Aș fi înțeles că ai treabă, mi-a reproșat el, încercând să pară calm, deși era evident că îl enervasem.

Am revenit la escapadele noastre sexuale. Într-una din seri i-a venit ideea să îmi arate niște fotografii, stocate în laptop. Raul voia să mi le prezinte pe fostele lui iubite. Nu înțelegeam rostul, dar nu am pus întrebări.

— Asta lucra la bancă. Aici eram la Costinești. Ce femeie nebună, nu am stat mult cu ea, mi-a arătat el o blondă sexy, cu niște picioare superbe.

— Cu asta am vrut să mă însor. E de la mine din oraș, din Piatra-Neamț. Îmi plăcea de ea că era fată cuminte...

În fotografie, o brunetă fără sare și piper, îmbrăcată ca o țărăncuță la cules de mere, stătea sprijinită de o mașină parcată într-o curte de la țară. „Ce o fi găsit la ea?”, m-am întrebat, studiind-o pe fetișcana din poză.

Brunetei i-a urmat o blondă frumoasă, cu sâni mari, surprinsă într-o ipostază care vorbea de la sine: se săruta cu Raul. Figura ei mi se parea familiară, dar nu-mi dădeam seama de unde o știu.

— Cine e tipa asta?

— Nu o recunoști? E Simona Dimitriu, de la trupa „Funny girls”. Am fost împreună un an. Am avut o aventură și cu Cristina, de la „Angels”, și Ema Stan, care prezintă vremea la Star TV, a completat Raul galeria cu trofee.

Deși nu îmi lipseau farmecul și senzualitatea, nu puteam concura cu vedetele după care suspinau mii de bărbați. Nu bănuiam că Raul are standarde așa de înalte, dar mai ales trecere la femeii de top.

— Bravo, măi cuceritorule! Tot înainte! l-am felicitat eu, de parcă aș fi fost cel mai bun amic al său, care-i încuraja golăniile.

Nu sunt convinsă că a sesizat sarcasmul meu. A continuat să-mi expună, cu nonșalanță, impresionantul palmares amoros.

Acum că știam de idilele lui cu aceste femei care nu doar erau celebre, dar arătau și trăsnet, nu a schimbat cu nimic

relația noastră. Nu m-am simțit complexată de pretențiile pe care mi-am dat seama că le avea și care mă depășeau cu mult. Am rămas la fel de naturală și dezinhibată în pat. Atâta vreme cât de șapte luni întrețineam raporturi sexuale, fără să primesc reclamații, însemna că exista o lege a compensației, deși nu aveam nici silicoane, nici vreun trup de zeiță.

Într-o seară, când eram la o terasă, eu delectându-mă cu un gin tonic, iar Raul, în calitate de șofer, cu o Cola, am remarcat împreună ziua în care ne-am cunoscut. Împlineam un an de la prima întâlnire, fără ca relația noastră să facă vreun pas înainte.

— Am crezut că ești un obsedat. Mai aveam puțin și îți făceam plângere la poliție pentru hărțuire. Eu dacă eram în locul tău, m-aș fi lăsat păgubașă. De ce ai fost atât de încăpățânat?

— Am avut eu ambiția să te vindec de gastrită, a glumit el, zâmbindu-mi șmecherește, la fel cum o făcuse când mă agățase la farmacie, în urmă cu un an.

Raul nu era îndrăgostit de mine, iar asta mă durea. Copleșită de regretul neputinței de a-l face să mă iubească, i-am cerșit puțină afecțiune. M-am lipit strâns de el și l-am sărutat pe gură.

Era o aniversare atipică. Nu celebram iubirea, ci sexul, de care urma să am parte și în noaptea aceea. Nu mai puteam continua așa.

Partidele noastre de amor respectau un fel de ceremonial. Înainte și după consumarea actului sexual, îl dezmiardam cu un masaj cu ulei aromat de vanilie. Raul era ca o pisicuță în mâinile mele delicate, dar care aveau forță. Adora să i se facă masaj.

De data asta, după orgasm, l-am privat de răsfațul obișnuit.

— Nu îmi faci masaj? m-a întrebat el, așteptând relaxarea de final.

— Raul, mă mărit. Sunt foarte îndrăgostită și sper să nu te mai văd niciodată.

— Da? Cu cine? m-a iscodit, sincer uimit de vestea pe care i-o dădusem.

— Cu sufletul meu pereche. Am fost împreună mulți ani, iar acum ne-am reîntâlnit și ne vom căsători. Îl iubesc mult.

— Așa de mult îl iubești încât tocmai ai făcut sex cu mine...

— Sexul nu are legătură cu iubirea, iar tu ar trebui să știi asta mai bine decât mine pentru că ești bărbat. Mi-ar fi plăcut să ne mai întâlnim din când în când, pentru că mi-o tragi într-un mare fel, dar nu vreau să îmi risc relația. Trebuie să mă cumințesc, măcar pentru o perioadă.

Nu-mi dau seama cum am scornit minciuna cu măritatul, dar am fost mândră de cum mi-am jucat rolul târfei care se folosește de bărbați pentru plăcerile carnale. Voiam să-l fac să se simtă mizerabil și am reușit.

Deși mă purtasem sub orice critică, la plecare Raul m-a sărutat și mi-a urat baftă. Drumurile noastre aveau să se despartă în acea noapte de august. Știam că îmi va fi dor de el, dar eram convinsă că luasem cea mai bună decizie. Acum trebuia să îmi caut un alt „sex buddy”. Din toate relațiile mele, învățasem o lecție practică. Orice femeie care ține la confortul ei psihic, trebuie să privească sexul și iubirea în ordinea inversă normalității. Când se culcă cu un bărbat, să nu-și facă speranțe că va fi mai mult de-o aventură. Dacă sexul va da naștere unei povești de dragoste, cu atât mai bine. Dacă nu, cel puțin a avut parte de distracție.

Un duș rece ca gheața

M-am trezit într-o dimineață cu o senzație de gol în stomac. Deși micul meu dejun consta exclusiv în cafea la filtru și țigări, de data asta am mâncat ceva la repezeală, ca să-mi umplu golul. Mi-am făcut un sandviș cu șuncă de pui și cașcaval și am așteptat să-mi treacă acea stare neplăcută, dar nu s-a produs nicio ameliorare. În mod firesc, stomacul meu ar fi trebuit să fie mulțumit cu ce-i oferisem. Mi-am dat seama că și mie, și lui ne lipsea altceva. Era dragostea lui Alex.

Din acea zi, fantoma fostului meu amant m-a bântuit o săptămână. Îmi bătea la geam seara, înainte să adorm, îmi apărea în somn, pe stradă, la birou, la cumpărături, când ieșeam în mall cu prietenele și oriunde aș fi mers. Am încercat să o alung, dar nu s-a lăsat gonită. M-am gândit să chem un preot care să sfințească garsoniera. Măcar cât stăteam acasă, aș fi avut liniște. Voiam cu orice preț ca stafia să dispară din viața mea. Văzusem pe Discovery reportaje despre spirite care nu aduceau niciodată ceva bun.

Nu mai vorbisem cu Alex de peste un an și credeam că îngropasem suficient de adânc iubirea pentru el. Îi făcusem un mormânt din care speram să nu mai iasă niciodată. Și totuși, un sentiment nemilos și incontrolabil îmi chinuia sufletul. Îmi

era dor de el. Dorul care mă tortura fără milă a învins orgoliul de femeie părăsită în fața altarului.

Iubirea nu cunoaște trufia. Este umilă atunci când se zbate să trăiască. Îngenunchează, se lasă biciuită și călcată în picioare fără să se opună. Vrea cu disperare să se salveze, iar dacă prețul este batjocura, îl acceptă necondiționat.

Mi-am făcut curaj și l-am sunat pe Alex. Trebuia să-i aud vocea. Mi-a răspuns un bărbat cu un timbru grav și distant.

— Bună, ce faci? Sunt Laura, i-am spus, dezarmată de acest ton protocolar.

Nu știam dacă mai are în memoria telefonului numărul meu.

— Bună! La muncă, tu?

— Bine. Voiam să te rog să mă ajuți cu ceva. Am nevoie de o pilă la Spitalul „Victor Babeș”. Mama unei prietene vrea să își facă niște analize. Cunoști pe cineva acolo? am găsit eu un motiv aparent pentru care l-am sunat.

— Chiar nu am relații la „Victor Babeș”.

— Asta e. O să mai dau niște telefoane, poate reușesc să rezolv. Altfel cum ești?

— Relativ bine. Am divorțat.

— Îmi pare rău, am mințit eu.

— Când s-a întâmplat? am continuat, dornică să aflu când a pus capăt căsniciei care mi-a distrus fericirea.

— Acum un an.

Nu știam dacă să mă bucur sau să mă simt trădată. Deci Alex divorțase de un an și nu mă căutase. Ceva îmi scăpa.

— Aș vrea să mă sfătuiesc cu tine într-o problemă, dar nu la telefon. Ne putem vedea zilele următoare?

— Aș avea timp chiar mâine, dacă ești disponibilă.

— Perfect. Te aștept pe la mine.

Trebuia să aflu urgent ce s-a întâmplat exact în viața lui Alex. Dar mai mult decât atât, voiam să știu dacă mă mai iubește. Era examenul final al dragostei noastre. Acum nu mai exista niciun obstacol care să ne țină departe unul de celălalt. Nu eram dispusă să mai renunț la el.

Când primești și cea mai mică șansă de a-ți recuceri iubirea, trebuie să ieși la atac cu o mentalitate de războinică. Un luptător bun este cel care nu se teme de înfrângere. Voința și o strategie minuțioasă te pot duce spre victorie chiar și într-o bătălie în care nu ești cotate ca favorit.

Alex a venit la mine a doua zi, trezindu-mi nostalgia dimineților în care ne iubeam ca doi nebuni. Am avut un sentiment de parcă ar fi fost cu mine în tot acest timp. Nu îl găseam schimbat și nici el pe mine, după cum avea să-mi mărturisească.

Situația lui Alex era mult mai complicată decât mă așteptam și nu mă avantaja deloc. Deși divorțase, era implicat într-o relație serioasă. Am făcut în gând un calcul, iar rezultatul nu era deloc onorabil pentru mine.

La scurt timp după ce dispăruse, s-a separat de nevas-tă-sa și s-a combinat cu cea care acum îi era iubită. Pe mine mă scosese din decor.

Am izbucnit în plâns. Printre lacrimi care curgeau șiroaie, i-am spus că îl iubesc și că nu concep viața fără el.

— Mi se pare nedrept ca după zece ani în care am fost împreună, deși erai căsătorit, acum, când te-ai eliberat, să îmi spui că ai pe cineva. Nimeni nu te va iubi ca mine. Nimeni, înțelegeți? Ești singurul bărbat alături de care vreau să îmbătrânesc și pe care l-am iubit cu adevărat. Te iubesc mult! i-am spus, plângând isteric.

După expresia uimită pe care o avea, am dedus că Alex nu s-a așteptat nicio secundă la această reacție. Eram dărâmată și el a înțeles asta.

Se uita la mine cu o privire în care am citit stupoare, emoție și milă, dar prea puțină dragoste.

Mi-a spus că și el mă iubește, a încercat să mă liniștească și mi-a cerut să am răbdare. Uram acest cuvânt, care nu mi se părea unul de încurajare.

— Dacă mă suni și nu îți răspund, înseamnă că nu pot vorbi, să nu te superi, m-a pus el în gardă.

— Nu te voi suna. Dacă îți este dor de mine, aștept să o faci tu, i-am spus, fără să am convingerea că îmi voi putea ține promisiunea.

Alex a plecat și m-a lăsat cu temeri și un sentiment de nesiguranță.

După două zile, l-am sunat. Nu mi-a răspuns și nici nu m-a căutat. Am revenit cu telefonul după alte două zile, iar el a ignorat din nou apelul meu. Am realizat că nu voia să-și complice existența cu mine. Nu mai eram binevenită în noul lui univers de burlac. Mi-am dat seama cât de mult greșisem iubindu-l zece ani și crezând cu înverșunare că este sufletul meu pereche. Timpul nu lucrează în favoarea ibovnicelor. Cu cât trec anii, cu atât șansele de a deveni titolare scad. O amantă deșteaptă destramă o căsnicie după cel mult un an de relație adulteră. Eu fusesem o metresă naivă, discretă și fără pretenții. Unele greșeli pe care le faci în viață sunt inofensive și nu te costă nimic. Altele te duc la faliment și sunt iremediabile. Asta mi se întâmpla mie.

„Mă iubește femeile!”

Mi-am propus să îmi petrec seara în fața televizorului, în compania unei pungi de chipsuri cu brânză. M-am instalat pe canapea cu telecomanda în mână și am început să butonez canalele. Aveam de ales între un film cu vampiri, un documentar despre catastrofe aviatice, pe care-l mai văzusem, o emisiune de divertisment execrabilă și un talk-show politic. „Situția țării este foarte dificilă, iar guvernarea USL nu va putea face minuni”, își dădea cu părerea un analist, care se umfla în pene cu pronosticurile lui.

„Mă doare-n fund de politica voastră”, le-am transmis moderatorului și invitatului său, pe care mi-am vărsat năduful că la televizor erau numai porcării.

„Programe de rahat!”, am decretat, apăsând butonul „off” al telecomenzii. M-am uitat nehotărâtă la cartea pe care o aveam pe noptieră de vreo lună și din care nu citisem decât câteva pagini. Era un volum istoric, despre cel de-Al Doilea Război Mondial. Încrâncenarea din timpul războiului era ultima senzație de care avea nevoie proasta mea dispoziție.

Nu m-am atins de carte, dar mi-am deschis laptopul. Am citit presa și am ascultat muzică pe Youtube, dar tot plictisită eram. „Ce-ar fi dacă mi-aș redeschide contul de Facebook?”, mi-a trecut prin minte ideea care părea salvatoare. Asta am și făcut. Până la urmă, Facebookul era un site de socializare și nu

unul matrimonial, deci nu mă obliga nimeni să mă las agățată, iar imaginea oripilantă a lui Rafael-cel-Groaznic începea să se estompeze.

Nici nu am apucat bine să-l reactivez, că am și primit o cerere de prietenie de la Delia, fosta mea vecină, alături de care am copilărit. Nu o mai văzusem din adolescență și eram curioasă cum mai arăta, așa că i-am scotocit prin albumele foto postate pe site.

Vremea așternuse pe chipul Deliei o frumusețe și o senzualitate aparte. Brunetă, cu un păr lung și bogat, cu ochii verzi și tenul creol, era o femeie absolut superbă. Am aflat din profilul ei că era actriță în Italia și făcea naveta București – Roma.

În timp ce-i studiam fotografiile, Delia m-a salutat pe chat. Era bucuroasă că ne reîntâlnim virtual, după atât de mulți ani în care pierdusem legătura. A fost o plăcere să ne reamintim boacănele pe care le făceam împreună, să schimbăm informații despre prietenii noștri din copilărie, care acum erau, ca și noi, oameni în toată firea, și să ne povestim viețile.

Am aflat că Delia terminase o relație cu un italian și era singură de câteva luni. Mi se părea incredibil că o femeie care arăta atât de bine nu-și găsisese rapid un alt iubit. Aveam să aflu mai multe decât mi-aș fi imaginat după întâlnirea la o cafea, pe care o fixasem în weekend.

Și în realitate Delia era la fel de frumoasă. Îmbrăcată sexy, cu o fustă mini, care-i dezgolea picioarele perfecte, și o bluză mulată pe sâni fermi și naturali, era o apariție care făcea senzație printre bărbați. Obișnuită să fie admirată, părea că ignoră privirile lacome ale masculilor cu imaginația înfierbântată de prezența ei.

Delia se putea considera o femeie norocoasă. Rolurile din filmele italienești, emisiunile tv, dar și aparițiile în reclame îi asiguraseră venituri bunicile, din care își cumpărase un apartament în centrul Capitalei și o mașină scumpă. Stătea mai mult prin Italia, unde avea contracte în derulare. Acolo l-a cunoscut pe Giovanni, un italian în vârstă, dar foarte

bogat, care o răsfața cu vacanțe exclusiviste și cadouri de la cele mai mari branduri din lume.

Relația lor luase sfârșit în urmă cu patru luni. Italianul era de-o gelozie greu de suportat, iar Delia l-a părăsit.

— Tu ești cu cineva? m-a întrebat ea, după ce și-a încheiat povestirea despre Giovanni.

— Nu. Am avut parte de tot felul de experiențe neplăcute. Mai precis, am dat numai peste cretini.

— Ei, cum așa?

— Uite așa.

Am pus-o în temă cu peripețiile amoroase din ultima perioadă. Deși am făcut-o cu umor, Delia a fost profund impresionată de insuccesele mele în relațiile cu bărbații.

Mi-a luat mâna și a început să mi-o mângâie.

Gestul mi s-a părut de o tandrețe oarecum nefirească, dar l-am trecut cu vederea.

— Draga mea, ești o femeie minunată. Tu ai nevoie de cineva care să te iubească cu adevărat, mi-a sugerat, zâmbindu-mi și căutându-mi privirea.

— Îți mulțumesc! i-am spus eu, fâstăcită că nu-mi mai dădea drumul la mână.

Ca să mă eliberez de atingerile ei suspecte, mi-am aprins o țigară.

— Laura, tu ești o comoară de femeie.

— Ce păcat că nu ești bărbat! am glumit eu, ca să mai destind conversația.

— Nu sunt bărbat, dar o femeie îți va înțelege întotdeauna mult mai bine nevoie.

— Asta așa e, m-a luat pe mine gura pe dinainte, fără să-mi dau seama că încurajez o pasiune spontană.

— Ai un păr superb, m-a complimentat Delia, trecându-și degetele prin buclele mele.

— Iar tu ești superbă din cap până în picioare, m-am simțit dator să-o complimentez la rândul meu.

Jovială și inteligentă, Delia știa să te facă să te simți bine alături de ea. Nici nu bănuiam ce surpriză mă aștepta la finalul întâlnirii. La despărțire, m-a cuprins în brațe și a vrut

să mă sărute pe gură. Am fost atât de șocată încât nici nu am știut cum să reacționez.

— Hei, ce faci? Ai înnebunit? am întrebat-o, în timp ce am împins-o cu mâinile.

— Laura, cred că m-am îndrăgostit de tine! Te doresc mult!

Declarațiile prietenei mele din copilărie m-au luat pe nepregătite. Numai o naivă ca mine putea să nu-și dea seama că Delia îmi făcuse avansuri toată seara.

Am fost realmente contrariată de franchețea ei.

— Delia, nu sunt lesbiană. Îmi plac prea mult bărbații.

— Laura, nici eu. Sunt bisexuală, deci atracția mea pentru femei nu o exclude pe cea pentru bărbați.

— Nu mă interesează relațiile cu femei. Punct.

— Cum poți fi sigură de asta dacă nici măcar nu ai încercat, a insistat ea, vrând să mă sărute din nou pe gură. I-am simțit limba între buzele mele și mi-a venit instant să vomit. În viața mea nu mă sărutasem cu o femeie. Mi-am ieșit din fire.

— Măi, fată, tu nu pricepi? Lasă-mă în pace! De câte ori trebuie să îți spun?

Am dat-o la o parte, am deschis portiera mașinii și am urcat la volan.

— Îmi permiți, te rog, să închid ușa? am întrebat-o fără măcar să mă uit la ea.

— Sigur... Scuză-mă!

Părea la fel de bulversată ca mine că o refuzasem.

Lipsa de reacție în anumite împrejurări poate duce la complicații. Să nu ripostezi de teamă că-l vei ofensa pe celălalt este cea mai mare greșală. Bunul simț nu este o armă atunci când ai de-a face cu obrăznicia.

Nu puteam nici măcar s-o compătinesc pe Delia. Toleram mai degrabă lesbianismul și homosexualitatea, despre care credeam că sunt anomalii imposibil de controlat. Bisexualitatea mi se părea un moft.

Dezvirginată online de un politician

Deși nu mă ocupam de politică, șefa mea m-a rugat să fac un interviu cu un anume Liviu Sisoe, pe care mi l-a prezentat ca pe un tânăr cu mari perspective într-un partid important. Am înțeles că familia lui avea influență și era bine să fim prieteni. Ne-am întâlnit la sediul partidului, unde m-a întâmpinat un bărbat prezentabil, brunet, cu un început de chelie, un pic de barbă, îmbrăcat la costum și mirosind puternic a parfum. Părea cu 2-3 ani mai în vârstă decât mine. În timpul interviului, mi-am dat seama că interlocutorul meu nu se simțea în largul lui. Mi-a atras atenția să nu-i pun întrebări incomode, ceea ce nici nu mi-aș fi permis. Tot ce aveam de făcut era să execut o formalitate conform indicațiilor. Interviul trebuia să-l pună într-o lumină favorabilă. Discuția a fost una protocolară, dar, la final, tânărul politician a părut încântat și mi-a lăudat profesionalismul. După ce am publicat interviul, m-a sunat să-mi mulțumească, un gest frumos, pe care puțini dintre cei despre care scriam îl făceau. În aceeași seară, Liviu Sisoe m-a adăugat în lista lui de prieteni de pe Facebook. Imediat ce a primit acceptul meu, m-a contactat în privat. Cu cât am început să vorbim mai mult, cu atât a devenit mai destins și îndrăzneț în conversație.

— Ce metode de contracepție folosești? m-a întrebat din senin.

Deși purta numele unui sfânt, acest Sisoe al politicii românești nu avea absolut nimic în comun cu preacredinciosul sanctificat de biserică. Aș fi putut să îi spun că nu e treaba lui și că întrebarea mi se pare nepotrivită și lipsită de bun simț, dar nu am făcut-o. Descopeream un interlocutor cu o personalitate opusă celui pe care-l întâlnisem la interviu. Nu-l regăseam de niciun fel pe bărbatul sobru și atent la fiecare cuvânt pe care-l spune. În scurt timp, am ajuns să avem discuții intime. Cu abilitatea unui maestru al manipulării, reușise să mă facă să scap de inhibiții și să mă destăinui ca unui persoane de care eram foarte apropiată. Faptul că ne cunoșteam în realitate mi-a conferit încredere. Nu era un oarecare pe care-l agățasem pe Facebook, ci un tip respectabil, cu o promițătoare carieră politică și provenind dintr-o familie onorabilă.

— Îți place să ți se vorbească și să vorbești vulgar când faci dragoste? a fost o altă curiozitate de natură sexuală a noului meu amic virtual.

Nu eram neapărat o adeptă a vulgarității în pat, dar mi-am propus să-l provoc.

— Da, i-am răspuns, fără să mă gândesc prea mult dacă am făcut bine sau nu.

Răspunsul meu a fost butonul care a declanșat în mintea lui un adevărat dezmăț sexual. Liviu mi-a descris fanteziile erotice pe care le avea cu mine și nu a făcut-o în termeni academici. Mi-a spus că este excitat și am aflat cu lux de amănunte cum ar fi decurs între noi o partidă de sex. Suna ca un scenariu porno, care ne avea ca protagoniști. Liviu simțea nevoia de interacțiune și mi-a sugerat să-mi dau și eu frâu liber imaginației, dar mai ales limbajului murdar. Dacă, în urmă cu câțiva ani, „Obsedatul” mă dezgustase cu mesajele lui scabroase, acum nu știam nici ce să mai cred, și nici ce să fac. Să pun capăt acestui flirt cu note pornografice sau să merg mai departe?

Mă surprindea că Liviu își risca atât de infantil cariera politică. Nu doar că eram ziaristă, dar mă văzuse o singură dată în viața lui, iar mesajele vulgare pe care mi le trimitea îl puteau compromite. Pe de o parte, mă flata încrederea pe care o avea în mine. Atunci am înțeles că mesajele obscene erau o practică incitantă pentru mulți bărbați, un fel de preludiu al actului sexual care urma să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Așadar, îl pedepsisem prea aspru pe colegul meu Sorin, condamnându-l să poarte porecla „Obsedatul”. Deși mă interesa moda și citeam revistele pentru femei, am constatat cu surprindere că nu eram la curent cu noile tendințe sexuale și aveam de gând să recuperez.

„Trebuie s-o fac și pe asta!”, am decis să mă supun unei experiment inedit pentru mine.

De două-trei ori pe săptămână, mă iubeam virtual cu Liviu. Îmi spunea că sunt o amantă bună și mă încuraja să devin și mai perversă în descrieri. Mă chinuiam să inventez acțiuni cât mai palpitate și să fac jocuri de cuvinte vulgare. Eram o neinițiată, dar încercam să mă perfecționez din mers.

Liviu mi-a spus de la început că are o iubită, dar ea nu conta în relația noastră virtuală, care progresa într-un ritm alert. După un timp, tânărul meu politician mi-a cerut să facem sex la telefon. Ajunsesem la o răscruce de drumuri. El își dorea mult asta, iar eu aș fi bătut în retragere.

„Acum, dacă tot am intrat în horă, trebuie să joc până la capăt”, mi-am făcut curaj.

Dacă ne înfierbântam prea tare pe chat, Liviu mă suna și continuam partidele de sex la telefon. Ne autostimulam simultan până ajungeam la orgasm. Mă simțeam oarecum vinovată că îmi plăcea să fac asta. Mi se părea o deviere de la normalitate, dar era ceva nou pentru mine și voiam să experimentez. Magazinul vieții are pregătite întotdeauna oferte speciale, valabile doar în sezonul tinereții. Dacă nu profiți de ele, vor expira într-o bună zi și s-ar putea să-ți pară rău când vei îmbătrâni.

— Când ne vom revedea, voi muri de rușine, i-am mărturisit într-o seară.

— Nu ai de ce, Laura, doar nu ești copil.

Avea dreptate. Nu eram copil, dar nici nu făcusem sex virtual cu o sută de indivizi. Eram convinsă ca voi fi stingheră în preajma bărbatului care mă dezvirginase online.

Luni de zile, eu și Liviu ne-am făcut de cap în spațiul virtual. Abia așteptam să ajung acasă și să deschid Facebook-ul. Mă excita ideea că eram uniți de un secret trivial.

Se apropiau alegerile, iar Liviu intrase în campanie electorală. Când se întâmpla să-l văd pe la televizor, îmi era greu să fac conexiunea între politicianul rasat și perversul care mă aducea la extaz.

Liviu nu mi-a dat niciodată de înțeles că și-ar dori cu adevărat să ne punem în practică fanteziile, iar asta îmi convenea. Nu eram pregătită să înfrunt realitatea.

Pentru că nu voia ca rutina să ne afecteze relația, într-o seară mi-a cerut să îi trimit o fotografie cu mine goală. Nu am vrut să îmi asum un risc inutil. O fotografie nud putea face mai mult decât o mie de cuvinte vulgare.

De un timp, Liviu apărea din ce în ce mai rar pe Facebook. Am presupus că e ocupat cu campania. Ne-am mai întâlnit o singură dată, la o conferință de presă a partidului din care făcea parte. S-a întâmplat să îi țin locul unei colege care era în concediu medical. Liviu a venit la mine și am schimbat câteva vorbe. Așa cum intuiseam, m-am simțit atât de rușinată în prezența lui de escapadele nocturne la care eram complici.

— Este penibilă situația asta, Liviu, i-am șoptit la ureche.

— Fii serioasă! Nu e nimic penibil. Abia aștept să ți-o trag diseară, a încercat el să mă detensioneze.

În seara aceea, a fost ultima noastră partidă de sex virtual. Liviu a câștigat un loc în Parlament și odată cu succesul în plan politic, a dispărut de pe chatul Facebook. Stătea tot timpul offline, iar singurele lui postări erau despre politică.

Escroc cu stil

Pe Elvira am cunoscut-o în adolescență, pe vremea când frecventam amândouă cenaclul literar de la Palatul Copiilor. O fată extrem de inteligentă, cultă și educată, avea toate atuurile pentru un viitor de succes. După ce a terminat liceul, a fost admisă la o universitate americană, unde a studiat marketingul. Chiar în timpul facultății, l-a cunoscut pe Mike, un american putred de bogat, mai în vârstă decât ea cu 15 ani. Elvira și Mike s-au căsătorit, iar lucrurile mergeau grozav între ei.

El era un adevărat gentleman, care știa să-și respecte soția și nu-i refuza niciun capriciu. Deși își doreau foarte mult un copil, nu s-a întâmplat ca Elvira să rămână însărcinată. Mike se purta însă atât de frumos cu ea încât reușea să-i aline suferința cauzată de faptul că nu putea să-i facă un moștenitor. Formau un cuplu minunat, admirat de toți prietenii și cunoștințele lor. După șapte ani de mariaj exemplar, Elvira avea să primească o lovitură care i-a schimbat viața radical. A aflat că Mike o înșela cu o tânără de numai 20 de ani, model de profesie. Soțul ei i-a recunoscut aventura, fără măcar să încerce s-o convingă că a fost o rătăcire. Mike se îndrăgostise și voia să divorțeze.

Lumea de poveste a Elvirei s-a prăbușit într-o secundă. Nu-și imagina viața fără el. Orgolioasă, nu i-a cerșit iubirea și

a acceptat separarea cu demnitatea unui brav soldat în fața plutonului de execuție. În urma partajului, Elvira s-a ales cu o casă în Chicago, bijuterii de valoare și cu câteva sute de mii de dolari în cont.

Deși ar fi putut trăi liniștită în America, a vândut casa impunătoare care-i rămăsese după divorț și s-a întors definitiv în România. Viața ei peste Ocean nu mai avea niciun sens fără Mike. În țară, ca să nu se plictisească, s-a angajat în regim part-time la o companie de consultanță. Pentru că își permitea, în fiecare lună își dona salariul unei case de copii.

Elvira era clientă fidelă a barurilor și restaurantelor scumpe; pentru a-și menține tonusul, plătea o maseuză care-i venea acasă de două ori pe săptămână; mergea aproape zilnic la sala de fitness, iar cumpărăturile și le făcea numai de la magazinele de pe Calea Victoriei, unde cea mai ieftină pereche de pantofi costa 2 000 de lei.

Deși trăia pe picior mare, nu era fericită. Mike o rânise atât de tare încât nu se mai putea apropia de niciun alt bărbat. Prietenele ei încercaseră să o combine cu unul și cu altul, dar Elvira nu putea să treacă peste trauma divorțului. Asta până când l-a întâlnit, la sala de fitness, pe Marius, un tip care arăta incredibil de bine și care făcea antrenamente de ani de zile. Cu un corp care părea sculptat și trăsături de latino lover, era un bărbat căruia cu greu îi rezista o femeie.

Când a invitat-o la masă, nici nu a interesat-o că era mai mic decât ea cu opt ani. După ce își dedicase toată tinerețea unui bărbat cu mult mai matur, acum voia să-și ia revanșa. Marius atrăgea atenția ca un magnet, iar Elvira era foarte mândră de achiziția ei. Student la Agronomie, latino loverul trăia din ce-i dădeau părinții lui. Cum banii nu reprezentau o problemă pentru Elvira, obișnuia să facă adesea gesturi generoase față de mai tânărul ei iubit. Când au sărbătorit șase luni de relație, i-a pregătit un cadou special: un ceas Omega de 1 500 de euro, pe care știa că și-l dorea la nebunie. Drept mulțumire, el i-a oferit cea mai bună partidă de sex din viața ei. După ce, timp de un an, își plânsese de milă aproape

în fiecare noapte, mototolind perna în pumni și umplând-o de lacrimi, Elvira era, din nou, îndrăgostită.

Deși nu se mutaseră împreună, Marius își petrecea cea mai mare parte a timpului la ea. Într-o seară, înainte să meargă la o petrecere în clubul preferat al vedetelor, prietena mea și-a căutat în cutia de bijuterii un colier care să se asorteze cu ținuta argintie de la Casa Dior.

— Iubitule, care se potrivește mai bine la rochița asta? i-a cerut Elvira părerea, scoțând din cutia burdușită cu bijuterii niște perle originale și un colier cu safir.

— Frumoasa mea, eu te iubesc și fără perle, și fără safire. Din partea mea, poți să nu porți niciunul. Tu ești piatra mea prețioasă, a lingușit-o Marius, sărutând-o apăsat pe gură.

— Of, nu mă ajuți deloc, s-a alintat ea.

— Am încredere în gusturile tale, s-a eschivat el în continuare.

— Și eu am încredere în tine. Ce mi-ai făcut de m-ai orbit așa? l-a tachinat Elvira.

— Cât de mare încredere ai în mine?

— Mare, mare, cea mai mareee, a făcut ea o glumă sexuală, strecurându-și mâna între picioarele lui.

— Vreau dovezi, nu vorbe!

— Cere și ți se va da, l-a asigurat cu o privire galeșă.

— Vreau să fiu eu seiful bijuteriilor tale.

— Tu vrei să mă provoci. Ești convins că nu ți le-aș da...

— Nu sunt convins de nimic...

— Ei bine, ia-le. Chiar te rog! Dacă asta este o dovadă că am încredere totală în iubitul meu, păstrează-le la tine. Te cunosc prea bine ca să am vreo îndoială că nu vor fi în siguranță.

— Ia să vedem ce avem aici, a vrut Marius să facă inventarul bijuteriilor pe care Elvira le primise de la Mike, de-a lungul căsniciei lor.

— Fă-mi plăcerea să ți le prezint eu. Inel cu rubin, inel cu safir, colier din perle autentice, colier cu pandantiv de smarald, colier din aur masiv, colier din aur alb și roz, cercei cu

diamante, cercei din ultima colecție Demi Moore, brățară cu safire, inel din colecția Bvlgari...

Valoarea obiectelor se ridica la peste 15 000 de dolari. Pesemne că acest Cupidon îi săgetase Melaniei nu doar inima, ci și creierul.

Ca nu cumva dimineața să uite prețioasa comoară, Marius a pus caseta pe noptieră.

Relația lor funcționa ca pe roate. Datorită mai tânărului său iubit, prietena mea redescoperise dragostea pasională, bucuria de a te dărui celuiilalt cu toată ființa și sufletul tău, emoțiile fiecărei reîntâlniri... Când ieșeau la braț, se simțea invidiată de celelalte femei, iar asta o făcea să se îndrăgostească și mai mult de el.

Fără să-i dea niciun avertisment, într-o zi, iubitul ei a evacuat-o din viața lui, dar a păstrat bijuteriile. Nu i-a mai răspuns la telefon, nu a mai trecut pe la sala de fitness, iar prietenii săi pretindeau că nu știu nimic despre el.

În inima Elvirei, s-a produs un seism care a dat-o cu capul de toți pereții pe proprietara ei. Au căzut din temelii sentimente, senzații unice, clipe minunate, tot ce o lega de Marius. Ametită, cu sufletul prăfuit, plin de julturi și vânătași, Elvira a avut, totuși, puterea să se adune. A înțeles că a fost victima unui escroc sentimental, pe care nu avea să-l mai vadă niciodată. Criza financiară dăduse naștere unei noi categorii de infractori: hoții de inimi și bunuri. Erau bărbați experți în manipularea femeilor credule, pe care le seduceau, cu scopul precis de a le trage pe sfoară. Escrocarea acestor naive romantice era principala lor sursă de venit.

Puține dintre ele cereau ajutorul poliției, iar rușinea că s-au lăsat duse de nas ca niște copii ademeniți cu o bucată de ciocolată era principalul motiv. Nici amica mea nu a făcut-o. Nu avea nicio dovadă că îi dăduse caseta cu bijuterii șarlatanului. Basmelor cu prinți pe cai albi au fost scrise să ne încante copilăria și nu să ne amăgească maturitatea. Elvira și-a făcut ordine în biblioteca propriei vieți și a golit rafturile pe care se afla colecția de povestiri nemuritoare. Era timpul să păstreze doar volumele pentru oameni mari.

Ospiciul virtual

Stirea că o tânără mamă și-a ucis bebelușul aruncându-l pe geam de la etajul 10 a creat mare vâlvă în redacție. Trebuia să ne mobilizăm rapid ca să aflăm cât mai multe informații despre criminală și familia ei. Doi colegi au plecat la locul tragediei, în timp ce alții au început să dea telefoane peste telefoane, în speranța că vor reuși să deslușească misterul acestei crime oribile.

Mie mi-a revenit sarcina de a vorbi cu un medic psihiatru care să-i facă un portret mamei ucigașe. Nu cunoșteam niciunul, dar o prietenă care lucra în televiziune mi l-a recomandat pe Darius Martinov, un psihiatru tânăr, dar foarte apreciat. L-am contactat, iar medicul s-a dovedit într-adevăr un profesionist. Pentru că puteam oricând să mai am nevoie de opinia unui specialist în domeniu, l-am adăugat în lista de Facebook, un site despre care îmi schimbasem părerea și care se dovedea util pe plan profesional.

Am rămas surprinsă când am văzut cât de bine arăta medicul psihiatru, care avea un adevărat fan club Facebook. Darius postase pe site zeci de fotografii, care surprindeau diverse momente din viața lui: la cabinet, la distracție, în vacanță, acasă, în campanii caritabile... Fiecare poză primea instant zeci de like-uri și comentarii din partea admiratoarelor sale, femei frumoase sau mai puțin frumoase și din

categorii sociale diverse, de la chelnerițe și animatoare-n cluburi până la afaceriste și stewardese. Psihiatrul Darius Martinov era un personaj popular în spațiul virtual și probabil nu numai. Deși avea un profil bogat în informații personale, nu bifase nicio opțiune care să clarifice statutul amoros. Cu siguranță, nu era căsătorit, dar nu părea nici genul care să fie singur.

Cu toate că m-am străduit să-i stârnesc interesul, m-a ținut la distanță. Umorel meu nu dădea niciodată greș și, totuși, psihiatrul îmi ignora toate tentativele de a ne împrieteni. După încercări succesive de a-i intra în grații, am renunțat. Până la urmă, nici nu prea știam ce vreau de la el. Nu mă caracteriza să le fac avansuri bărbaților. La mijloc putea fi vorba doar de orgoliu feminin, fără să existe vreo miză. Pur și simplu, mă deranja că nu-mi acorda atenție. Eram ca un copil răzgâiat care se prostește în fel și chip ca să fie băgat în seamă.

La doar o lună după ce am bătut în retragere, am avut parte de-o răsturnare de situație. Darius a devenit brusc interesat de persoana mea. Mă aborda ori de câte ori eram online, într-un stil care, inițial, m-a derutat, pentru ca apoi să devină obișnuiță.

Făcea glume deocheate, iar eu, în loc să ripostez, mă distram pe seama aiurelilor pe care le debita. Când era în toane foarte bune, îmi dedica versuri obscene și am constatat că avea talent. Cuvintele triviale curgeau pe monitor în rime încrucișate, iar eu râdeam cu poftă. Era modul lui original de a mă complimenta. Nu îmi spunea că mă consideră sexy, dar deduceam asta din rândurile vulgare pe care mi le scria. Avea un stil personal de a-și exprima atracția față de mine. Încercam să țin pasul cu el, dar replicile mele nu erau niciodată suficient de indecente. Darius avea o inspirație obscenă debordantă.

Într-o seară, a schimbat registrul. Mi-a trimis un filmuleț pe care nu știu unde îl găsisese, dar era de un sadism ieșit din comun. Nu m-am putut uita la el până la capăt pentru că

scenele erau prea dure. O femeie se automutila, creștându-și sânii cu un cuțit. Sângele țâșnea în valuri. Am fost oripilată.

— E horror!

— Știu.

— Păi și dacă știi, de ce naiba mi l-ai trimis?

— Așa, voiam să-l vezi și tu.

Am bănuțit că vrea să-mi testeze reacția. Trebuia să am în vedere că stau de vorbă, totuși, cu un psihiatru.

Ciudățeniile lui mă speriau și, deopotrivă, mă fascinau. Darius era cu totul diferit de toți bărbații pe care-i întâlnisem până atunci.

Treceam printr-o perioadă stresantă, iar el reușea să mă distragă de la problemele pe care le aveam. Devenisem dependentă de tachinele lui deșănțate, dar care erau ca o terapie pentru mine. Mă intriga diferența dintre medicul psihiatru de excepție și bărbatul straniu pe care-l descopeream. Amicul meu era mai dereglat decât toți pacienții lui la un loc. Omul care reușea să vindece atât de mulți bolnavi nu putea sau nu voia să-și facă ordine în propria viață.

„Aștia care tratează afecțiunile psihice sunt defecti rău”, am tras eu concluzia, rememorând experiența cu sexy-psihologul Eduard Costescu.

Când părăsea cabinetul, probabil că Darius simțea nevoia să refuleze. Nu-mi dau seama de ce m-a ales să fiu părtașă la nebunia lui. Să fi intuit că am potențial?

Darius m-a făcut să mă eliberez de toată demența care zăcea ascunsă-n mine, dar care stătea la pândă. O renegasem dintotdeauna, iar acum îmi era imposibil s-o mai stăpânesc. Își făcea de cap și nu mă puteam împotrivi. Darius devenise un confident al subconștientului meu. Îmi descătușam și cele mai condamnabile gânduri, fără teama că voi fi judecată. Orice om are o personalitate secretă, care se dezlănțuie doar atunci când găsește un mediu favorabil. Se poate întâmpla o dată-n viață sau niciodată.

Este ca un microb pe care-l porți în organism fără să știi. Afli de existența lui doar atunci când îți scade imunitatea și brusc te-mbolnăvești.

— Am o babă bârfitoare la mine în bloc căreia îmi vine să-i înfig niște ace în fund. M-aș distra s-o văd suferind. Ba m-aș duce la ea să îi spun că eu i le-am înfipt și i-aș înțepa și buzele, ca să i se umfle și să nu mai poată deschide gura aia spurcată ca să bârfească.

Eram șocată eu însămi de cruzimile care-mi treceau prin cap. Mă considerasem o persoană incapabilă să facă vreun rău cuiva. Aproape leșinam dacă vedeam sânge și mă impresiona până și-o vrabie moartă.

— Dacă m-aș reîncarna, mi-ar plăcea să conduc o bandă de hoți, dar nu una de duzină, ci care să jefuiască bănci și case de milionari. Și nu în România, că e o țară mică și săracă, aici te prind repede, ci în America. Acolo e raiul adevăraților infractori.

Asta o spuneam, deși îmi era frică și de umbra mea. În studenție, nu copiasem nici măcar la un examen. Îmi tremurau genunchii de teamă că aș putea fi prinsă de profesor.

Eu și Darius ne toleram reciproc doza de nebunie.

— Crezi că am șanse de vindecare? l-am întrebat, amuzată eu însămi de bazaconiile pe care i le scriam.

— La fel de multe cum am și eu, mi-a răspuns, cu sinceritate, amicul meu, care își asuma astfel partea lui de sminteală.

— Ai trăsături fizice de perversă, a constatat Darius, într-o seară, după ce mi-a studiat câteva fotografii.

Deși nu eram de acord cu el, nu mi-am permis să contrazic un psihiatru. Singura mea extravagantă erotică mă lega de Liviu Sisoie, politicianul care m-a inițiat în sexul online și prin telefon, condimentat cu expresii vulgare. Nu mă consideram o perversă, dar, dacă mi-aș fi dat silința, aș fi putut deveni.

Darius miza atât de mult pe caracterul meu pervers încât mi-a propus direct o partidă de sex în trei: eu, el și un prieten de-al lui, pe care aveam să-l întâlnesc la momentul potrivit. Ar fi fost nu doar un „ménage à trois”, ci și un fel de „blind date”, pentru că eu și Darius nu ne văzusem niciodată.

Oferta mi s-a părut o impertinență din partea lui și am ținut să îi spun asta. Nervoasă, l-am sunat și i-am cerut explicații.

— Tu crezi cumva că sunt curva orașului? l-am întrebat iritată.

— Nu, de ce?

— Păi atunci de ce îmi propui sex în trei?

— Laura, eu am făcut sex în trei. Asta înseamnă că sunt curvă?

— Nu, dar ești bărbat.

Darius era extrem de abil și inteligent. Avea replică la orice i-aș fi spus. Mă simțeam vulnerabilă într-o dispută verbală cu el, așa că nu am prelungit discuția. Lucrurile erau clarificate.

Nu mă gândisem nicio secundă să mă culc cu el. Nu aveam nevoie de terapie sexuală, ci spirituală. Mă atrăgea, dar nu atât de mult încât să risc tratamentul psihiatric de care beneficiam virtual aproape în fiecare noapte. Îmi era teamă că sexul putea distruge legătura noastră atât de specială prin nebunia ei. Deși modul lui de abordare mă indignase, am continuat să vorbim.

— Darius, ce sunt eu pentru tine? am vrut să aflu într-una din conversații.

— Cum adică?

— Ca să înțelegi, îți voi spune ce ești tu pentru mine. Ești o persoană față de care nu am niciun fel de inhibiții. Mă simt confortabil când vorbim. În viața mea nu am fost atât de deschisă cu cineva așa cum sunt cu tine.

— Și tu ești la fel pentru mine, dar ai o mare calitate.

— Care e aia?

— Ești femeie.

Era un mesaj care nu lăsa loc la interpretări. Indiferent de circumstanțe, Darius voia ca relația noastră nonconformistă să fie transferată din lumea virtuală în cea reală pe calea sexului. Egoismul masculin l-a făcut să uite de prietenul care ar fi trebuit să ni se alăture într-un „ménage à trois”. Peste puțin timp, și-a reînnoit invitația la sex, dar fără a-l mai aduce în discuție pe amicul său.

Nu m-a luat nicio secundă în serios când i-am spus că nu vreau să mă culc cu el. E adevărat că nu aveam niciun interes să fiu categorică. Îi aflasem slăbiciunea și intenționam să profit de ea. Atâta timp cât nu-i ofeream ceea ce-și dorea, aveam garanția că acest joc bolnăvicios, care mă subjugă, nu se va încheia. Nu mă simțeam pregătită să ies din el. Nici când mi-am făcut un nou iubit, nu am putut pune capăt relației neobișnuite cu Darius, un drog puternic pentru o persoană predispusă la dependențe ca mine.

După încă o lună, spațiul virtual a început să mă sufoc. Realitatea mă îmbia să evadez din mediul virusat în care mă izolasem. Trebuia să-l întâlnesc pe Darius, dar în condițiile impuse de mine, fără să mă simt presată de angajamente sexuale. L-am invitat la o cafea și a acceptat. Aveam niște emoții îngrozitoare. În sfârșit, îl cunoașteam pe bărbatul care se juca cu mintea mea de atâtea luni de zile.

Darius era un tip plăcut, dar care nu excela prin nimic ca aspect fizic. Nu avea nici pe departe alura unui cuceritor. Dacă ne-am fi cunoscut în altă împrejurare, era puțin probabil să-mi fi atras atenția. Întâlnirea a mers prost. Nu m-am simțit deloc în largul meu, deși eram o extrovertită. Darius m-a intimidat, chiar dacă era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit. Să flirtezi cu o femeie stingheră este ca și cum ai vrea să faci sex cu una care suferă de frigiditate. A încercat să mă detensioneze cu obișnuitele lui glume sexuale, dar a obținut un efect invers: m-am blocat. Vorbeam puțin, iar atunci când o făceam, îmi era imposibil să duc la capăt o frază logică.

Ratasem cu succes această întâlnire pe care mi-o imaginasem cu totul altfel: trebuia să fiu sigură pe mine, provocatoare și accesibilă până la o anumită limită.

„Dragă Laura, ești o proastă. De fapt, ești foarteeeee proastă”, mi-am reproșat, pe drumul spre casă, furioasă pe mine însămi.

Îmi era ciudă că mă purtasem ca o școlăriță timidă, dar cel mai rău mă chinuia gândul că Darius m-ar putea părăsi. În timp ce mă pedepseam aspru pentru atitudinea mea de ne-roadă, mi-a sunat telefonul. Era el.

— Ți-ai uitat bikinii la mine în mașină, a glumit, ca de obicei, schimbându-mi imediat dispoziția.

— Vai, așa mi se întâmplă mereu, i-am replicat, începând să râd.

Aș fi vrut să mă scuz pentru cum mă purtasem, dar nu am făcut-o. Tot ce conta era că mă liniștisem: jocul nostru unic prin absurditatea lui, fără reguli și bariere, continua.

Dacă bărbatul Darius nu-mi produsese nicio impresie anume, personajul care mă întâmpina aproape seară de seară în pragul lumii noastre virtuale îmi devasta mintea. Psihiatrul îmi anihilase caracterul de femeie puternică; eram doar o sclavă înlănțuită într-o pasiune maladivă. Uneori simțeam nevoia să-mi confirme că nu sunt chiar nebună de legat.

— Oare ar trebui să mă internez la balamuc? l-am întrebat, în glumă, dar așteptând un răspuns serios.

— Nu, îmi nega el categoric derapajele evidente de la normalitate.

Asta mă încuraja să merg mai departe. Personalitatea mea secretă era ca un vulcan care a erupt după sute de ani de inactivitate. Lava gândurilor mele nesăbuite clocotea în craterul minții tulburate de erupție.

— Mi-aș face un tatuaj pe creier. Și știi ce aș scrie? I'm a bitch! (Sunt o scorpie!), i-am mărturisit într-o altă discuție nocturnă.

— Minunat! era cuvântul lui favorit pe care-l folosea când îmi stimula aberațiile.

Darius îmi amintea, din când în când, că mă voia în patul lui. Îmi vorbea ca unei prostituate, dar nu mă deranja. Eram o supusă prea umilă ca să protestez.

Trebuia să-l refuz de fiecare dată cu mult tact. Nu îmi permiteam să-l pierd. Mă simțeam ca o musculiță captivă într-o pânză de păianjen. Mă luptam să scap din ea fără să mă accidentez. Până și cea mai mică mișcare greșită îmi putea fi fatală.

Eram convinsă că Darius este un amant inegalabil. Mă înfioram când îmi închipuiam că mă iubește cu ură. Era un bărbat vanitos și știam că atunci când îi voi ceda, mă va

pedepsi sexual pentru că nu am făcut-o mai devreme. Darius disprețuia, oricum, femeile, pe care le împărțea în două categorii: curve proaste și curve deștepte.

Sexul era arma la care intenționam să apelez numai în ultimă instanță. Dacă se retrăgea din jocul nostru imoral, aveam cu ce să-l ademenesc să se întoarcă.

Într-o duminică, m-a invitat din nou la el. Era o invitație de bun simț, care contrasta cu obscenitățile de care avusesem parte până atunci. Asta m-a bulversat atât de mult, încât am acceptat.

„Așadar, în seara asta ne vom lua adio”, mi-am spus eu, făcând bilanțul unei relații ludice, care se născuse și trăise jumătate de an în aria internetului. Nu mă consideram pe deplin pregătită pentru actul final, dar nici nu mai puteam da înapoi.

Darius m-a așteptat cu o cină romantică, la lumina lumânărilor. Nu mai pricepeam nimic. Mă uitam ca o nătângă la mâncarea italienească pe care o pregătise special pentru mine, la vinul Cabernet Sauvignon de colecție, din podgoriile Murfatlar, și la masa aranjată fără cusur. În surdina, muzica Buddha Bar întregea o atmosferă perfectă pentru o seară în doi. În timp ce încercam să mă prefac relaxată și să savurez delicioasele paste cu somon afumat, am aruncat o privire de ansamblu în jur. Apartamentul era amenajat cu mult bun gust, dar ceea ce m-a impresionat a fost curățenia. Am aflat că Darius avea grijă singur de locuința lui. Tot el gătea, spăla și își călca hainele.

— Tu ești Darius sau fratele lui geamăn? l-am ironizat, uluită de această latură nebănuită a personalității lui.

— Hai să îți arăt ceva, mi-a spus, după terminarea cinei.

— Uite ce colecție am aici!

Mi-a arătat un raft pe care erau puse în ordine tot felul de lucruri care clar nu îi puteau aparține lui: o bentiță, un elastic de păr, niște ciorapi negri, un ruj, un creion de ochi, un inel, un sutien și chiar o pereche de bikini roșii, culoare pentru care Darius avea o obsesie.

„Asta e un fel de altar dedicat femeilor”, m-am gândit eu.

Amfitrionul meu s-a simțit dator să-mi facă o mică istorie a „Biroului de obiecte pierdute”, așa cum îl numea el.

— Sunt lucruri pe care gagicile pe care le-am regulat și le-au uitat la mine. La un moment dat, se umpluse tot raftul, dar și-au mai recuperat din ele. Asta cu chiloții mi s-a părut cea mai tare. Cum să pleci fără să-ți iei chiloții? m-a întrebat Darius, râzând și jucându-se pe degete cu bikinii roșii.

— Vezi să nu-ți uiți și tu ceva pe-aici, mi-a atras atenția în timp ce mă pregăteam să-mi fac un duș.

Începeam să identific personajul dezaxat care îmi luase mințile. Darius mă șoca din nou, de data aceasta în lumea reală.

Psihiatrul meu era nerăbdător să facem sex. O luciditate neașteptată pentru o drogată emoțional ca mine m-a îndemnat să nu merg până la capăt. Deși eram excitată până-n măduva oaselor, ne-am tachinat erotic, fără să întretinem raporturi sexuale.

— Darius, nu vreau să facem sex. Îmi pare rău, i-am spus, asumându-mi decizia, indiferent care ar fi fost prețul. De data asta, refuzul meu nu a mai fost o strategie de protecție a relației noastre demente. Scăpam treptat din strânsoarea lațului care-mi suprimase personalitatea firească și o scosese la iveală pe cea dementă.

În noaptea aceea, am aflat că Darius era capabil și de tandrețe. M-a luat în brațe și am adormit cuibărită la pieptul lui.

— Ești un bărbat valabil, am simțit nevoia să-l complimentez, sub efectul atingerilor lui subtile, care îmi stârneau fiori.

— Săru' mâna, domnișoară! mi-a mulțumit cu un respect exagerat, pesemne încântat de aprecierea pe care o făcusem.

Dimineața, Darius cel curtenitor s-a oferit să-mi prepare micul dejun. Pentru că nu puteam mânca nimic cu noaptea-n cap, m-am mulțumit cu o cafea. La plecare, m-a sărutat și fiecare dintre noi și-a urmat propriul traseu al unei zile banale.

Nu știu dacă Darius a înțeles ce m-a determinat să dau înapoi, dar nici nu mă interesa. Mă simțeam liberă, după luni

[174] Claudia Voicu

de zile de prizonierat într-o carceră a trăirilor mele perfide. Am mai vorbit din când în când, dar escapada noastră descreierată a luat sfârșit. Am convenit tacit să simulăm normalitatea.

Cleștișorul de unghii

Atunci când îmi era lumea mai dragă, părul îmi juca feste. Nu puteam pune bază niciodată pe el. Făcea crize de personalitate și nu reușeam să-l calmez în ciuda arsenalului de produse de styling pe care-l foloseam împotriva lui. Ne luptam parte-n parte, pentru ca, în final, să iasă triumfător din această încăierare. Era țăfnos și nimic nu-i mai intra în grații: nici spuma, pe care cheltuisem o grămadă de bani, nici gelul de bucle și nici fixativul „extra strong”. Când îmi dădeam seama că, în ciuda trucurilor folosite, coafura mea era compromisă, îi ceream ajutorul Geaninei, un hair-stylist care lucra la un salon de înfrumusețare din centru.

Mergeam de ani de zile la ea, dar numai în cazuri de necesitate. O tânără simpatică, îngrijită din cap până-n picioare și frumușică foc, era și o bună profesionistă, ceea ce-i asigurase un statut financiar pentru care era invidiată de colegile ei.

De-a lungul timpului, între noi s-a legat o amiciție. În ora în care Geanina jongla cu părul meu rebel, care nu avea curaj s-o înfrunte ca pe mine, sporovăiam despre orice, dar bărbații erau pe primul plan.

Într-o după-amiază în care aveam programare la ea, am simțit-o întoarsă pe dos. A fost suficient să o întreb dacă e cumva supărată ca să-mi spună ce o apăsa sufletește. Iubitul

ei îi dăduse papucii pentru un motiv greu de crezut: Geanina își făcuse pedichiura fără să îi ceară permisiunea.

— Stai un pic că nu înțeleg. Cum adică să-l întrebi dacă ai voie să-ți faci sau nu pedichiura?

— Povestea este mai complicată, Laura.

— Chiar m-ai făcut curioasă. Ce-i tâmpenia asta?

— Omul are un fetiș sexual cu unghiile de la picioare.

Așa am aflat despre apucăturile sexuale ieșite din comun ale fostului ei iubit. Marius, cum îl chema pe tip, era un băiat de bani gata, cu Porsche, un apartament luxos la Unirea și obiceiuri bizare în dormitor. După prima partidă de sex, i-a impus Geaninei ca pe viitor să-și dea numai cu ojă roșie pe unghiile de la picioare și să nu și le mai taie deloc: urma să se ocupe el de pedichiura ei. Unghiile exagerat de lungi îl excitau la fel de mult ca și operațiunea de tăiere a lor.

Îndrăgostită până peste urechi, hair-stylist-ul meu a acceptat provocarea, în ideea că o femeie trebuie să-și satisfacă partenerul în pat dacă vrea să-l țină lângă ea.

După actul sexual propriu-zis, înainte de orgasm, Marius îi lingea degetele de la picioare unul câte unul, apoi lua un cleștișor special și, cu precizia unui chirurg, îi tăia foarte puțin din unghiile care, lăsate să crească în voie, arătau ca niște copite. La fiecare unghie scurtată aproape insesizabil, Marius gemea de plăcere.

După ce-i termina așa-zisa pedichiură, se masturba admirându-și „opera” și ejacula. Acum înțelegeam de ce toată vara Geanina purtase teniși. M-am gândit că stând opt ore aproape numai în picioare, se simțea comod în ei, deși niște sandale fără toc ar fi fost mai potrivite pentru un sezon canicular. Și dacă mi-ar fi promis cineva un milion de euro, nu aș fi ghicit câtă perversitate ascundea o banală pereche de încălțăminte sport.

Luni de zile, Geanina a fost un coechipier docil în acest joc sexual deviat de la normalitate. Deși unghiile Geaninei, neglijate de atâta vreme, se încarnaseră și o dureau degetele, de dragul iubitului ei suporta cu stoicism acest chin.

Într-o dimineață răcoroasă de toamnă, a făcut însă un gest nechibzuit care a fost deznodământul relației cu bărbatul pe care-l iubea și pe care-l dorea în viața ei, indiferent de compromisuri. Geanina se pregătea să plece la un curs de coafură, iar pentru că voia să fie o apariție elegantă, s-a decis să poarte fustă. Când și-a pus dresul lycra pe ea, ciorapii s-au rupt din cauza unghiilor nefiresc de lungi. Avea un dres de rezervă, dar și acesta a cedat sub forța exercitată de aliatele sexuale ale iubitului său. Unghiile au străpuns cu ură ciorapii fini. Erau o pradă ușoară pentru „ghearele” nemiloase, care dobândiseră în timp putere. Geanina s-a enervat și, fără să se gândească la consecințe, a luat același cleștișor de pedichiură, pe care-l folosea și Marius în timp ce făceau amor, și l-a înfipt cu furie în propriile unghii.

Fiecare unghie „executată” o făcea să suspine de durere, dar nu s-a oprit până nu le-a biruit pe toate zece. La final, s-a simțit ușurată.

— O să îi spun că am fost la doctor pentru că aveam dureri și m-a sfătuit să le tai imediat, și-a pregătit Geanina apărarea în fața prietenului ei, pe care-l aștepta la ea în acea seară.

Erau încă la preludiu când Marius a remarcat gestul de trădare al iubitei sale. Îi săruta gleznele când privirea i s-a oprit asupra unghiilor.

— Ce-ai făcut? a întrebat-o el, săgetând-o cu niște ochi de câine turbat.

— Le-am tăiat, Marius. Am uitat să îți spun. Am fost azi la o consultație, iar doctorul mi-a spus că dacă nu le tai, risc o micoză gravă, l-a mințit Geanina.

— Ești o idioată!

Marius s-a ridicat brusc din pat, s-a îmbrăcat și a dat să plece.

— Iubi, unde te duci? l-a întrebat ea, goală și descumpănită, din ușa dormitorului.

— Nu te privește. Consideră că relația noastră s-a încheiat aici. Urâsc tâmpitele ca tine. Credeai că mă prostești?

— Marius, dar mă dureau îngrozitor degetele...

— Vai, căpătase vulpea rană, a ironizat-o el.

— Uite, promit că le las să crească din nou, a încercat Geanina un șiretlic.

— Bine, până atunci, eu mă ușchesc. În acest moment, mi s-a tăiat de tine, vacă proastă ce ești!

Marius a trântit ușa în urma lui, continuând s-o jignească pe amica mea în timp ce cobora scările.

— Ce pretenții să ai de la o vacă? l-a auzit Geanina întrebându-se retoric. Apoi, vocea lui s-a stins.

Geanina era înmărmurită. Ar fi vrut să fugă după el și să-i ceară iertare. Fusese însă atât de dur încât și-a dat seama că nu avea șanse de a-l întoarce din drum. Sub presiunea disperării, a găsit o soluție prin care spera să-și salveze relația. A doua zi, avea să își pună unghii false la picioare.

— Nu sunt cam lungi, Geanina? a întrebat-o colega ei pedichiuristă.

— Mie așa îmi plac. Fiecare cu păsărica lui, i-a tăiat-o scurt.

Nu a mai avut răbdare și i-a trimis sms lui Marius înainte ca procedura de aplicare a unghiilor să se fi încheiat.

„Iubi, am o surpriză pentru tine diseară. Sună-mă, te rog!”

Deși nu i-a răspuns, a insistat.

„Am niște unghiuțe care te vor da pe spate, crede-mă. Sunt false, dar atât de lungi și sexy... Hhmmm!”, a fost al doilea mesaj, care ar fi trebuit să-l convingă pe Marius să revină la femeia care îi satisfăcuse, fără să protesteze niciodată, fetișul sexual.

„Fac ceva pe unghiile tale false. Mie îmi plac alea naturale. Scutește-mă!”

— Știi ce? Cred că ai dreptate. Trebuie să le mai scurtezi! i-a spus Geanina kolegei sale, după ce a înțeles că Marius nu o mai voia.

Blestema în sinea ei ziua în care își tăia unghiile. Ar fi vrut să le poată lipi la loc cu Superglue și probabil ar fi încercat s-o facă dacă n-ar fi apucat să le arunce la gunoi.

Iubirea obsesivă te poate împinge spre sinucidere mentală. Dragostea pentru Marius îi neutralizase Geaninei capacitatea

de a mai gândi limpede. Nu își dădea seama că acest bărbat avea o deviație de comportament sexual, la care ea devenise complice. După despărțirea de el, Geanina și-a revenit mai repede decât aș fi bănuț. Peste două luni, când părul meu s-a răzvrățit iar, l-am dus din nou la singurul hair-stylist care-l putea ține sub control. Atunci am aflat că Geanina trăia o poveste de dragoste cu patronul salonului unde lucra, un bărbat chipeș, respectabil și... fără fetișuri sexuale. Cel puțin așa mi-a spus ea.

La concurență cu o... lady

Dacă viața mea amoroasă scârțâia, Puffy făcea furori printre cățelușele din cartier. La fiecare plimbare în jurul blocului, bichonul meu frângea inimile patru-pedelor de sex feminin din vecinătate. Devenisem un pic invidioasă pe succesul lui Puffy. Până și maidanezele îi căutau compania.

Într-una din seri, după ce Puffy și-a făcut nevoile, s-a întors la mine dând din coadă și însoțit de o femelă bichon, albă, foarte bine îngrijită și la fel de drăgăstoasă ca și el. Cățelușa a început să sară pe mine, iar când m-am aplecat s-o mângâi, m-a lins pe față, fericită că îi acord atenție.

— Lady, vino aici! Unde umbli, măi fetiță? am auzit o voce de bărbat în spatele meu.

Un tip de vreo 30 și ceva de ani s-a apropiat de cățelușa Albă-ca-Zăpada și i-a pus lesa.

— Bună seara! Sper că Lady nu v-a deranjat cu nimic. Așa e ea, mai zăpăcită, mi s-a adresat stăpânul cățelușei.

— Nu vă faceți probleme. Este chiar foarte drăgălașă. Câți ani are?

— Trei ani. O am de când abia făcuse ochi.

— Să vă trăiască! Puffy este bătrânel, are opt ani, dar se ține bine. Și-acum aleargă fetele după el, am glumit eu.

Așa am intrat în vorbă cu Cătălin, proprietarul lui Lady și vecinul meu din blocul de vizavi, dar pe care nu-l mai întâlnisem până atunci. Pesemne că aveam program diferit de plimbare a patrupedelor. Dintr-una în alta, m-a invitat la o cafea. Invitația m-a luat pe nepregătite, fără să am timp să-mi dau seama dacă tipul îmi plăcea sau nu.

Un bărbat comun, Cătălin nu impresiona prin nimic. Vorbea cam mult și o făcea de parcă i-ar fi fost lene să deschidă toată gura. Mai mult intuiam ce spunea decât înțelegeam. Și totuși, am acceptat să ies cu el în seara următoare. În jur de ora 19:00, vecinul meu a venit să mă ia cu mașina, un Audi destul de nou. Lady se lăfăia pe bancheta din spate.

— Ai luat-o și pe Lady? am fost eu surprinsă de prezența cățelușei.

— Da, o iau tot timpul cu mine.

— Și la muncă?

— Da, o las în mașină și mai trec din când în când pe la ea să văd ce face.

— O iei și când mergi la cumpărături?

— Da.

— Și în vizite?

— Da. Nu e obișnuită să stea singură în casă.

Mi s-a părut un pic deplasat să-ți cari cățelul după tine toată ziua, ca și cum ar fi fost un breloc de chei. În timp ce reflectam asupra acestui obicei curios pentru mine, deși eram iubitoare de animale și aveam și eu câine, am auzit un zornăit strident.

— Ce-a fost asta? l-am întrebat pe Cătălin.

— E clopoțelul lui Lady. I l-am pus să am mereu controlul asupra ei.

Nu îmi trecuse niciodată prin cap să-i cumpăr și eu un clopoțel lui Puffy, la fel cum nu mă gândisem să-mi fac din patrupedul meu un companion permanent.

Dintr-o săritură, Lady a ajuns în brațele stăpânului său, iar dintr-a doua, s-a aplecat pe geam și a fost la un pas să zboare din Audi. Cătălin tocmai luase o curbă.

— Ai grijăăăă, trage-o înapoi, era să cadă din mașină, am strigat la șofer, îngrijorată de-a dreptul pentru soarta bichonului.

— Nu te panica, e învățată să stea pe geam, m-a liniștit el, ținând-o strâns de coadă pe Lady, care părea familiarizată cu un asemenea tratament.

La curba următoare, mi-a stat iar inima-n loc. Cățelușa a fost din nou cât pe ce să aterizeze din mașină direct pe șoseaua intens circulată la ora aceea.

„Tipul are buba la cap. Biata cățelușă”, am compătimit-o eu pe Lady, a cărei viață nu mi se părea în siguranță în preajma stăpânului ei, un inconștient din punctul meu de vedere. Posibilitatea ca micuța Albă-ca-Zăpada să fie proiectată sub roțile vreunei mașini chiar sub ochii mei mă îngrozea. Am încercat să fac abstracție de iresponsabilitatea lui Cătălin și să leg o conversație cu el. În scurt timp, s-a ajuns aproape la un monolog. Avea un debit verbal pe care cu greu îl puteam egala, deși nici eu nu eram o taciturnă. Mi-a vorbit despre mașini, fotbal și jobul lui de scenograf.

— Eu sunt ziaristă, i-am spus fără să fiu întrebată, dar sperând că va dori să afle amănunte. Nu am reușit să-i stărnesc curiozitatea.

— Aștia mici, de la Viitorul Constanța, merg bine. Hagi are fler. O să ajungă cea mai bună echipă. O să vezi că am dreptate, a continuat el să-mi vorbească despre fotbal, deși nu mă declarasem vreo microbistă. Din contră, nu mă interesa fotbalul și habar nu aveam că există o echipă care se numește Viitorul Constanța, patronată de Gheorghe Hagi.

— Nu mă pricep, am încercat să-i atrag atenția subtil că mă plictisea, dar nu a contat. Cătălin și-a continuat pronosticurile fotbalistice.

— Becali o să ducă Steaua jos de tot. O să piardă cu 3-0 meciul de duminică.

Nu știam cu cine urma să joace Steaua, dar am tăcut. Mi-a fost teamă că o banală întrebare va declanșa un comentariu sportiv și mai complex.

Spre marea mea ușurare, între timp am ajuns în zona unde se afla cafeneaua. Amplasată în mijlocul unui parc, mi-am dat seama că vecinul meu o luase în calcul și pe Lady, care putea profita și ea de această ieșire. Bucuroasă de puțină libertate, a început să zburde prin iarbă și să socializeze cu alte patrupede. La un moment dat, Lady a dispărut din raza mea vizuală, iar odată cu ea și stăpânul ei. M-am așezat pe o bancă, mi-am aprins o țigară și l-am sunat. „Abonatul Vodafone nu poate fi contactat”, m-a înștiințat robotul companiei de telefonie mobilă. „Abonatul vostru e sărit de pe fix”, m-am rățoit la vocea feminină atât de suavă de la telefon, de parcă ar fi avut vreo vină pentru peripeția prin care treceam.

M-am regăsit cu Cătălin și flebeșea lui canină abia peste zece minute, timp în care m-am certat în gând cu mine însămi pentru ideea proastă de a-i accepta invitația de a ieși împreună.

— Lady și-a făcut un prieten și am reușit cu greu s-o recuperez, s-a scuzat el.

— Bine că nu s-a îndrăgostit, că mai beam cafeaua peste două ore, l-am taxat cu o ironie care nu a fost însă sesizată.

Pe alea care ducea la cafeneaua în aer liber, ne-am mai oprit de câteva ori. Lady a făcut pipi, treaba mare, apoi din nou pipi, iar când să intrăm în local, a agățat un teckel.

— Ești o fată frumoasă!

— Mulțumesc! m-am grăbit eu să-i răspund la compliment, ceea ce s-a dovedit o mare greșeală.

Mi-am dat seama cu o secundă prea târziu că vecinul meu i se adresase lui Lady și nu mie. Îmi venea să intru în pământ de rușine, deși, teoretic, nu ar fi trebuit să îmi pese. Nu aveam nicio îndoială ca era prima și ultima noastră întâlnire.

— Vino la tati să țuc fetița cuminte, a continuat el să-i vorbească patrupedului, pe care l-a pupat în bot.

Într-un final, am reușit să trecem pragul cafenelei.

— Ce bei? m-a întrebat partenerul meu.

— Un espresso lung.

— Și de mâncare ce vrei? Mie mi-e cam foame. Ție nu?

— Ba îmi este.

— Eu aş lua o pizza. De fapt, nu vrei să comandăm o pizza amândoi? Am mai mâncat aici și e destul de mare.

Era evident că trebuia să îi accept oferta.

— OK.

— Hai să luăm o pizza quattro stagioni, mie asta îmi place.

— OK.

În realitate, nimic nu era OK, ci toate mergeau pe dos. Eram bulversată de zgârcenia lui și de toată povestea cu Lady, pe care începusem s-o detest.

În decurs de o oră, cât am stat la terasă, am fost pusă la curent, în ciuda voinței mele, cu cele mai recente știri din lumea fotbalului, cu mașinile nou lansate pe piață și micile plăceri ale lui Lady.

— S-a făcut cam răcoare, nu? Lady, ia vino scumpa mea să mă încălzești! Pupă tati iubita lui cuminte și deșteaptă.

Cătălin și-a luat în brațe cățelușa și a strâns-o la piept cu tandrețe, pupând-o din nou în bot.

— Hai să vezi niște fotografii cu Lady. Am în telefon sute de poze cu ea. Uite, aici a împlinit un an și i-am organizat o mică petrecere cu tort și confetti. Nu a fost mare tărăboi. Am chemat doar câțiva prieteni. Aici eram la mare. Îi place la nebunie să înoate și să alerge prin nisip. Vai, asta e poza de când i-am făcut primul vaccin! Mititica de ea, ce a mai plâns.

Era clar pentru mine că viața acestui bărbat gravita în jurul unui bichon. Mi se părea nefiresc atașamentul lui față de Lady. Se comporta de parcă îi dăduse întâlnire patru-pedului și nu mie. „Asta e zoofil”, am gândit eu, mai în glumă, mai în serios.

Când chelnerul ne-a adus comanda, am avut parte de un moment cel puțin la fel de penibil ca celelalte. Pizza nu era nici pe departe atât de mare cum mă asigurase însoțitorul meu, ci una medie, din care nu se puteau sătura două persoane infometate. Am luat de complezență o bucățică din ea, apoi am abandonat-o.

— Nu mai mănânci? m-a întrebat el formal.

— Nu. De fapt, nu prea mi-e foame.

Cătălin a devorat toată pizza, adunând grijuliu cu furculița și ingredientele care alunecaseră de pe blat. Voiam să scap cât mai repede de acest țicnit. La finalul serii de coșmar, i-am spus să-mi șteargă numărul de telefon. Reușise să mă calce pe nervi. Norocul a făcut să nu ne mai intersectăm prin cartier.

Astfel am marcat încă o experiență care nu mă încuraja deloc. Trebuia să merg însă mai departe...

Încurcate sunt căile bărbaților!

Aveam o cunoștință care nu pleca de acasă fără să-și consulte horoscopul. Mihaela își organiza întreaga zi în funcție de ce-i spuneau astrele. Dacă îi preziceau că va încasa o sumă de bani, își scotea salariul de la bancomat, dacă horoscopul prevestea o dispută conjugală, îi căuta motiv de ceartă iubitului ei, iar dacă se anunța o despărțire, îi dădea papucii fără să stea pe gânduri. La finalul zilei, ajungea la aceeași concluzie: prietenii ei astrologi nu o mințeau niciodată, iar lucrurile se întâmplau întotdeauna conform predicțiilor.

Când îi povesteam despre un nou iubit, nu o interesa nimic altceva decât data nașterii.

— Deci tipul e Vărsător. Țștia nu prea-și arată sentimentele și fug de căsătorie, să știi. Preferă să trăiască în concubinaj chiar și ani de zile. În plus, înșală la greu. Nu te-ai orientat bine, Laura. Tu fiind în Rac, ar trebui să îți cauți un Taur. Ați face o pereche perfectă. Sunteți compatibili pe toate planurile, inclusiv sexual, îmi spunea Mihaela, îndoită că frageda mea relație va fi una de durată.

Deși admiteam că persoanele născute în aceeași zodie pot avea unele trăsături de caracter comune, nu citeam horoscopul și nici nu mă interesa cine cu cine se potrivește, din punctul de vedere al astrelor. Și totuși, sub impulsul unei profunde senzații de neîmplinire sufletească, am intrat pe un

site de previziuni astrologice. Dacă Mihaela avea cumva dreptate, iar toate eșecurile mele amoroase erau o consecință a incompatibilității zodiacale? Tocmai citeam că bărbatul și cu femeia Rac sunt făcuți unul pentru celălalt și pot clădi împreună o relație armonioasă, când Vonda Shepard m-a adus cu picioarele pe pământ.

„Does he love me?/ I wanna know/ How can I tell if he loves me so?” („Mă iubește?/ Vreau să știu/ Cum pot să îmi dau seama dacă mă iubește?”). Era întrebarea pe care cântăreața și-o punea de fiecare dată când îmi suna telefonul, care avea ca ringtone melodia mea preferată, „It’s in his kiss”.

— Alo!

— Bună! Ce faci? Te deranjez?

— Nu, deloc. Prin casă, nimic deosebit. Tu?

La telefon era Daniela, una dintre prietenele mele norocoase în dragoste. Își găsisese jumătatea fără să experimenteze aventuri care să-i submineze încrederea ca femeie.

Avea o relație stabilă cu un băiat serios și de casă, așa cum căutam și eu unul de ani de zile. De curând, iubitul ei, Flavius, o ceruse în căsătorie, iar nunta era planificată peste cinci luni.

Ca să-și impresioneze viitoarea soție, Flavius a pus la cale un scenariu plin de romantism. Daniela a primit acasă o înștiințare că are de ridicat personal un colet de la oficiul poștal. În pachetul pe care l-a deschis chiar la ieșirea din sediul poștei, a găsit inelul de logodnă. Flavius, care o urmărise, a imortalizat momentul cu telefonul mobil, apoi i-a oferit un superb buchet de flori de câmp, însoțit de întrebarea clasică „Vrei să fii soția mea?”. Ca orice femeie care-și imaginează de copilă ziua în care va îmbrăca rochia de mireasă, Daniela a fost în culmea fericirii.

— Laura, voiam să vorbesc neapărat ceva cu tine. Ești singură? Nu mai aude nimeni ce vorbim? s-a asigurat prietena mea de confidențialitatea acestei discuții.

— Da, sunt singură.

— Mi-ai spus tu odată că știi un medic ginecolog bun. Mă poți ajuta cu un număr de contact? m-a întrebat cu o voce care nu exprima nimic.

— Sigur. E doctorul Florin Bădoi, de la Spitalul Universitar, dar lucrează și la o clinică privată. Probabil că îți va spune să mergi acolo. Dacă nu sunt indiscretă, ce cauți la el? Nu-mi spune că o să avem un nepoțel! am făcut eu o glumă, citând o replică dintr-o cunoscută reclamă.

— Nu o să avem niciun nepoțel. În schimb, am o secreție abundentă și dubioasă. Vreau să îmi fac niște analize.

— Aha... Păi mergi la medicul Bădoi și te va lămuri, chiar este foarte bun, are printre paciențe o mulțime de vedete. Să nu fie candidoză. Ai făcut vreun tratament cu antibiotice în ultima vreme?

— Nu. Habar n-am ce poate fi. Nu am mai avut astfel de probleme. Treaba e că am și dureri când fac sex.

— Nu știu ce să-ți zic. Vezi ce faci și sună-mă după ce te vede doctorul. Te pup și îți țin pumnii.

— Mersi! Pup și eu!

După o săptămână, Daniela m-a sunat plângând.

— Ce ai pățit, draga mea? am întrebat-o îngrijorată.

— M-am certat cu animalul ăsta.

Instinctul meu feminin mi-a dat și de această dată o mână de ajutor. M-am prins imediat că animalul era Flavius.

— Mi-a transmis o boală venerică. Am fost la doctorul pe care mi l-ai recomandat și mi-am făcut analizele. Ce crezi că am? Gonoree sau blenoragie, cum vrei să-i zici. Ai auzit de boala asta, blenoragie? Se ia numai prin contact sexual și poate duce la infertilitate. Cine știe cu ce curvă s-a culcat javra asta de m-a îmbolnăvit.

— Aoleu! Cum, Doamne iartă-mă? Nu pot să cred. Flavius?

— Da, Flavius. Eu nu m-am culcat cu nimeni altcineva. Eram virgină când ne-am cunoscut.

— Sunt incredibili bărbații ăștia. Nu e unul care să nu calce strâmb, dar să-și pună naibii prezervativ. Câtă inconștiență! Parcă își pierd mințile când se excită.

— Oare câte o mai fi regulat până acum și eu nu am știut? Laura, am anulat și nunta.

— Hai că nu poți fi atât de radicală. Sunteți împreună de atâția ani. Vei face tratament și îți va trece. Sper să învețe și el ceva din asta.

— Vorbesc serios. Nu vreau să pornesc cu stângul în căsnicia mea. Nu pot accepta ca soț un golan care mi-a dat blenoragie. Laura, eu îl castrez pe-ăsta!

— Tu glumești, nu-i așa?

— Ți se pare că am chef de glume? O s-o fac cu un cuțit mare, cu zimți, care taie bine. Tranșam cu el carnea de vacă pentru ciorbă, că na, am fost femeie gospodină. Domnul Flavius trebuia să aibă mâncărică bună acasă.

Așadar, penisul lui Flavius se afla în mare pericol, iar proprietarul infidel nici nu bănuia intențiile criminale ale prietenei mele. Inspirată probabil de jurnalele care prezentau știri ieșite din comun, Daniela îi pusese gând rău bărbăției iubitului ei. Nu părea o simplă amenințare copilărească făcută la nervi, iar asta mă speria. O femeie umilită de bărbatul pe care l-a iubit cu patimă este imprezvizibilă și nu trebuie niciodată subestimată. Va dori să-și ia revanșa pe măsura înjosirii. Am încercat s-o liniștesc, dar Daniela părea hotărâtă să-și pună planul în aplicare.

— Să vedem cu ce le-o mai trage el curvelor împutite pe la care umblă. Îi retez eu scula.

— Daniela, serios, calmează-te!

— Ai să mă vezi la televizor, Laura. Voi ajunge celebră. Hahahaha! s-a lăudat amica mea, trecând de la plâns la un râs isteric.

Convorbirea s-a întrerupt brusc. Nu știam ce să fac. Am simțit că Daniela vorbea cât se poate de serios. Am sunat-o imediat pe sora ei mai mică, Alina. I-am povestit pe scurt discuția cu Daniela și a rămas să preia ea frâiele acestei povești complicate și primejdioase.

Daniela a fost internată de urgență la secția de psihiatrie a unui spital bucureștean. Am aflat de la Alina că i se administrau sedative puternice și era ținută permanent sub supraveghere.

[190] Claudia Voicu

Medicii erau însă optimiști. În cel mult două luni, se putea întoarce acasă.

Deși era singurul vinovat de starea jalnică în care se afla prietena mea, Flavius nu a fost s-o viziteze nici măcar o dată la spital. La două săptămâni de la scandalul uriaș care-i luate mințile Danielei, s-a cuplat oficial cu cea care-l îmbolnăvise de gonoree.

Ai grijă ce-ți dorești!

Când ajungeam la birou, până să mă apuc de treabă, aveam tabieturile mele, pe care le respectam cu strictețe. Îmi luam de la automatul de cafea un espresso, pe care îl savuram alături de o țigară, la fumoar, apoi răsfoiam presa. Tocmai citeam ziarele din ziua respectivă când Lucian, un coleg de la secția Investigații, a venit precipitat la biroul meu.

— Frumușico, tu țineai legătura cu Istvan Szabo, producătorul de filme XXX, nu?

— Da, de ce?

— Dă-mi și mie, te rog, numărul lui de telefon!

— Și de ce ești, mă rog, așa de agitat?

— O actriță de filme porno a fost găsită spânzurată în camera unui hotel. E posibil ca Istvan să o cunoască, să fi lucrat pentru el.

— OK. Uite numărul. Îi poți spune că îl suni din partea mea.

— Thanks! mi-a mulțumit Lucian în engleză, bucuros că acum avea un punct de plecare în ancheta jurnalistică de care se ocupa.

Eu și Lucian eram colegi de patru ani de zile. Dacă profesional mă puteam baza pe el la nevoie, ca bărbat mă lăsa indiferentă. Era un tip de-o vârstă cu mine, șters, șaten, cu

ochi căprui, inexpressivi, nu foarte înalt și care se îmbrăca total aiurea, din punctul meu de vedere. Ba mai mult, nu avea carnet de șofer și locuia cu părinții. Cumințenia lui exagerată nu mi se părea un atu, ci un dezavantaj pentru un bărbat, dar mai ales pentru un jurnalist. Culmea era că își făcea treaba foarte bine, fiind apreciat de superiori. Eu însămi îl admiram și îi recunoșteam meritele.

Lucian făcuse o pasiune pentru mine, iar asta nu mai era un secret pentru nimeni. Mai toți colegii noștri îl luau peste picior, știind că mă place. Cu toate acestea, nu a încercat niciodată să facă vreun pas care ne-ar fi putut apropia. Chiar dacă nu era nici pe departe genul meu de bărbat, pasivitatea lui mă enerva și mă determina să-l disprețuiesc. Mi se părea un mototol, motiv pentru care îl bumbăceam verbal ori de câte ori aveam ocazia. Cea mai mare plăcere a mea era să-l fac de răs de față cu alți colegi. Mă jucam cu el așa cum face o mătă cu un pușor de găină, iar când rănile începeau să sângereze, îi dădeam o replică de grație, cât să mă asigur că nu mai mișcă.

— Lucian, ne plictisești cu povești de doi lei. Mai bine întoarce-te la articolele tale, în scris parcă te exprimi ceva mai bine, îl luam peste picior la fumoar, înainte să-mi sting țigara și să plec.

Se înroșea ca racul și încerca timid să-mi contracareze răutatea, dar fără sorți de izbândă. Nu mă întrecea nimeni la ironii usturătoare.

— Laura, ce i-ai făcut lui Lucian? Săracul, te soarbe din ochi de fiecare dată când e prin preajma ta, a fost una dintre multele remarci ale colegelor mele.

— Nu i-am făcut, dragă, nimic. Nu merită efortul să mă deranjez să-i fac ceva, nu ratam eu o nouă ocazie de a-l jigni, chiar și indirect.

Cu toată malițiozitatea de care dădeam dovadă în relația colegială cu el, Lucian se purta frumos cu mine. Mă ajuta când îi ceream sprijinul și mă alinta „Frumușica”. Orice femeie s-ar fi simțit măgulită de acest apelativ, și aceeași senzație

o aveam și eu, chiar dacă venea din partea unui bărbat care nu mă atrăgea.

Într-o zi, Lucian m-a adăugat în lista lui de Messenger. Nu știu de unde-mi aflase ID-ul, dar nici nu era greu. Foloseam acest mijloc de comunicare în relația cu mulți colegi.

— Bună, Laura!

— Bună! Ce vrei? l-am repezit din prima.

— Ce faci?

— Am treabă și mă reții. Altceva?

— Scuze dacă te-am deranjat!

— Da, m-ai deranjat. Hai, pa!

Nu i-am dat nici măcar o șansă. Până și orgoliul meu feminin se plictisise să tot aștepte o inițiativă concretă din partea lui.

Cu toate acestea, odată ce și-a primit și virtual umilința de rigoare, colegul meu m-a contactat și a doua oară, de data asta cu ceva mai multă fermitate, atitudine care m-a surprins.

— Bună, Laura! Știu că te deranjez, că te plictisesc, că te și enervez probabil, de aceea nu te voi reține prea mult. Vreau să te invit la o cafea, ce zici?

— Tu ești beat?

— Da, normal. Am băut ca să prind curaj să invit în oraș o femeie frumoasă. Deci am circumstanțe atenuante.

„Cred că ai băut gaz”, mi-am spus, debusolată în așa măsură de îndrăzneala lui încât am consimțit să ne vedem în afara orelor de program.

Cincisprezece minute! Atât i-a luat lui Lucian să-mi schimbe radical părerea despre el. Pămpălăul de la serviciu s-a prefăcut sub privirea mea înmărmurit într-un tip matur, plin de umor, cu obiective precise și o gândire sănătoasă. Filosofia lui de viață coincidea cu a mea, iar asta m-a determinat să îl privesc diferit de cum o făcusem până atunci. M-am uitat mai atent la el. Avea o sclipire inteligentă în ochii de un câprui intens și aerul unui bărbat stăpân pe el. Cu un har aparte de a povesti, îl ascultam fascinată. Din când în când, istorisirile lui mă făceau să izbucnesc în râs. Mă simțeam extraordinar și nu mi-am dat seama cum au trecut trei ore.

După o lungă perioadă de acalmie, în stomacul meu era agitație mare. Fluturașii mei reveneau la viață, mai săltăreți ca niciodată. Dădeau din aripioare voioși, bucurându-se odată cu mine de un nou anotimp. Era primăvară în viața mea.

Lucian mă cucerise. În sufletul meu se născuse un sentiment inexplicabil că între noi doi nu va fi doar o simplă aventură. Și nu m-am înșelat. După două luni, ne-am mutat împreună. Lucian mă respecta, mă răsfăța, făcea dragoste și nu sex, îmi dădea încredere în mine și convingerea că împreună putem muta și munții din loc. Nu mă deranja deloc să fiu șoferul lui personal. Un bucătar de excepție, ne împărțisem în mod egal sarcinile casei. Eu făceam curățenie, iar el gătea. La cât era de talentat, ar fi fost și păcat să lase bucătăria pe mâna mea. În afară de ciorbă, nu prea știam să mai fac mare lucru, iar el mă tachina cu drag pe tema nepriceperii mele.

— Frumușico, nu ești bună de nevastă. Păi tu vrei să-ți ții bărbatul numai pe ciorbă? Face alergii în câteva luni și îl ai pe conștiință pe urmă.

— Dragul meu, bine că ești tu deștept! mă prefăceam supărată.

Știam că primesc un sărut ori de câte ori mă bosumflam. Iubeam și eram iubită. Uneori, mă speria dragostea lui atât de pățimașă, pe care și-o exprima fără rezerve. Devenisem dependentă de ea și îmi era frică să nu o pierd. Insuccesele în amor îmi lăseseră temeri și cicatrice urâte în suflet.

Legătura noastră s-a maturizat de la o lună la alta. După un an, nu mai aveam nicio îndoială: Lucian era bărbatul pe care-l visasem cu ochii deschiși atâția și atâția ani de zile. L-am căutat cu înverșunare pretutindeni: în cluburi, la restaurante, la benzinării, la mall, în trafic, chiar și peste mări și țări...

Nu mi-am închipuit niciodată că inima mea suferea de o afecțiune oculară: hipermetropie. Puteam vedea clar bărbații aflați la distanță, dar aveam dificultăți în focalizarea celor din apropierea mea. Această boală mi-a furat patru ani de fericire,

în care l-am ignorat pe Lucian. Un banal control oftalmologic m-ar fi scutit de multe frământări și decepții.

Eu și Lucian ne întâlneam destul de rar la birou. Făceam multă muncă de teren, iar atunci când se întâmpla să fim amândoi în redacție, nu aveam timp de vorbă. Abia seara, acasă, analizam împreună radiografia zilei pe care o încheiasem.

Într-o după-amiază, am ajuns la redacție înaintea lui. Mi-am aruncat geanta la întâmplare și am vrut să mă reped spre automatul de cafea. Un plic alb, asemănător cu cele în care se pun invitațiile de nuntă, mi-a atras atenția. Nu îmi aminteam de nicio cunoștință care să mă fi anunțat că urmează să se căsătorească. Curioasă, l-am deschis, iar înăuntru am găsit, într-adevăr, o invitație la nuntă.

„Laura și Lucian s-au hotărât să-și unească destinele și vă așteaptă să le fiți alături în cel mai important moment al vieții lor. Cununia civilă și ceremonia religioasă vor avea loc la o dată pe care o veți afla în curând.”

Așadar, tocmai promisem o invitație cu totul originală la propria mea nuntă. Un bărbat mă cerea și pe mine de soție. Urma să devin, în sfârșit, o doamnă. Doamna Laura Sima.

Reciteam textul invitației pentru a cincea oară, când Lucian mi-a trimis un sms. „Cererea oficială și inelul le vei primi diseară, acasă. Te iubesc mult, mult!”

„Și eu te iubesc la fel de mult!” a fost mesajul scurt pe care i l-am trimis și care nu recompensa câtuși de puțin surpriza lui. Nu era o noutate faptul că îl iubesc. Aștepta să-i confirm știrea că ne vom căsători, dar nu am făcut-o.

Eu, cetățeană Mușat Laura, nu voiam să accept de bunăvoie și nesilită de nimeni să-l iau în căsătorie pe cetățeanul Sima Lucian! Nu aveam nevoie ca un ofițer al Stării Civile să-mi confirme dragostea pe care mi-o purta.

Tocmai pentru că mă iubea, Lucian mi-a respectat decizia neașteptată, dar m-a pus să-i fac o promisiune.

— Când vom fi trei, ne vom oficializa relația. Da, Frumuseco?

[196] Claudia Voicu

— Daaaa, mototolul meu iubit. Facem nunta și botezul în aceeași zi, ieșim și noi mai ieftin, l-am asigurat eu, râzând, în timp ce-i călcam o cămașă.

— Ți-am spus cât de bine îți stă în această superbă rochiță albastră?

— Dragul meu, iubirea te îmbracă în cele mai frumoase haine...

Dacă vrei să afli cum va continua relația dintre Laura și Lucian, dar și alte experiențe trăite de prietenele lor, intră pe www.confidenteuneifete.ro
Tot aici vedetele îți povestesc fără perdea despre iubirile lor secrete, un renumit psiholog îți va explica mecanismul după care acționează sexul opus și vei descoperi cele mai nebănuite arme ale seducției.

Cuprins

Definiția pseudorelației	7
Cererea-n... călătorie	10
Amantul însurat	19
Slujba de înmormântare a unei prietenii	23
Ancheta „Obsedatul”	26
„Gogu” face treabă bună	30
Simfonie nocturnă	34
Pretenții de septuagenar	38
Hola, Mallorca!	41
Bun venit în România, Ionică!	45
Criză în relația adulteră	51
Depresia post-divorț	53
Pescarul de pe Lacul Morii	58
Păcatele călugărului Serafim	63
Teoria membrului-fantomă	67
În vizită la Palatul Peleş	69
Doru’-Infractoru’	73
Benny cel afemeiat	78
Apel de urgență	82
Nunta s-a anulat	84
Sex la muzeu	88
Idilă pe Facebook	92
În pat cu un interlop	101
Soțul „Gerovital”, remediul antirid ideal	106
Terapie cu un sexy-psihiolog	109
Boala gravă a iubirii	115
„Cine se mărită cu un medic ajunge departe”	122
Libanezul și Coranul	126
„De ce mă hărțuiești, șefu?”	129
Flirt în trafic	133
„Iepurașul”	138
Un duș rece ca gheața	149

„Mă iubește femeile!”	153
Dezvirginată online de un politician	157
Escroc cu stil	161
Ospiciul virtual	165
Cleștișorul de unghii	175
La concurență cu o... lady	180
Încurcate sunt căile bărbaților!	186
Ai grijă ce-ți dorești!	191

*Contravaloarea timbrului literar se depune
în contul Uniunii Scriitorilor din România.*

COMENZI – CARTEA PRIN POȘTĂ

EDITURA PARALELA 45

Pitești, jud. Argeș, cod 110174, str. Frații Golești 130

Tel.: 0248 633 130; 0753 040 444

0721 247 918

Tel./fax: 0248 214 533; 0248 631 439; 0248 631 492.

E-mail: **comenzi@edituraparelela45.ro**

sau accesați **www.edituraparelela45.ro**

Tiparul executat la *Graficprint*

www.graficprint.eu

e-mail: comenzi@graficprint.eu